

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறைம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுரவேந்தம்.

சிவாதி கீயரத்நாவளி.

இஃது

உபயவேதாந்த பிரவர்த்தகா சாரியரும்

சிவாகமசித்தாந்தஞான நிஷ்டருமாய

எழுந்தருளியிருந்த

காட்டாளர்

ஸ்ரீசுந்தர சிவாசாரிய சுவாமிகளால்

இயற்றப்பட்டு,

ம-ந-ந-ஸ்ரீ

குறை - சபாபதிமுதலியாரவர்களால்

ஊ - புஷ்பரதசெட்டியாரது

கலாரத்நாகரம் என்னும்

அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சென்னப்பட்டணம்.

பாவாஸ்ர மாசிமீ.

முதற்பதிப்பு.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஸ்ரீஞானசம்பந்த குரவேரம்;

சிவாதி க்யரத்நாவளி

முதற்பாகம்.

காபபு.

உலகெலாந் தனதொரு சிறுகூற்றி னுளமைய
வலகிலாற றலானிறைந் தவனெவ னருணாலோர
குலவி யேத்துவோ னெவனவனுமை யொருகூற்றி
னலாகறைக களச்சிவ பிரானடி யிணைபோற்றி.

வேறு.

மலைமக டிணைவன முகக்கண னீல மணியிடற றவனென வானோர்,
திலகனே யுணைத் தகரமாக குகையுட் டியானரு செயதிடு முறை
செபபி, யலரவன முகுநத் வீச்சோ டெவையு மையநின் விபூதி யெ
ன றுறாககு, மலவீரு மீமித்தச சிவச்சுடா விளக்க வந்தகை வலவி
ய மறையே.

நூல்.

அகிலலோக பூஷணமாய்விளங்குஞ் சென்னையினகண்
பொன்னப்பிள்ளை யென்பவரொருவா சில தினங்களுக்கு
முன் “மூடமதிகண்டனம்” என்றொருநூலவெளியிட்டனொன்
றும், அது கேவலம் வேதவிரோதமா யிருத்தலால நாராய

“ஸ்ரீமந்நாராயணாய நம:” என்கிற வைஷ்ணவ பேதங்களையும் கண்டித்திருக்கின்றனர். இங்ஙனமாகவும், சைவத்தைமாத்திரங் கண்டித்தாொன்று கூறியது அறியாமை யென்க.

இங்ஙனமிற்க, வேதத்தில் கூறியது வியாசனாபேயல் லது சங்கராசாரியரையல்ல. சைவநினை சங்கரர் கூறியது தமது ஏகான்மவாதத்தைச் சாதிக்கவேண்டியாகலின் அது வே வியாசா கருததுமென்பது கூடாது. கூடுமென்னும்ப ட்சத்தில் பாஞ்சராதிராதி நிந்தையையும் அங்கீகரிக்கவே ணமும். அங்கீகாரமாயின் ஒன்றையொளித்து ஒன்றையுரைப் பது பெருவஞ்சமென்க. அவ வாக்கியங்களுக்கு இராமாநுஜ ரபிமதம் வேறுமெனின், மேல்வாக்கியத்துக்கும் சைவபாஷி யத்தில் வேறுபொருளை நாட்டியிருக்கு முண்மையையறியா து பிதற்றுவுதென்னமடமை. சங்கராசாரியர் - இராமாநுஜா சாரியர் - மத்துவாசாரியர் ஆகிய மூவரும் சிவாகமங்களுக்கு மறுதலைப்பட்ட வொன்றிலொன்று முரணிய வேறுவேறு சி த்தாந்தங்களைச் சாதிக்கப்புகுந்தபகளுனிகளாகலின் அற்பப ரிபாதிக்கே அவர்கூறிய பாஷியங்கள் பயன்படுமென்க. “ஸ்ரீமந்நாராயணாய நம:” என்னு ம வாக்கியத்தால் வேதசிவாகமங்கட்குப் பேதங்காண்கின்றி லம், வேதமே சிவாகமம். என்று ப்ரீலைகண்ட சிவாசாரியசு வாமிகள தமது பாஷியத்தில் உண்மைஞானத்தைவிளக்கி யிருக்கின்றனராயினால் அவர் திருவாக்கே யெமக்குப் பிர மாணமென்க.

சிவாகமங்களில் பசுபாசபதிதார்த்தபுருஷ பிரதிபா தகமும், பஞ்சப்பிரம்மமூர்த்தி பிரதிபாதகமும், ஷட்பாத வா பிரதிபாதகமும், சிவபூஜோபயுக்த தேவாலயோச்சவா தி பிரதிபாதகமும் விளங்குமாறே, வேதத்தினும் முறையே “ஸ்ரீமந்நாராயணாய நம:” என்றும் “நம:” (நம:)

[illegible]

[illegible]

மசித்தமான இராமாதுஜமதமே வேதபாஹ்யமான துர்மதமென்பதுநாட்டப்பட்டது. “ஸ்வச்சீஷை” “புஸ்சுஸம்ஸஸ்” “புஸ்சுஸிஸிஸிஸிஸிஸிஸி” இந்தச சுருதிகளால் சகல தேவகணங்களில் பிராமஹணததுவமும், சகல தேவதாதிக்யமும், மஹர்ஷிதவமும் உடையவராய மனுஷ்யாதி சிவபரியந்தம ஆப்த தாரதம்மியங்களினால் பரமபத்தருமாகவிளங்குஞ் சிவ பெருமானருளிய வாக்கியம் ஒருவராலும் பாதிக்கப்படுவ தல்லவென்க. இவற்றின் விரிவை வாமனபுராணத்தும், சிவாக்கிரயோகிகள் செயதருளிய சித்தாந்த தீபிகையினும், ஸ்ரீமத் அப்பையதிக்கூதரவர்கள் செய்தருளிய சிவார்க்கமணிதீபிகையென்னும் ஸ்ரீபாஷிய வியாக்கியானத்தினும் பரக்கக்காணலாம்.

இவற்றுள், வேதம் இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம் என நான்காம். அவற்றுள் இருக்குவேதம் இருப்த தொரு சாகையும், யசர்வேதம் நூற்றொருசாகையும், சாமவேதம் ஆயிரஞ்சாகையும், அதர்வணவேதம் ஒன்பதுசாகையும உடையனவாம். இவை அற்பசுருதிவாக்கியம் பிரபலசுருதிவாக்கியம் என இருபகுதிப்படும். அவற்றுள் அற்பசுருதி வாக்கியம் கன்மாதுட்டானக் கிரமங்களைச்சொல்லும். பிரபலசுருதிவாக்கியம் அத்தியான்மகஞானத்தைச் சொல்லும். இது முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்தாய் இருக்கும். வேதம் என்னுஞ்சொல் அறிதற்கருவியெனப் பொருள்படும். இவ்வேதத்துக்கு அங்கங்கள் சிட்டுசை, வியாகரணம், நிருத்தம், சோதிடம், கற்பம், சந்தோவிசிதிஎன ஆறும். அவற்றுள் சிட்டுசையாவது வேதத்தின் உச்சாரணலட்சணத்தை யுணர்த்துவதாம். வியாகரணமாவது வேதத்தின் பதலட்சணத்தை விவரிப்பதாம். நிருத்தமாவது வேதத்தின் பதங்களுக்கு விவரணங்கூறுவதாம். சோதிடமாவது இலக்கினம், திதி, வாரம், நட்சத்திரம், யோகம், கரணம் முதலியவற்றால் வைதிக் கருமங்களுக்குக் காலம் அறிவிப்பதாம். கற்பமாவது ஆசுவாஸ

[illegible]

தம -சரியாபாதம் என்று தனித்தனி நான்ருபாதங்கள் உடையனவாயிருக்கும். இவற்றுள் ஞானபாதம் பதிபசுபர்சுமென்னுந் திரிபதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபத்தையும், யோகபாதம் பிராணாயாமம் முதலிய அங்கங்களுடைய சிவயோகத்தையும், கிரியாபாதம் மந்திரங்களின் உத்தாரம் - சந்திபர்வந்தனமபூசை - செபம - ஓமம் - என்பனவற்றையும், சமயவிசேஷநிருவாண ஆசாரியாபிஷேகங்களையும், சரியாபாதம் சமயாசாரங்களையும் உபதேசிக்கும். ஆகமம் என்பது. (பரமாப்தரினினின்று) வந்தது எனப்பொருளபடும. இன்னும் ஆ என்பது பாசம எனவும், க-எனபது பசு எனவும், ம - எனபது பதி எனவும் பொருளபடுதலால் ஆகமம், எனபதற்குத் திரிபதார்த்தலட்சணத்தை யுணர்த்தும நூல் என்பதே சிறந்தபொருளென்க. ஈஆ - எனபது ஞானமும், க - எனபது மோக்ஷமும், ம - எனபது மலநாசமுமாதலால் ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை நாசம்பண்ணி ஞானத்தை யுதிப்பித்து மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தல்பற்றி ஆகமம் எனக் கூறுதலுமொன்று. இவ்வாகமங்களுக்கு வழிநூல் நாரசிங்கம் முதல் விசுவகன்மம் ஈருகிய உபாகமங்கள் இருநூற்றேழாம.

ஆகமம் எனபது ஆப்தவாக்கியம். ஆகமங்கள் லௌகீகம்-வைதிகம்-அத்தியான்மகம்-அதிமார்க்கம்-மாந்திரம் என ஐந்துவகைப் படும். தற்காலத்தில் பயன்றருவது லௌகீகம். காலாந்தரத்திற் பயன்றருவது வைதிகம். ஆத்மவிசாரவியற்கையது அத்தியானமகம். யோகவியற்கையது அதிமார்க்கம். சிவஞானவியற்கையது மாந்திரம் எனப்படும். அவற்றுள் மாந்திரம் பிறநூல்களைப் பூர்வபக்ஷமாகக் கீழ்ப்படுத்தி மேற்பட்டு விளங்குங் காமிக முதலிய சைவர்கமங்கள். ஆகமாந்தமென்னும் ஞானபாதப்பகுதி யோகநாடி நாமம்கியசித்தாந்தமென்னும் பெயரையுடையது. அது இரத்தினத்திரயத்திலே “சித்தாந்தமே” “சித்தாந்தம்” அதற்கு வேறு

னவை பூர்வபக்ஷங்கள்” என்றும், ஸ்காந்தத்திலே “இந்த எல்லையில் சிவன்வெள்ளிமலையாகிய கைலாசத்திலே சநகர் முதலிய முனிந்திரர்களுக்குத் திரிபதார்த்தங்களினாலே சம்மி தமாகியும், இரகசியம் ஆகியும், ஆகமாந்தம் என்னும் பெயர்த்தாகியும் உள்ள சித்தாந்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்” என்றும், காமிகத்திலே “இருக்குயசுர்-சாமம்-அதர்வணம் என்பவை சிவனது மற்றை முகங்களிற் பிறந்தன. காமிகம்முதலிய சிவஞானம் ஊர்த்துவ சுரோதோற்பவங்களாகி மேன்முகத்திற் பிறந்தன. முன்கூறியசகலதூல்களையும்பரமசிவன் பூர்வபட்சமாகச்சொன்னார். பின்னர் அவற்றையெல்லாங் கீழ்ப்படுத்திப் பரமாகத் தவிரற்பாலனவுங் கொள்ளற்பாலனவுமாகிய பொருள்களை நிச்சயிக்கும் சிவசித்தாந்தைச்சொன்னார். சித்தாந்த மாவது காமிகம் முதலியனவாம். இதில் உயர்ந்தது பிறிதொன்றுமில்லை. இந்தச் சைவநூலே மூலமாம். சதுர்வேதங்களும் இதினின்றும் பிறந்தனவாம். சைவமேவைதிகம் எனப்படும். வைதிகமே சைவம் எனப்படும். சைவமானது வைதிகத்தில் அடங்கியும் அடங்காமலும் இருக்கும். வைதிகம் சைவத்திற்குழந்தது. முனிவரோ, அற்றையினும், சைவமேவேதப்பொருளோடு ஒன்றுமையாயிருந்தலால் வைதிகம் என்றும், வேதசாரம் என்றுங் கூறப்படும். சிவப்பிரகாசகமாகிய சிவஞானம் பரஞானமாம். பகபாசபதார்த்த போதகமாகிய வேதம்முதலியன அபரஞானமாம். இராத்திரியில் மனிதரதுகண்ணும் பூனையின்கண்ணும் விலட்சணமாய் இருப்பது போல் இந்தப்பர ஞானமும் அபரஞானமும் விலக்ஷணமாய் இருக்கும்.” என்றுங் கூறு மாற்றாலறிக். லௌகிகம்முதலிய ஐந்துசாத்திரங்களும் முறையே ஒன்றற்கொன்று ஏற்றமுடையன, காமிகத்திலே “சித்தாந்தம் மந்திரத்திரமாகும். அதிமார்க்கம் அதனிற்குழந்தது. அத்தியான்மகம் அதனிலுந்தாழ்ந்தது. அதிலுந் தாழ்ந்தது

வைதிகம். வைதிகத்திலுந் தாழ்ந்தது லௌகிகம்.” என்று சொல்லப்பட்டது. வாயுசங்கிதையில் “சைவநூலிற்கூறப்பட்டதும், பாசமூன்றையுந்தவிரப்பதும், மேலானது மாகிய திக்ஷயைத்தவிர யாதொரு ஆச்சிரமமும் இவ்வுலகத்திலே மனிதருக்கு மேன்மையன்று. ஆதலால் திக்ஷயினாலேதான் மோக்ஷம். ஆச்சிரமங்களினாலும், மற்றைக் கருமங் களி னாலும் மோக்ஷமில்லை. அத்துவகீத்தியின்றி முத்தியைவிருமபும் மனிதர் கோலின்றிநடக்கத் தொடங்கியகுருடர் போல்வா. தோணியின்றிக் கடலைக் கடக்க விருமபினவா போல்வா” என்றும்,ஸ்காந்தம்.—பிருகுசாப்பிரகரணத்தில “இங்கே முப்பாசத்தை அகற்றுவதும், மேலானதும், சிவ சம்பந்த முடையதுமாகிய திக்ஷயாலன்றி ஆத்மாக்களுக் கு ஆச்சிரமத்தால் செய்யப்பட்ட உயாசசி யொன்றுமில்லை. ஆதலால் திக்ஷயாலேதான் மோக்ஷம். ஆச்சிரமங்களாலும், பிறகரு மங்களாலும் முத்தியில்லை” எனறும் முறையே கூறுமாற்றானுமறிக. இவ்வுதிபிரபலபிரமாணங்கள் வெகுவா யவிளங்கியிருக்கவும், சங்கராசாரியர் சைவத்தைக் கண்டித் தாரொன்பதும், வியாசருடையகருத்தும் அதுவேயென்றும் யங்குவதும் மௌட்டியாந்தகாரமென்க.

“ வேதாந்தக்ஷ்டைபெற்றுக்களங்கமற்றஞானிகளும், எனது சிவாகமத்திலே தற்பரர்களாகி ஞானபாதத்திலேநிலை நின்றோரும் ஆகிய இருவகையேர்ரும, பெறுதற்கரிய சாபு ச்சியம்பெறுவாகள. கருமத்தையும் பிரமத்தையும் உணர்த தும்வேதாகமம் என்று பிரசித்தமபெற்ற இரண்டொமார்க்கங் களிலும் நீல்லாதபாவிகள் சாத்திரத்திற்கூறிய நால்வகைத்த ணடங்களாலும் தண்டிக்கற்பாலார்கள்.” என்னும் ஸ்காந்தசம் பல சிதம்பரமான்மியத்தில் சிவன்கூறிய பொருளையுடைய வியாசவாக்கியத் தினுலே சங்கரர் அபிமதமே வியாசருடையதுமென்னுங் குத்ஸிதவாக்கியம் அறவே நிரஸ்தமென்க.

இங்ஙனநிற்க, சைவாகமங்களுக்கு வேதபாஹ்யத்தன்மை எந்த நியாயத்தினாலே கூறுவது? வேதப்பொருளுக்கு விருத்தத் தன்மையே வேதபாஹ்யத் தன்மையெனின், அப்போது வேதத்தில் கருமத்தையும் பிரமத்தையும் உணர்த்தும் பூர்வோத்தர காண்டங்கட்கு விருத்தத்தன்மையுண்மையால் அந்தப்பிரசங்கம் அங்குமுண்டாம். அங்கே இலக்கணையால் தாம் கருதியபொருளில் முடிவுபெறுமெனின், அது எங்கும் ஒக்கும். வேதத்துக்குவேறாய் இருக்குந் தன்மையேபாகியத்தன்மை யெனின், அப்போது ஸ்மிருதிகளும் அப்பிரமானம் எனக் கொள்ளப்படும். வேதத்தை மூலமாகக் கொள்ளாத தன்மையெனின், அப்போது வேதத்துக்கும் வேதத்தை மூலமாகக்கொள்ளாத தன்மை உண்மையால் வேதத்துக்கே அப்பிரமானிய பிரசங்கம்வரும். ஆதலால் வேதப்பிரமானியத்திலே நித்தியததுவமும், வேதத்தொழிலமாக உடைமையாதலும் முடிவல்ல. மற்றெனெனின், ஆப்தவாக்கியத்துவமேயாம். வேதம் சுததசைவசித்தாரதம் என்பவை ஒருவாற்றால் ஒவ்வோரிடத்தில் விருத்தப்பொருளையுடையனவா யிருப்பினும், சாமானிய விசேஷத்தன்மையால் ஐக்கமஉள்ளனவாயே இருக்கும்.

வேதம் பொதுவாகவும், சிவாகமம் சிறப்பாகவும் இருத்தலால், இரண்மே பிரமாணங்களென்றே துணியப்படும் ஆகமம்வேதவிசேஷமாய் இருத்தலால் அதற்கு வேதபாஹ்யத் தன்மையின்றென்க வேதவிசேஷமென்று ஆலாசியமான மியத்தும், சுப்பிர பேதத்தும சொல்லப்பட்டது. மோக சூரோக்தரத்திலே “புராணம வேதங்களாலும், வேதங்கள் ஆகமங்கீளாலும் வாதிக்கப்படும். அவை சாமானியமும் விசேஷமும். சைவமே மிகு விசேஷமாம்.” என்றும், வாயவ்ய சங்கிதையிலே “பிறநூல்களிற் கூறப்பட்டதெல்லாம் சிவாகமத்தில் இருக்கின்றது. சிவாகமத்திற் காணப்படாதது

பிறிதோரிடத்திலும் இல்லை,, என்றுங் கூறப்பட்டது. அற
றேல், வியாகரணம் முதலியன வேதாங்கமாகலின், வேதமே
பிரமாணம். ஆகமம் பிரமாணம் அன்றெனின், யோகருந்நா-
மத்தால் சிவாகமமே நால்வகைப் பிதாணங்களாலும் முடிந
த ஆகமம் எனப்படுதலானும், “சித்தாந்தமேசித்தாந்தம்,, எ
ன்று இரத்தினத்திரயத்திலே கூறப்படுதலானும், அதுவே பி
ரமாணம். வேதமும், ஆகமம்- சித்தாந்தம் என்னுஞ் சத்தங்க
ளாலே கௌணவிருத்தியாற் கொள்ளப்படுமெனின், ஆகமம்
வேதசத்தத்தாலே கௌணவிருத்தியாற் கொள்ளப்படுமென
பது நாட்டப்படும். ஆதலால் சிவாகமமே முக்கிய விருத்தியா
ல ஆகமம் எனவும் சித்தாந்தம் எனவுமப்படுதலில், சாவோத
கிருஷ்டபிரமாணமென்று சாதிக்கப்பட்டது.

இருக்காதினிலும், அவற்றின சிரசிலும், லௌகிக
வைதிக அதிதியான்மக அதிமார்க்க நூறபொருளைவிளக்கினு
ம். அதாவசிரசிலே மாந்திர நூறபொருள் விசேஷித்துச்சொ
ல்லப்பட்டது. சூதசங்கிதையிலே “பதினெண்புராணங்களை
யும் சததியவதியின் புத்திராசெயதாரா காமிகமுதலியவற்றை
ப பரமசிவனேசெயதார,, என்று கூறுதலால், சிவாகமங்க
ளைச சாட்சாத் சிவனேசெயதாரா என்று துணியப்பட்டது
நகராமுதலிய முந்நிரா நாலவரும் வேதங்களையும் உயரிடந
ங்களையும் நெடுநாளவனையும் ஒதி ஞானம் நிலைபெறுதலராயி
னா என்றும், பினபு ஆகமாநதமென்னும் பெயரையுடைய சி
ததாந்தத்தை ஒதி ஞானமபெற்றனரென்றுஞ் சங்கரசங்கிதை
யிற கூறியவாற்றானும், சவேதா - உபமன்யு - கிருஷ்ணா -
அருசுனா முதலியோர சிவசித்தாந்தமார்க்கசிரவணசாரண
நிசெப்தமையானும், சிவாகமத்திற் கூறப்படும் ஞானமே
ஞானமென்றும், அதுவே சிவனைபற்றிய பெரியோர்களுக
கு முததிகாதனம் என்றும், சைவபுராணத்தில் கூறிய வுண
மையானும் சிவசித்தாந்தோதகர்ஷம் வெளிப்பட்டதென்க.

இதுகாறுங்கூறிவந்த நியாயங்களால் வேதசிவாகமங்க
ளிரண்டும் பொதுவுஞ் சிறப்புமாகக் கொள்ளற் பாவனவாய
ச சாதிக்கப்பட்ட முதனூல்களென்று நாட்டப்பட்டதானை

யால் குமதிகளால் தூற்றப்படும சிவாகமதூஷணம் நிஸ்புரு ஹமென்க. ஆத்மாக்கள பரிபாகம் பல வேறுபாடுடையனவாகலின் அவரவா பரிபாகத்துக்குத்தக்க வுணர்ச்சியைததருமபரிசீனையுடையதுபற்றி வேதத்தைப் பொதுவென்றும், பரிபாகமுதிர்ச்சியில் வரத்தக்கசிவஞானத்தைப் பலிப்பிப்பது ஆகமமாதலால் அதனைச்சிறப் பென்றுங்கொள்ளப்படும அறம்பொருள்இன்பம் வீடு என்னும் நாலையு நுகூறுவது வேதமும் வீட்டைமாத்நிரம் தனித்துக்கூறுவது ஆகமமுமாகவிளங்கலான் வேதம் உலகிலுள்ள சாமானியருக்கும், ஆகமமசிறந்த சத்திரிபாதர்க்குங் கொடுக்கப்பட்டனவென்றுசைவநூல்கள கூறுமென்க பலவேறுவகைப்பட்ட திரிபுணர்ச்சியைக் கன்மத்தினளவாய் விளைவிக்கும் வேதத்துணமையை ஆகமத்துணையாலன்றியறியப்படுவது வெறுங்கதைபாமென்க. வேதம்பொருளபலபடத்தோன்றுஞ் சூத்திரமும், ஆகமம் அதனை அங்ஙனமாகவொட்டாது நெளித்துநாகும பாஷ்யமுமபோலச சிவபெருமானால் அருளிச்செய்யப்பட்டனவாகலின் வேதசிவாகமங்க ளிரண்டையும் பிரமானமாகக்கொண்ட உத்தமபரிபாசிகளாகிய சைவாகள துணிபே உணமையுடையதென்பதுநாட்டப்பட்டது

“एषां स्यात्सर्वेषां स्यात्सर्वेषां स्यात्सर्वेषां स्यात्सर्वेषां” எனறுவிளங்கும் ஆகமவசந்தரால இந்தச் சிவாகமங்களினும், வேதங்களினும், உபநிஷதத்துகளினும், சாசுவிதமாகிய சிவதாமங்கள விசேஷித்துச்சொல்லப்பட்டது என்று கூறுகைபால் வேதசிவாகமங்களுக்குப் பேதமினமை வெளிப்பட்டது இவ்வுணமையையறியாமல சிவாகமங்களுக்கு அபிரமாணியம் சொல்லுமிடத்துக் காயதநிரீமந்திர ஜபபுரச்சரணவிதிகளையும், ஜபரியமஹோமதாபப னாதிவிதிகளையும் விளங்கக்கூறுவது ஆகமமேயாகலான் சகல பிராமஹண்ய முக்கியமாகிய காயதநிரீ மஹாமந்திரங்களுடைய ஜபஹோமாதிகளும் அகாரியங்களாகும் இவற்றை விதித்தவேதமும் அபிரமாணியமென்பது தானேபெறப்படும. அன்றியுஞ் சரலிங்கஸ்தாவர லிங்கபிராண பிரதிஷ்டா

காலகாததவ்யது வாதசமஸ்கார விதாயகவசனங்களாலும்,
‘‘ஶுன்ஷஸிஶ்ரூபஸ்தீத்ஸுஸ்பாஶ்வஶ்! ஶஸ்துஶுஶம் ஶஶ்வஸ்சஶ
ஶஸுஸ்ரீதிஶ,, என்னுகூறியகுணடமண்டப சமஸ்காரமுதலா
கிபவாஸ்து பூஜாவாஸ்து ஹோமபாலிகாதி பிரதிஷ்டாதி விதா
யகவசனங்களாலும், ‘‘ஶஸ்தீகாஶ்வஸ்சஸ்துஸ்தீகாஶ்வஸ்சஸ்தீகா,, என்
னுகூறிய சரலிங்கஸ்தாவரலிங்காவயவங்களில் நியாசஞ்செய்ய
ப்படும புவனாத்வாமந்திராத்வாமுதலர்கியஷ்டத்துவாரியாசவி
நாய கவசனங்களாலும், சிவாகமங்கள் அதிதுல்யப்பிரமாண
மென்பது பெறப்படும். இதனையறியாது அக்கிராஹ்யமெனி
ன்ஆகமவசனோகத லிங்கபிரதிஷ்டாதி சமஸ்காரங்களும் அக்
கிராஹ்யமென்பது சொல்லாமேயமைபும். களாரியாச மண
டபாராதன வாஸ்துபூஜாதி சமஸ்காரரிருபணங்களை எந்த சுரு
திஸ்மிருதிபுராண வசனங்களாலும் உதகரிக்கப்பட்டதில்லை
யாகலின் சர்வஜ்ஞ கிராஹ்யமாகிய ஸ்தாவரலிங்க சரலிங்க
பிரதிஷ்டாதி காரியங்களை ரிருபித்திருக்கும் காமிகாதி சிவா
கமங்கள் முக்கிய கிராஹ்யமாயிறென்க.

[illegible]

னமபண்ணி யிருக்கின்ற ராகலானும், ஸலிதாசுஹஸ்ரநாப பாஷ்யத்தில் “ஸ்வராகஸம்ஸ்வராகஸஸ்தி” என்னுந் தி வயநாமத்தைக் காமிகாதி சிவாகமங்களால் பாஸ்கராசாரியா நிரூபணம் பண்ணியிருக்கின்ற ராகலானும், சிவாகமங்கள் அதிதூல்யப்பிரமாணமென்பது இனிதுபெறப்படுமே.

இந்தரியாயங்களால் சங்கராசாரியரபிமதமே வியாசகு த்திரர்த்துணமையென்பது ஒருவற்றினு நில்லாதொழிந்த தா கலின் ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியசுவாமிகள் செய்தருளிய பாஷ்யமேமேதாவியர்கொளவொன்க.

ஸ்ரீநீலகண்டவியத்தில், வேதாந்த பிரவர்த்தகராகிய சங்கராசாரியரும், சித்தாந்த பிரவர்த்தகராகிய ஸ்ரீகண்டாசாரியரும் ஒருவரையொருவா சந்தித்துத்தாங்களசெய்தபாஷ்யவிஷயங்களை விவகரித்துக்கொண்டு வருகையில் சங்கராசாரியர் தூப்பலிஷ்டராப்ச் சமாதானங்கள் சொல்லமயங்கி “ஸ்வராகஸம்” என்று அலறிக் கூப்பிட்டனரென்றும், அப்போது கோர ரூபந்தாங்கி நரசிங்க மூர்த்திவெளிப் பட்டுச் சிவாசாரியரைய ன்னுகுதலும், சிவாசாரியர் “ஸ்வராகஸம்” என்று தியானவசத்த ராய நிற்கவும், பரமசிவம் சரபாக்ருதியாயத்தோன்றி நாரசிங் கத்தை யிருகூரூய்ப் பிளந்தனரென்றும், சங்கராசாரியர் அஞ்சி ஸ்ரீகண்டாசாரியரைச் சரண்புகுந்து, அவர்பால் சிவதீகைஷ்ட பெற்றுக்கொண்டு, சிவானந்தலஹரி - செளரதரியலஹரி - சி வபுஷங்கமுதலியசிவோத்கர்ஷகிரந்தங்களசெய்து, அவற்றுள் - சைவாசாரியராயுள்ள திருஞானசம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகளையும் கண்ணப்பசுவாமிகள் - சிறுத்தொண்டநாயனார் - இயற்பகை நாயனார்-சண்டேசுரநாயனார் முதலியவுண்மைநாயன்மார்களை யுந்துதித்துச்சிவானந்தவாழ்வடைந்தனரென்று இனிதுகூறுத லாஹ், சங்கராசாரியர் சைவத்தைக்கண்டித்தாரென்னும் வீண் லாதம் அறவே நிரஸ்தமாமென்க. சங்கராசாரியர்சிவனிடத்தில் அன்புடையவராகையால் சமபந்தாதிகளைச் சிவனடியார்களெ ன்னும் உபசாரங்கருதித்து தித்தனரெனின், அவர்விஷ்ணுவ னிடத்தும் அன்புடையவராயிருந்தவராகையால் மாலடியா ர்களென்று இவர்கள்பேயாழ்வார்களை யேன்மறந்துக்கூறினா

ரிஸை? சங்கராசாரியர் சுத்தசைவராய் விளங்கினராகலின் உணமை நாயன்மார்களைத் துதிக்கும் பெருஞ்செல்வத்தைப் பெற்றனரெனக். இவ்வுண்மையை யுணரப்பெறாத முடிச்சுர முதலியொருத்தன் வெளியிட்டபிரபன்னகாயத்திரியென்னுஞ் சுவடியில் (௫௮) வது பாடலவியாக்கியானத்தில் “ நீஸம் நீஸநஸம்ஸுஸந்தீஸம் நீஸநஸம்ஸுஸந்தீஸம்ஸுஸந்தீஸம் நீஸநஸம்ஸுஸந்தீஸம் நீஸநஸம்ஸுஸந்தீஸம் நீஸநஸம்ஸுஸந்தீஸம் ” என்கிறவாகியத்தை யுதகரித்துப்பகவத்கீதையையும், விஷ்ணுசகஸ்ரநாமத்தையும், கோவிந்தநையுஞ் சிறப்பித்துக்கூறி பதுகொண்டு சங்கராசாரியர் வைஷ்ணவராயத் திருநதப்பட்டாரொன்று துரட்சிமானததால் பிதற்றி யிருக்கின்றனன். சங்கராசாரியர் செய்தருளிய பிரஸ்தானத்திரய பாஷ்யத்தில சீதாபாஷ்ப மொன்றாகலானும், விஷ்ணுசஹஸ்ர நாமவியாககி பானம் அதவைதபரமாய்ச் செயப்பப்பட்டுள்ள தாகலானும், அவற்றைச் சிறப்பித்துக் கூறியுதனறி இவாகன் பேயக்க நுத்துக் கிணங்கவனறெனபதாம் இங்ஙனாகவும், இப்பேயாகன் அவாதிருநதப்பட்டாரொன்று கூறவந்தது எதுகருதியாய் அறிகிலம் கோவிந்தநைப் பஜிக்கச்சொன்ன மையா லெனின், “ நீஸம்ஸுஸந்தீஸம்ஸுஸந்தீஸம்ஸுஸந்தீஸம் ” என்றுவருந் குருமரபுவணக்க ததால் கோவிந்தபோகிக ளென்பவா சங்கராசாரியருக்கு ஆசிரியரெனபது பெறப்படுதலால் “ ஐஸநீஸம் ” என்றற் றெடக்கததுத் தியானசுலோகங்கள் ஆசாரிய பாரமயமாகிவிட்டதெனக் ஆயின் ஸீயப்பதியைத் தியானிக்கும்படிச் சொல்லுவ தென்னையெனின், கோவிந்தநாமத்தையுடைய லட்சுமீநாயகனே கோவிந்தனாக வந்தா னென்று அலங்கார பிரசமசைபெறக் கூறியதெனக். இச்சா மபிரதாயம் வேதாநதநூல் படித்தறியாத வெறித்ததனுக்கு எப்படிவிளங்கும்?

“படைப்பானும்வியன்ஞாலங்காக்குமாழிப்
படையானும்படைத்தளிக்கப்பட்டதெல்லாந்
துடைப்பானுஞ்சுருதிகளுந்தொழுதுபோற்றுஞ்
சொருபாநந்தச்சுடனாத்தொழுதல்செய்வாம்.”

என்கூறிய தத்துவராயர் திருவாக்கா லிவ்வுண்மை வெளிப்படுமென்க. சொரூபநந்தொன்று அவ ராசிரியருக குப்பேராகலின் பிரமபரியாயநாமங்கள் வேறுபலவுண்டாயி ருப்பினும் அவற்றைக் கூறாது ஆசாரியநாமத்தை அதிட்டித் துடைய அத்திவ்யநாமத்தால் விதந்துகூறினா. வேதாந்தப ட்சம சிவவிஷ்ணுக்களுக்குப் பேதமின்மை யுடையதாகலின் சங்கராசாரியர் விஷ்ணுநாமாங்கிதத்தால் கூறினா.

“சந்தரர்க்குந்ருநிசுதர்க்குந்ருதுணிவுடனப்
பைந்தொடிபால்வேந்தர்பாறபைம்பொனடி-நொந்திடவே
அன்றுதுதானூரவாபாலடியேற்கா
வின்னுந்ருதாயெழுந்தருளாய ”

என்கூறிய தத்துவராயாதிருவாக்கானும்அபேதமவெ ளிப்பட்டதென்க. இநதநியாயங்களால் சங்கராசாரியர் வைஷ் ணவராய்த்திருநதப்பட்டாரென்னும வீண்வாதம பாழாகிவிட் டதென்க. கீதாசுஹஸ்ர நாமங்கள் அவவாரொழிநதனவாகலின் “சத்யவிஸீசீவ்யபூரண” என்கூறியதும்அத்வைதபடசமெ ன்பதுசொல்லாமேயமையும் இதனால் பாஞ்சராதிராகம சி ததமானவிஷ்ணு தத்துவமன்றெனபது கருத்தாமெனக இ துறிக“சஜ்ஜஸங்க” என்கூறியது அரிபகதாகளையென்று தன்னைப்போல் சூடுண்டுதிரியுஞ்சோமபாகளாக மயங்கிக்கொ ண்டனன். சூடுண்டு மண்பூசியவர்களைக கண்டால் உடனே ஸ்நானஞ்செயது பிரணவோசசாரணியால் அத்தோஷத்தை ப் பரிகரித்துக்கொள்ளுமபடி சங்கரவிஸ்யமாதி கிரநதங்களி ல்கூறியிருத்தலால் அதுபொருநதாதென்க.

அதுமட்டோ, வேதங்களில் நாலுவாக்கியங்கள் மஹா வாக்கியங்களென்று கூறி அவைகள் முறையே “சத்யவிஸீசீவ்யபூரண” என்றும், “சத்யவிஸீ” என்றும், “சவ்யபூரண” என்றும், “சவ்யபூரண” என்றும்வரும் வாக்கியங்களா கத்துணிந்து அவற்றை அத்வைதசித்தாந்தத்திற்கு மாறாகக் கண்டிக்கப்புகுநதனன். எனன அறியாமை? வைதிகர்கள பா

ரத்தால் நகைப்பார்களே என்று நாணாதசம்மம் சிச்சே; வெகுஅல்பம். இவ்வசடனும் ஓர் நூலாசிரியனாகி மத்தஸ்தாபனஞ்செய்வதும், அம்மூடசிரோமணியை மற்றை மூடாகள் வியநதுமகிழ்வதும் ஆசசரியம் ஆசசரியம். மஹாவாககியங்கள் நாலுவேதங்களிலும் நாலுவாககியங்களாக “அஹ்ஸு” என்று தன்மைவாக்கியமாகவும், “அஹ்ஸு” என்று முன்னிலைவாக்கியமாகவும் “அஹ்ஸு” என்று பட்டாக்கை வாக்கியமாகவும், “அஹ்ஸு” என்று பொதுவாக்கியமாகவும் உண்மையையுணராததுமாகவும் இவ்வுண்மையை யறியாமல் எல்லாநதெரிநதவனைப்போல் ஏடுகொண்டது மனஞ்சென்றது என்று எழுதிவிடுத அவனைழைமதிக்கு விசனப்படத்தக்கநாயிருக்கின்றது

மேற்கூறிப்போந்த நிபாயங்களால் ஒன்றுந்தெரியாதவனாய் மோகநூல்வலையில் முடங்கிக்விடக்கும் மூடசிரோமணியாகிய அம்முடிசஞ்ஞாமுதலி எழுதிவிட்டபாழவாசகம் பாழாகிவிட்டதாகவின சங்கராசாரியர் வைஷ்ணவராயத்திருநதப்பட்டாரொன்பது ஒருவாற்றானும் பொருநதாதெனக. இதனால் யாமேற்கூறிய நியாயப்படிச சங்கராசாரியர் சுத்தசைவராயின லொன்பதே யிசுது பெறப்படும்.

இதுநிற்க அம்முடிசஞ்ஞாமுதலி இன்னுஞ்சிலவிஷயங்களை வெகுதுஷ்டததனமாய் அனேகவிடங்களில் எழுதியிருக்கின்றனாகையால் அவற்றை யிடமவந்துழியெடுத்துக் காட்டிக்கண்டபபோமாக.

இங்ஙனநிற்க, அவவபூவாசகப்பிறலில் சங்கராசாரியர் கண்டிக்கப்பட்ட ஆகமங்களின் கருத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டு சமயஞ்ஞாவாநூல்வரும்நதங்கனூல்களில் விஷ்ணுவையிகழந்திருக்கின்றன லொன்று கண்ணீர்விட்டமுதாரா. சங்கராசாரியர் ஆகமங்களைக் கண்டித்தாலொன்னும் வெறுங்கதையை மேலே விளக்கினோமாகையால் சித்தசமாதானத்தோடு பின்வருவனவற்றையுஞ் சிந்திப்பாராக.

ன்று எளிமைதோன்ற அனுக்ரகிததன ராகவும், சங்கரா சாரியா மெய்யன்போடுமவாழ்த்திக் கூறினாராகலின் சிவஞா னவிற்பஞ் சேரப்பெற்றவ றொன்பதே மேலோர துணிபெ ன்க. எங்கள் ஞானசம்பந்தமூர்த்திக ளருளிய அம்புதவாக்கி யத் துண்மைபைக காஞ்சிமாஷ்மியத்து இருபத்துநான்கா மஅத்தியாயத்தில் விஷ்ணுவைநோக்கிச் சிவபெருமான் வெ ளிப்பட்டுக் கலியுகத்திலே சோகாழியிற கௌணியர் கோத்தி ரீத்திலவதரிக்கும ஞானசம்பந்தனுடைய தமிழ்ப்பதிகத்தினு லே நமது சாளுபதியம் பெறக்கடவாயென்று திருவாய்மல ரந்தருளினொன்றும், அப்படியே நிகழ்ந்ததென்றுங் கூறியு ள்ள வாக்கிய விசிட்டத்தினுங் கணமிணர்க.

ஆயின், சங்கராசாரியர் தாமசெய்த பாஷியத்தில் பா ச்பதஸ்ரூலியவற்றை நிந்தித்திருப்ப தென்னையெனின், அங்ங னஞ்செய்தது ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரிய ரனுக்கிரகத்தைப்பெ றுவதன்முன்னாகலின் அது பிரமாணமல்லவென்க.

அன்றியும், சங்கராசாரியர் ஓர்காலத்தில் தமது மாணு க்கர்கள் புடைசூழக் காஞ்சிக் கெழுந்தருளியபோது சமஸ்த வேதவேதாந்தங்களை யு முழுதுணர்ந்த ஆதிசைவமூர்த்திகள னேகர் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் சிவாகமபடனஞ் செய்து கொண்டிருந்தவர்கள் இவரைக்கண்டமாத்நிரததில் படனத தைநிறுத்திவிட்டு மௌனமா யிருந்தனொன்றும், சங்கராசா ரியர் சிவாசாரியர்களை நோக்கிச் சிவாகமபடனஞ்செய்யும்படிக் கேட்டுக்கொண்டன றொன்றும், சிவாசாரியர்களு ரீர் சிவதீ கைஷ்யில்லாதவ ராகையால் உமக்குணாத்த எங்களுக்குச் சி வாக்கொயில்லையென்று மறுத்துணாத்தனொன்றும், பரிபா கத்தாழ்ச்சியால் அவ்வுணமைவாசகத்தை மாறாகக்கொண்டு அக்காலத்தில் தமக்கிருந்த ராஜபலத்தால் சிவாசாரியர்களை யும் சிவாகமங்களையும் நிஷேதங்கூறித் தம்மாந்கூடிய விடங் களில் சிவாலயபூசைக்கு வைதிகரைச சேர்த்தும், ஆகமநிந தைகூறியும் ஒழுகிவருங்காலத்தில் ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரி யமூர்த்திகள் தரிசனாபு பிரபாவ விசேஷத்தால் அவ்வல்ல லெல்லார் தொலைந்து சிவானுபவச் செல்வராய விளங்கி

னொன்றும் ஸ்ரீநீலகண்டவிலுயத்தில் தெளிவுபெறக் கூறுமா
கைபால் முன்னொடுபின் முரணுமைவெளிப்படுமென்க. அன
றியும் “பிரபஞ்சசாரம்” என்னும்பெயரால் அவரியற்றிய மா
நதிரிகநிபநதனு கிரந்தத்தில் திரியம்பக ஷடக்ஷரீ பிரபுருதி
மஹாமந்திரங்களுக்கு மந்திராநுஷ்டான புரஸ்சரணதிகாரியங்
களை ஆகமவசனங்களால் நானயித்திருக்கின்றன ராகுலானும
உணமைவெளிப்படுமென்க இந்த .நுட்பங்களையறியாது சி
வாகமங்களைநிந்தித்துவரும் பாதகர் எக்கதியடைவாரோ அ
றிகிலம் “சிவீசாஃஸுதேவதீபைஃ சிவஸர்வபீஷிஸர்வபீஷிஸர்வ
ஸ்வஸ்வபீஷிஸர்வ” எனகிறஸ்காரநவசனத்தால் சிவபெருமா
னிடத்தும், சிவாகமங்களிலும், விபூதிபுருதிராக்ஷதாரணமா
திசிவதருமங்களிலும், சிவபெருமானால் ஸ்லீகரிககப்படுமநின
மாலியமாகிய கந்தமாலியபாதோநக பிரஸாதங்களிலும் எவ
னுடையபுத்தி விபரீதததையடையுமோ, அவன்பதிதன் எ
ன்று துணிவுபெறக்கூறுமாற்றானும் “சிவஸிவஸர்வபீஷிஸர்வ
ஸ்வபீஷிஸர்வபீஷிஸர்வபீஷிஸர்வபீஷிஸர்வ” என்கிற சிவ
தாமோத்தர வசனத்தால் சிவநிந்தாபரணைய சிவாகமங்களை
எவன்தூஷிப்பானோ அவனுக்குச் சாஸ்திரங்களில் பிராயச்சி
த்தமநானயித்துக்கூறுவிலை என்பதுகொண்டு பிரமகத்திபா
தி மகாபாதகங்களசெபத தூணுனனுக்குச் செய்யப்படுமமர
ணாதபிராயச்சித்தமே சிவநிந்தகனுக்குச் செயயவுரிமையெ
ன்னுமுணமை வெளிப்படுமாற்றானும் இப்பதிதர்களைச்சைவா
களாவார் கனவினுஞ் சிந்தியாதொழிவாராக. “அரணைப்பதித
துத் திரிபவபாபாராதே” எனறருளிய சந்தானகுரவா வா
க்கியத்தானுமறிக.

ஸ்ரீமத் அபபதிக்கிதஸ்வாமிகள் இவவுணமைகளையெல்லாமஹ
ருங்குணர்ந்த வுத்தமபரிபாகவிசேஷத்தால் சைவசாரங்கொ
ண்டொழுக்குமுணமைகண்டு அகோர சிவாசாரியசுவாமிகள்
அவர்க்குச் சிவதிகைச் செய்து சிவபூசை யெழுந்தருளப்பண
ணிககொடுத்துத் தமது மாணக்கரு ளொருவராகச்சேர்த்துக்
கொண்டனொன்றும், தீக்கிதரவாகள் ஆசாரியாக்ஞாவழித்தா
கவே “சிவார்க்கமணிதீபிகை,, என்னும்வியாக்கியை ஸ்ரீநீல

கண்டபாஷ்யத்திற்குச்செய்தனொன்றும்வழங்கிவரும் சமசா
மபிரதாயவுண்மையையினிது தெளிந்துய்வாராக. ஸ்ரீபாஷ்ய
த்திற்குப் பிரம்ஹணிகயாத்வரமுதலிய பூர்வாசாரியர்களால்
தர்ப்பணம், தாராவளி, ஸ்ரீகண்டபாஷ்ய சமர்த்தநம என்கிற
வியாக்கியைகளும் செய்யப் பட்டுள்ளனவாக லின்பரிபாகி
ள்கணுநிணாவாராக.

இந்த நியாயங்களால் சங்கராசாரியாசெய்த பாஷியம்
சிவஞானிகளால் ஆதரிக்கற்பாலதன்றென்க ஆகவே, ஸ்ரீரீல
கண்டபாஷ்யமே உரிமையென்பது நாட்டப்பட்டது

“தேவர் குருந் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவாதமிழ் முனி மொழியுங் - கோவைத்
திருவா சகமும் திருமூலா சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணா.”

என்றருளிய ஓளவையா திருவாக்கானும், முனிமொ
ழியென்னும் வியாசகுத்திர்த துணமைவெளிப்பட்ட தாகை
யால் இதனை மாபாவாத முதலிபனவாக மயங்கிக்கோடலும்,
சிவாகமங்கள் அநாதரணியமென்று பிதற்றுவதும் நிரஸ்தமா
யிற்றென்க.

இங்ஙனநிற்க, அத்துஷ்டவாசகத்தில் சமயகுரவாநால்
வர், பட்டினத்தடிகள் முதலியவர்கள் யாருமில்லாதவூரில் அ
சுவமேதம்செய்தவாகளென்றும், எந்த வைஷ்ணவர்களேநா
வ தெதிர்த்துவாதித்துத தங்கள்மத தாபகஞ் செய்ததுண்டா
வென்றும் வினவிபழுதா உணடிவெறுத்தல், உயிரக்கிதஞ்
செய்தல்முதலிய தவங்களைக்கைவிட்டுப் பேருண்டி, பெருந்
தூக்கம், கடுங்கோபம், வீணசண்டை முதலியவற்றையே த
வமாயக்கொண்டொழுகும் வைணவப்பேயகளுக்கே தன்வலி
பிறன்வலிபாராது மேலவிழுந்து அறைச்சலுண்டுபோவது சு
பாவமொழிய, வாய்மை, தவம், இரக்கமுதலிய அருட்செல
வப்பேற்றினராகிய சிவஞானிகள் சமயிகளை யெதிரிட்டி வா
திக்க வுடன்படாரென்க.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

“விரிவிலாவறிவினார்கள் வேறொருசமயஞ்செய்தே
யெரிவினற்சொன்னோனு மெம்பிராற்கேற்றதாசும்

பரிவினாறபெரியோரோததும் பெருவேஞாபதறினானை
மருவிநான்வாழத்தியுய்யும் வகையது நினைக்கின்றேனே,,

ப ட் டி ன த த டி க ள

“ஒன்றென்றிருதெய்வமுண்டென் றிருவுயாசெலவமெலலா
மனநென்றிருபசித்தோர மூகம்பார்நல்லறமுநட்பு
நன்றென்றிருநடுநீங்காமலே நமக்கிட்டபடி
யென்றென்றிருமனமே யுனக்கேயுபதேசமிதே”

எனறற றெடுக்கதது வாககியங்களே சானருமென்க

இவவுணமையநுபூதிபுடையா வைணவப்பேயகளை
யெதிர்த்தது வாயவம்பாடுதற கெங்ஙனமிசைவா? ஆகவே,
அகங்கரித்தது மேலவநது விழுஞ்சமயப்பேயகள் அறைசச
லுண்டோடத்திருவுள்ள மிசைவொனக இங்ஙனமாகவும்,
சமயகுரவா, பட்டினத்தடிகள், தாபுமானசுவாமிகள் முக
லிய சிவஞானசெலவாபால எந்தவைஷ்ணவாகனும் வந்த
திலையாமே' இவவவதாரமூர்த்திகள் காலத்தில மறறை
ப்பாழஞ சமயங்கள் சூரியசநிதிப்பபட்ட மினமினிபாமென
வொளிமுங்கிக்கிடக்கவும், சிவாநுபவசெலவாகளாகிய எ
மபெருமக்களை யாவொதிராகவலலா? சைந பௌத்தாதிக
ளாலேயே நசுக்குணடுவைணவாதிசமயங்கள் சொருபநாசம
டைநதிருக்கவும், எந்த வைஷ்ணவர்களோடாவ தெதிர்த்தது
ண்டாவென்று கேட்பது எனனமடமை? அனறியும் தங்கள்
மததாபகஞ்செய்த துண்டாவெனறும் புலம்பினா மத்ததை
த தாபித்தலெனறுலெனனை? அலலாததைஆமெனறும் சாதித
துக்கூறுவது தாபிதமாகுமனறி உள்ளலத உள்ளது என்று
கூறுவதுதாபிதமாகாதெனக உள்ளது கெடுமானூல அதனை
மீண்டுஞ்சாதித்தலுக்குத தாபிதமாமேயெனின, உள்ளதியா
ண்டுங்கெடாதாகவும், ஆண்டுநதாபிதமமையாதெனக உள்ள
து உள்ளதேயாகலின சித்தாந்தமெனறமையும் அஃதும அ
நாதிசித்தமெனக

தாயுமானசுவாமிகள்.

“இயல்பென்றுந்திரியாமலியமமாதி
யென்குணமுங்காட்டியன்பாலின்பமாகிப்
பயனருளப்பொருள்கள்பரிவாரமாகிப்
புண்புறவுசெளபாணபட்சங்காட்டி
மயலறுமந்திரஞ்சிட்டசைசோதிடாதி
மற்றங்கதூல்வணங்கமௌனமோலி
யயர்வறச்செந்நியில்வந்துராஜாங்கததி
லமர்ந்ததுவைதிகசைவமழகிதநதோ.”

“அந்தோவீததிசயமிச்சமயம்போலின்
றறிஞ்ஞொலாநடுவறியவணிமாவாதி
வந்தாடித்திரிபவர்க்குமபேசாமோனம
வைத்திருந்தமாதவாகுமறறுமுற்று
மித்திராதிபோகநலமபெற்றபோககு
மிதுவன்றித்தாயகம்வேறில்லையிலலை
சந்தானகற்பகம்போலருளைக்காட்டத்
தக்கநெறியிநநெறியேதான்சநமார்க்கம்”

எனறருளிய வுணமையால் அநாதிரிதந மாகிபசுறசம
யத்திபலபு இனிது பெறப்படும இதனையறிபாது பிதநறுவ
து முழுமுடத்தனமையென்க.

இங்ஙனநிற்க, திருமங்கை மன்னன ஞானசம்பநதநா
பெதிர்த்தது அவாகையில் தாங்கியிருநதவேலைப்பறித்துக்கொ
ண்டதாய்ச்சிலமுடா பிதநறுவர். நல்லழகிது. உமாதேவி
யார்கொடுத்தருளிய திருமுலைப்பாலுணமிசமஸ்தவேதங்களை
யும் ஒதாதுணர்ந்த எங்கள் சுவாமிகளை மறவா குலத்தவந
த திருமங்கைமன்னனெதிர்த்தது நனறுநன்று. ஞானசம்ப
நதநா யெதிர்த்தாரொனவே, எதிர்த்தவா அஞ்ஞானசம்பநத
னென்பது தானேபோதரும். ஞானசம்பந்தனென்பது காரண
ங்கருதியவழியானேவந்த அற்புதத்திருநாமமாகலினென்க. இ
ங்ஙனமாகவும், மாலடியாராகிய திருமங்கைமன்னர்க்கு அஞ்

ஞானசம்பந்தரென்னுந் தீட்சாநாமம் இப்பெருமபாதகர் இட
டுத்தொலைக்க எத்தனைகாலம் தவஞ்செய்தனரோ அறிந்தி
லம். இதுநிற்க, எங்கள் சுவாமிகளகரத்தில் வேலேது? அவா
மாநமியங்களைக்கூறுந் திருத்தொண்டத்தொகை, நம்பியாண்
டாராம்பி திருவந்தாதி, பெரியபுராணம், காஞ்சிமாநமியம்,
சீகாழிமாநமியம், ஆலாசியமாநமியம், உபமந்யுபக்தவிலாச
ம், அகஸ்தியபக்தவிலாசம், செளந்தரியலஹரி, சிவரஹஸ்ய
முதலிய பிரமாணங்களால் உணராததப்படாதவேலை இப்பே
தைகள் கண்டுபிடித்து அருமை அருமை. அவர்பால் வே
லைப்பிடுங்கிக்கொண்ட புதுமை முயற்கொம்புபறித்துவந்த
மூடக்கதையி லெண்ணப்படுமென்க. ஆகவே, இததிருமங்கை
மன்னர் எங்கள் சுவாமிகள் காலத்தவரல்லொன்றும், அவா
விஷயமாபப் பிதற்றிவரும் பெருங்கேடானகதைகள்மேலோ
ர்களால் பழிக்கப்படுமென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது புறச்சம்ப
ம் ஆறினு ளொன்றாகிய பாஞ்சராதிரமாக்கம்பற்றி யொழு
கும் வைணவப்பேய்களைச்சிவஞானிகள் பொருட்படுத்தாந்
ன்க. “மாலயனாயிந்திரனாய் வாழுவதாய்மாளுவதாஞ்-சாலமயல்பா
ர்த்துத் தலையசைப்பர்.” என்னும் உண்மை யதுபூதிபுடையார்
இப்பேதைகளை யெதிரிவிடுவதெங்ஙனம்?

இங்ஙனநிற்க, இவர்களாழ்வார்கள சிவவாககியரைத்திரு
த்தியும், சிவனது நெருப்புக்கண்ணைப் பங்கப்படுத்தியும், பா
ண்டியன் சபையில் கிழியறுத்தும், மதுரைச்சங்கப்புலவரைத்
தாழ்த்தியும், சோழனமுதலியவர்களைவென்று வைஷ்ணவத்
தை நாட்டியும், தங்களமத சித்தாந்தஞ் செயதனாகளென்று
இரண்டிசாமங் குரைத்தாரா. இவற்றை முறையேவிவகரிக்கு
மிடத்துப் பரசிவனருளால் “சிவசிவ, என்றற்றொடக்கத்து
மூலமநதிரத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டே அவதரித்தவுண்மை
யால் “சிவவாககியா” என்று காரணங்கருதிய வழியானேவந்
த அம்புத்திருநாமங்கொண்டு மெய்ஞ்ஞானிகளெல்லாம் அ
வ்வன்பரைத் துதித்திருப்பாராகவும், முழுமூடசிரோமணிக
ளாகிய இப்பேதைகள் மாறாகப் புலமபுதுகொண்டு எமக்

சிவவாக்கியம்.

என்று உண்மையுணராததும் ஏமது சுவாமிகள் வேறுச
மயத்தை அடைந்ததொன்றும் பித்துறையை யாவரங்கீகரிப்பா
? இதனைவித்தெழுத வெமக்குடன்பாடி ஸ்ரீபாகவின இவ
வளவில் விட்டனம்.

இதுநீக்க, ஓராழ்வார் சிவனது நெருப்புதகண்ணைப்பங்
கப்படுத்தினொன்றார். அதனை விசாரிக்குமிடத்து அவ்வாழ்வா
ர தனது காலிலிருந்த கண்ணால் சிவனைவென்றொன்று அவ
ரகளசுவடியில்எழுதியிருக்கின்றது. அவ்வாழ்வார்க்குக் காலி
லே கண்வந்ததெப்படும்? காலிலே கண்ணென்றுபெற்றவராக
வும, சூத்திலே வாயொன்றுடையவராவர்போலும். சமஸ்தா
ன்மாக்களும் நெற்றியிலே கண்படைத்தவராகவும், அவ்வாழ
்வார் காலிலேகண்பெற்றது கலியின்புதுமையென்க. உத்த
மாங்கமல்லாவிடத்துக் கண்பெற்றதனால் இந்திரனைப்போல்
சாபத்தால் விகாரப்பட்டவொன்றமையும். இவ்வவலட்சண
முடையார சிவனை வென்றொன்பது முழு மூடக்கதையா
மென்க. “ஸ்வசிஷ்யம்ஈசஸம்பஜயே” என்றபொருள்,
“உன்னிடத்தில் இருந்து என்னைப் புகழ் பெறவேண்டும்”
என்று பொருள். “ஸ்வசிஷ்யம்ஈசஸம்பஜயே” என்று பொருள்.
“உன்னிடத்தில் இருந்து என்னைப் புகழ் பெறவேண்டும்”
என்று பொருள்.

இதுநிற்க, ஓராழ்வார் பாண்டியன்சபையில் கிழியறுத் தாரொன்றா. அவர்கிழியறுத்தபுதுமை யிங்கேகிழியுண்டதெ ன்க. எந்நனமெனின, அவரைக் கிழியறுக்கும்படி எதிரிட்டு வாதித்த சமயிகளொருவருமில்லையாகவும், [எங்களாழ்வார் கி. ழியறுத்தாரொன்பது யாரானோக்கி?

ஓராசன் தனது அம்பரிபாகததளவாய விருமபிபதற் கேற்பசசென்று அவனாலகட்டிவைத்திருந்த கிழியையறுத்த கற்பனாகதைப அவாகளசுவடிகளாலேயே அறியக்கூடுமாக வும், அதனால் சிவோதகாஷ்ட தாமுக்குமென்பது என்ன அ றிபாமை? உளபடியே அவாபரத்துவஸ்தாபரஞ் செயதி ருப்பாராயின, எங்கள்-சொககலீங்கழாத்தி அமமதுனையில் இன்னுமெழுந்தருளியிருக்கவா? அன்றே வேரைக்கெல்லி வெ ருநீவிட்டிருக்கமாட்டார்களா? ஒன்றுமில்லாதகாலத்திலேயே அவாகட் கொவ்வோகாலத துண்டாயிருந்தஅதிகாரத்தினால் எமது அருடபெருஞ்செல்வமாகிய முருக்கடவுள் வரைப்பா கியதிருவேங்கடம், சோலைமலைமுதலிய தலங்களையெல்லாம் ிரட்டி அவநெறியிற் புலம்பித்திரியுமபேதைகள் தமபால் ஏ தாவது உண்மைகண்டிருப்பார்களாயின சுமமாவிருப்பார்க ளா? இதனால் அநாதொட்டு இதுகாறுஞ் சிவப்பிரகாசங்கம ழுதுகொண்டினிது விளங்கும் அமமதுனையில் வைஷ்ணவ மோகாலத்தில் ஓங்கியதென்னும் ஓந்தித்தலை யெடுப்பு நசுத் தீபப்பட்டதென்க.

இதுநிற்க, ஓராழ்வார் தமது பாசுரங்களால்சங்கத்தா னைக்கீழ்ப்படுத்தினொன்றார். இது நுழைந்தான் கீழநுழைந் தகஷையாமென்க சிவாதுக்கொண்கொண்டி திருவள்ளுவர்-ஒள வை - இடைக்காடராகிய இவாகடாமே சங்கத்தானாவென்று அருட்பிரகாசமபூண் டெலவியமாங்கியம் எச்சமயிகளுந் கூறு நிற்கவும், யாருமில்லாத்ஜொன்று கருதி அசுவமேதஞ்செ யுபவந்தனர்போலும். "பொய்யடிமையில்லாத புலவர்க்குமடியே ன்" என்று திருத்தொண்டத்தொகையில் எடுத்தாக்கூறப்

பெற்ற பெருஞ்செல்வாகளை இவர்களாமூவார்வென்றது இராமனை யிராவணனவென்றதுபோலு மென்க.

இதுபிறக ஓராழ்வா சோழனையெதிர்த்துச் சைவத் தைவொருரொன்றா இதனை விசாரிக்குமிடத்துச் சோழராசன் “ ஸௌத்ரதர்ஸாஸ்தி ” என்று எல்லாரிடத்துங் கையொப்பமவாங்கி வருங்காலத்தில் நாலுரானகண்டு எம்பெருமா னுா கையொப்பமிட்டாலன்றோ பிரயோசனமுண்டாவது? மறமவர்களெழுதினால் எனன்பயன்? என்று சொன்னதாகவு ம, அதுகேட்டஅரசன் உடையவரை அழைத்துவரும்படிச் சிலரையனுப்பினதாகவும், கூரத்தாழ்வான அரசன் வஞ்ச கனென்றறிந்து தேவரீரொழுந்தருளுவது யுகமென்று, அடியேனப்போய வருகிறேனென்று உடையவருடைய திரிதண்ட காஷாபாதிகளைத் தரித்துக்கொண்டு பெரியநம்பிமுதலியவா களோடு இராஜசபைக்குப் போனொன்றும், பின்பு உடைய வாசகோதரிகளின் புத்திரர்களாகிய முதலியாண்டான - நடா தூராழ்வான முதலியவர்கள் தேவரீரிங்கிருக்க வொண்ணாதெ னறு உடையவருக்கு வெள்ளைசாததி மேனாடுக்கெழுந்த ருளப் பண்ணிக்கொண்டு போனாகென்றும், முன்சென றகூரத்தாழ்வான் சோழராஜன்சபையில் வித்துவான்கள சொ ன்னகட்சிகளுக்கு உத்தரஞ்சொல்லிக் கண்டித்துவிட்டாராயி னும், அரசன் பலாத்தாரமாய “ ஸௌத்ரதர்ஸாஸ்தி ” என்று கையொப்பமவைக்கச்சொல்லி நிரப்பந்தித்ததன்மேல் “ ஸௌத்ரதர்ஸாஸ்தி ” என்று கையொப்பமிட்டானொன்றும், அதன ல் அரசன் குபிதனய் அவருக்கும் பெரியநம்பிகளுக்கும் நே த்திரோத்பாடநம் பண்ணுவித்தானென்றும், பெரியநம்பிக ள்திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினொன்றும், ஆழ்வார் நேத்திர முள்ளவர்போலவே கோயிலில் எழுந்தருளியிருந்தானென்று ம், இவைகளை யெல்லாம் உடையவரறிந்து மிகவுங் கிலேசித் துக் கூரத்தாழ்வானிருக்கப் பெற்றோமேயென்று தேறிப் பெரியநம்பிக்கு ஸ்ரீகுந்ர பரிபாலனஞ்செய்து முடித்தானெ னும் அவர்கள்சுவடியினால் தெளிவுபெறவிளங்கும்.

இதனைவிவகரிக்குமிடத்து, உடையவரை அழைத்தபோது கூரத்தாழ்வான சென்றதனால் உடையவரினும் இவர்க்காதிக்கம அதிகரிக்கின்றது. அரசனையெதிர்ப்பது சொற்பகாரியமாகையால் ஆசிரியாவேணவதில்லையெனின், அவாபூணடிருந்த காஷாய திரிதண்டங்களைத் தாங்கிச்சென்ற தெனனை? பொய்வேடங்கொண்டு சென்றதனால் தாமே அவ்வுடையவரென்று அரசனை வஞ்சிக்கப்படுகாதாரொன்பது தானேபோதரும். இங்ஙனமாகவும், அரசனைவஞ்சகனென்றது பெருமபாவமெனக. ஆசாரிய பகதியினால் அவரைநிறுத்திவிட்டுத் தாமபோயினரெனின், அரசனது ஆணைமககு ஆசிரியரஞ்சினாரொன்பது சொல்லாமேபமையும். ஆசாரியருடைய மாந்ததையும் பிராணததையுங்காப்பது விரதமாய்ச்சென்ற சிஷ்யர்களை அரசனுக்குக் காட்டிககொடுத்ததுவிட்டு ஓடிப்போயொளித்திருந்த ஆசாரியவைபவம் நன்றுநன்று. காஷாயாதிரிநங்கனின்றி வெள்ளுடைதாங்கிச்சென்றதனால் வாரணிககொளித்தவைபவஞ் சொல்லவேண்டி வருகிறது. அரசனுக்குப்பயநதோடிப் பதுங்கியிருந்த இவ்வதிசூர பன்னிராயிரஞ்சமணர்களோடு வாதித்து அவர்களகாண ஆயிரம்பணமுடிகளுள்ள ஆதிசேடனாக எழுந்தருளியிருந்தாரொன்றும் இரண்டுமுழங்கீள ம எழுதிவைத்திருக்கின்றது ஸ்ரீராமசம்பந்தமூர்த்திகள் சமணபௌத்தாதிகளைவென்று எண்ணுபிரம்பேசைக்கமுவேற்றிச் சைவப்பிரசாரஞ் செய்தனா என்று ஸ்காந்தாதிபிரமாணங்களிற்கூறு முண்மையில் அசுபைகொண்டு கைகொண்டது, மனம்போனது, காயிதஞ்சென்றது, என்று நாலாயிரங்கூடச் சேர்த்துப் பன்னிராயிரஞ்சமணர்களே எங்கன ஆழ்வார்வென்றாரொன் நெழுதிக்கொண்டது கம்பனைவாதத்தென்று மேதாவிபா சிந்தியாமற்போகார். சமணபௌத்தாதிகளால் தேயப்புண்டு சொரூபநாசமாக்கிடந்த இவர்களசமயம் சைவத்தை அதிகரித்ததென்பது விண்வழக்கெனக. அரசனைமாறுவேடத்தால் வஞ்சிக்கச்சென்ற கூரத்தாழ்வான் கண்ணீழந்தபுதுமை காணப்பட்டது. உடன்சென்ற பெரியநம்பி பெரிய

கிய உடையவா காஷாயமிழந்ததும் பிசகாது கூறினராகலி
ன் இதனுண்மை இவ்வாறுமென்பது விவேகிகளறியாமா
போகா. அவவாழ்வார்கள உசரவததில் வெள்ளைச்சாதது
என்று நடந்ததுவருவதே அதற்குச் சான்றமெனக இதனைச்
சிலா கூரததாழ்வான் அரசனைப்பாராததகண்களால் ஆசிரிய
ரைப் பாரகக்கூடாதென்று காப்பூர்க்கட்டியைக் கண்களி
லொற்றிக்கொண்டதால் கண்களவிர்தனவென்றும், சிலா
ஆழ்வாராதாமே கண்களைக் கையால் தோண்டியெடுத்தது அரச
சனமேலெறிதலும், அதனால் அரசனுக்குச் சிலதீங்குகளவி
ளைநதனவென்றும், சிலா ஆழ்வாராளுடையகண்களை அரச
னை களைநதுவிட்டனென்றும், ஒன்றுக்கொன்றுமாறாக ஒ
ருவாசொன்னபடி யொருவாசொல்லாமல் குழறுபடையெ
ன்பது தோன்றப்பித்தறுகின்றனா அன்றியும் சோழமகா
ராஜனைக் கூரததாழ்வான்வாதிதது வென்றதாகவும் 'சில
பொய்யுரைகளேயிறைந்ததுக "கூரோசவிஜயம்" எனறொருநூ
லையுங்கற்பித்தது வெளியாகுகியிருக்கின்றனா. இநதப்புரட்டெ
ல்லாம இனிப் பச்சிட்டு வெளியாககப்படும சோழவிஜயத்தால
தொலையுமெனக. இதனால் சோழனை யிவாகளாழ்வார்கள
வென்ற பொய்சகதை வெட்டவெளியாயவிட்டதாகையால்
பினவிஷயங்களை விசாரிப்போம்.

அரசனால் சித்திக்ஷப்பட்ட இருவருள பெரியநம்பியெ
ன்பவா உடனே யிறந்ததுவிட்டதால் கூரததாழ்வான் திகில
டைந்தது சிறகொடிந்தபட்சிபோல சித்தப்பிரமங்கொண்டு தி
ரிந்ததுகொண்டிருக்கையில் சிஷ்யர்களைக் காட்டிக்கொடுத்தது
விட் டோட்டமபிடித்த பரமாசாரியமூர்த்திகளாகிய உடைய
வாரந்த விருத்தநாதங்களைபெல்லாங் கேளவியுற்று இனி
யென்னசெய்வதென்று ஆலோசித்ததுத தமமவர்களையனுப்பி
க் கூரததாழ்வானை யுழைப்பித்ததுகொண்டு பாண்டவர்கள்
அஞ்ஞாதவாசஞ்செய்ததுபோல ஒருவருந் தாங்க ளின்னாரெ
ன்றறியாதபடி வஞ்சவேடங்கொண்டு மறைந்திருந்து காலங்
கழித்துக்கொலியிருக்கையில், இவர்களுழிருந்தபடிச் சில

காலத்தில் சோழமகாராஜன விதேகமடையவுங்கேளவியுற
று, அதிகசந்தோஷத்தையடைந்து நமமுடையதவம் பளித்த
து என்று நல்லநாள்கொண்டு அவிழுகதெறிந்த காஷாயத்தை
யாதரவாபுரித்து வெளியேபுறப்பட்டு மூட்சனங்களாகிய ஒ
ட்டா உப்பரவாகளையும், சிலவடமானையும் பிடித்துச் சூடு
பெட்டு அப்பிரமாணிய சித்தமான பட்டைநாமங்களைச்சா
தித்து ராசாரவிலையில் வேதசிவாகமவிருததமாய ஒழுகிக் கா
லங் கடத்திக்கொண்டுவுருகையில்* சோழமகாராஜனுடைய
திருக்கூட்டத்தவர்களால் பலமுறை யபஜப்பட்டு அவமா
ளமடைந்தவர்களானும் “பாபகலிகாலப்பண்பாண” என
நாநிய இரடை - பா தெய்வவாகுகின்படி மந்தமதிகளுக்கு
தூப்போதங்களைச் செய்துகொண்டு ஸ்ரீலோகண்ட சிவாசாரி
பசுவாமிகள் செய்த நாநிய ஸ்ரீபாஷபுருத அபரிபதித்து அச
லா : தமது உழழினவலிபெற மனம்போனபடிகத்தெல்லாம்
பொருளொரண்டு விசட்டாத்துவித பாஷ்யம் எனனுமபெய
ரால் வேடுவனைய புதுங்கிப் பாஞ்சராத்திரப்படுகுழியில் பு
னாமகசனேழிம்கி வேதசிவாகமங்களுடைய உண்மைகெட்டு
மநாநெழுமபடிப் பொதுதொண்டி நந் தழிந்தனாகளென
றும், சோழவிற்புதால் உண்மையினிது விளங்குமாகைபா
ட புரட்டுமான்கள் பந்தம் அளவார்த

இதுகாறுயஈழவந்த பாபநகனால் இவர்களபொ
ழுவார்தா சைவசுதைவென ஸ்ரீக ளெனனுந வீணவாதமகிரஸ
மகிவிட்டத்கைபால் சிவனடியாகளாலிவாகள் பூவார
ரிபாக்கள் பங்கப்படட விருததாநதங்களைப் பொருவாறு சுருக்கி
ககாட்டுவாய்

கஞ்சனூரிலே, மதுகுதனாரிபெனனும பேருடைய
பாஞ்சராத்திரியொருதகன் சிவந்தகருப அனெகநாத த
னது தூப்போதத்துக்குள்ளாகிக் கெடுதித்துக்கொண்டுவ
ருகையில் அவனுக்கு ஒருசுபுத்திரா அவதரித்தது சிவநேச
ததோடுவளநது வரும்அதிசயத்தைப் பாஞ்சராத்திரியுணர்ந
து உள்ளமவருந்தியொருவாறு கெளரிந்து அப்பிள்ளைக்குச

[illegible]

[illegible]

என் , கண்ணக்கயிலையினண்ணிநின்றபபப், புகழ்ச்சியினமைந்த ம
 டபேறுகவலிற, நனாதவிழியுட னொராயிரங்கமலப், புதுமலாகொ
 ண்டரி சூசனையாறநலி, நனாகவறநெங்கி யாழிமீதருடலி, னைங்கனை
 னிழுவனை யழுவனா தாககலி, னமைப்பருங்கடுவிட மழுதுசெயதி
 னென னெனநினைத்தலைவனைச் செருததுயிராபருகலி, னவுணாமுப
 ர மழியவிவ்வாயாலி, நககன்வெளவி தகாததருளசெய்தலிற, ன
 ன நாயாரநனக்கு தனபடைவழங்கலின, மாதுடமடங்கலை வலிதப
 னகோலின், மாபொருளசே உவாசியசாலைத, தடமுலைதினைத்துச ன
 னதனைத்தருதலி, னுழகடவனாபி னுன்றோரனேக, னன்புமிதுர
 னு னையாறநலி, னனகிரசெலவமு மாங்கவாககருடலி, னையிருபி
 பிழ மரியருச்சித்தலி, னிருபருமனைமு மேனமுமாசி, யடிமு
 டசேட வழிபிழம்பாகலி, பிறப்பிறப்பாசி யுயிரகருணமினமைய
 னங்கைக்குழக்கிட நகாசிமாலவனாபி பொயபுடவியாசனை
 னத்தலின், முப்பாமிறுபுறி முருத்தபுத்தேன மாலவிடைய
 நாலமொடுதாருகலி, னயனசிரமலை னவிலவண்ணிதலின், னா
 னமேபேணின் னுடல், னகடபெயரி தனிமுசாசுடவ
 னகனெய னுடமாசே னெ னகொச்சுயலடனாரு
 னனனுந் திநவாநால னுந் திப்பப்பெருவாநக

இனிச னாகுசுபுராநெ ன னாநி மெனபப பா
 னாநாநிர் பொருதகன ஸ்ரீபி அப்படுந்நிர் ஸவாமிதா
 வடிவாசில் அநுப பதகார அவா பெருந்நிர்
 னில னெபுவிதனறு ஆடுந்நிர் அவ பானொந
 னுடப சுவன விடபு னாருளியது சந்தியமாயின
 னாநாநி மெனவிடகன நீருமுண்டு சுகித்திருமபாபபே
 னாநாநி கூறுதபும அநருக திகுதிதலவாமிக னிசைநது
 அப்பாநாநுல கொடுக்கப்பட்ட விஷங்கலந பாலைபுண்டு
 னந்நிர் மதனாலவருந்தாது சிவதசவவிவேகம் னன
 னுந கிரககொன நப்போதே யியறந் தாவ னுனப்பிரசி
 தபாந் அரசனமுதலியவாக்களுகமபடிப பிரசங்கிதனரென
 னும அநனைமறுத்துக்கூறவகையிலலாமல பேயப்பாலவிழி
 கந்நிர் தாததாசாரியினுடைய தீயசெபகைபடிம விசார

லோபத்தையும் அறிந்த அரசன சிவஞானசொல்லுராசிய திக்ஷிதஸ்வாமிகளை யடைநது ஆசாரிய மரிப்பதைக்கொண்டு தன்னுடைய தவம் பலித்துக் கைவந்தது போலும் மகிழ்ந்து பேரன்புடையவனுப் ஒழுகிவருங்காலத்தில் தாதாசாரி அதிகமாட்சரியங்கொண்டி அரசனிததிற்சென்று எனனுடைய சிஷ்யனுதிய நீ என விரேதியை யபிமானிப்பது டயூத்மனறு என்க கூற்த திக்ஷிதரோடுவாடித்து அவா செப்த கிருந்தங்களையெல்லாங் கணடித்து வைஷ்ணவ ஜஸ்த மபம் நாட்டப் போகின்றே னாகையால் இப்பெருவிஷயத்தை நீ முன்னினறு முடிக்கவேண்டு மென்று சொல்லவும், அரசன் உள்ளம்பழுங்கித் திக்ஷிதஸ்வாமிகள் விஷயத்தில் அவ்வாறு நடத்தத் தனக் கிசைவில்லையாயினும், தாதாசாரி தன்னுடைய ஆசாரியனைனும் விசுவாசம் பாராட்டி அவனை மறுக்கக்கூடாதவனுத் திக்ஷிதஸ்வாமிகளையடைநது வருதனம்புரிநது விஷயம் இன்னதென்று அறிவிக்கவும், சுவாமிகள் சுந்தோஷித்து அரசனைநோக்கி இருந்தவா தமுடிவில் தோல்விவெற்றிகளை நிச்சயித்துக்கூறுதற்கு மத்தியஸ்தாவேண்டுமாகையால் பாராயாவது சிற்பப்படுத்துமென்று திருவுள்ளம்பற்றுதலும், அரசன் வியாசப்பட்டா, பாசரப்பட்டாளன்னும் பேரையுடைய மத்துவாசாரியர்களுடியும், இன்னும் அனைக மதவாதிகளையும் வாஹைத்து அவர்களில் மத்துவாசாரியர்களாகிய இருவரையும் மத்தியஸ்த்தாக நியமித்து வாதாரம்பமாகி நடந்துவருகையில் தாதாசாரிபின்னிடையது கட்சிக்கொல்லவகையறிபாமல் குவாதஞ்செய்யத் தொடங்கவும், மத்தியஸ்தாராயின்றவாகிலி வியாசப்பட்ட ரென்பவா எழுந்தார் என்று திக்ஷிதஸ்வாமிகளை நமஸ்கரித்துக் கொண்டு “ సంఘాతేనैవనేष్యంతீతి तेषां ह्युल्लासो न भवेत्तन्मित्रेण संश्लिप्तम् ” என்கிற சுலோகத்தைக்கூறிச் சைவாசாரியர்கள் அப்பதிக்ஷிதஸ்வாமிகள் செயதுவரும் சைவப் பிரசார

நால் வைஷ்ணவமதம் பாழாகிவிட்டதென்றும், அது பாழா
கிவிடவும், அமமதசின்னங்கள் லொன்றாகிய ஊர்த்துவபுண
டரரேகைகளாகிய சிருங்கவடிவ பாவதசிகரங்களைப்படைந்தன
வென்றும், தபதமுத்திலாகளாகிய சங்குசக்கரமுத்திலாகள
எருதுகளுக்காய்விட்டனவென்றும், ஸ்ரீஞானமென்கிற மஞ்ச
ட்பொடி ஸ்ரீகருடைய குசமண்டலத்திற சேர்ந்தவிட்டதெ
ன்றும் எடுத்துப் பிரசங்கித்து அஞ்சலிபததராய நிற்கை
யில் பராசரபட்டா எனபவா கொஞ்சமவருந்தி மத்தியஸ்த
மாகவந்த நம்மில்வியாசபட்டா சைவராய்விட்டனாயென்று
சகிக்கமாட்டாமல் நாமெழுந்த தீக்ஷிதரோடு அனேகவிதமா
யவாதிக்கத்தொடங்கி ஏழுநாளபரியந்தம் வாதித்துநதிக்கிநா
பினவாங்காமல்வாதித்துவருந்தீரத்தையும், அதை நயவசபையி
லவிளங்கிவருமுணமையுங்கண்டுபரிபாகவிசேஷத்தால தீ
க்ஷிதாபால தமக்கும பகதிஜரித்து அவரை நமஸ்கரித்துக்கொ
ண்டு அபசாரக்ஷமை வேண்டிநிற்கையில் 'தீக்ஷிதரவர்கள் எ
ழுந்தாநின்று அனேகமதவாதிகள் நிறைந்திருக்கும் அச்சபை
யைநோக்கி இப்போதுநாம் செயதுவரும் சைவப்பிரசார
த்தை மத்துவ ராமாநுஜாசாரிய மதஸ்தாகள் மறுத்து எ
மமால் கண்டிக்கப்பட்டாக ளானபடியால் இச்சபையில்வே
று எந்தமதஸ்தாகளாவது எமமை மறுக்கக்கூடுமாயின அவ
வாறுசெய்யலாமென்று திருவுளமபற்றுதலும், வரந்தியென்
னும் பௌத்ததொருவனெழுந்த பிடகாகமவழித்தாய்ச சில
பொய்யுரைகளைப்பித்தறி புடனே கண்டிக்கப்படவும், மாயா
வாதிகளாகிய சிலஸ்மாததாகள் அவரையனுதித் தேவரீர
வைதிகதுல்யராயிருந்தும் அதனை யிங்கேவிளக்கி அத்வைத
ஸ்தாபனஞ்செய்யாமல் வேதபாஹ்யமாகிய சிவாகமவழித்தா
ய்ச சைவப்பிரசாரஞ் செயதுவருவது புத்தமன்றென்று கூ
றியுகாலத்தில் அவர்களைநோக்கி வேதசிவாகமங்களிரண்டும்
பதியாகிய சிவபிரானருளிய உணமைப்பிரமாணங்களாகவும்,
நீங்கள் சிவாகமங்களைநிந்தித்து வேதவிருத்தமான துராசார
ம்பூண்டு தீயவொழுக்கத்தில்நிற்கும் பாஷணடிகளாஷீரகளை

ன்று அவர்களைக் கண்டித்து “வைதிகாசார நிர்ணயம்” என
னுங் கிரந்தமொன்று அப்போதே யியற்றி வேதசிவாகம
சமமதமான தருமங்களைக்கூறிச் சித்தாந்தப் பதிதவிட்டு,
மேல ஒருவருந் தமமை யெதிர்த்து வாதிக்க விடமில்லா
மல எல்லா மதங்களையும் கண்டித்து “பரமத்திமிரபாது”
என்னுகிரந்தமொன்றியற்றிச் சைவத்தினுண்மையை அநே
கவிதங்களால எடுத்துக்கூறிப் பிரசங்கிக்கவும், இவ்வறுபுத்
களையெல்லாங்கண்டு கொண்டு நிற்பவராகியபராசரப்பட்டா நி
கூறித் தஸ்வாமிகளை வலமவந்து அவரை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு
அரசனமுதலிய மஹாரசனங்கள்கூடிய அப்பெருஞ்சபையைப்
பாராது “**सद्धृष्टोऽश्विर्दिव्योऽनन्तस्त्वयैवा-
ल्लोकांश्चान्दमन्दोऽरुणस्तथैव**” “**द्रष्टुं न
सक्तं दृष्टार्थे दर्शनम्**” “**अथाकाराद्भिन्नोऽप्रत्यक्षोऽपि
राक्षस्ययाधुनाद्वितीयः॥**” எனகிற சுலோகத்தைக்கூறி மாத்
தவமதமாகிய காடாந்தகாரந் தொலைப உதிகளும் ஞானஞ்
ரியனென்றும், பெளத்தசித்தாந்தமாகிய மஹராணியத்தைத்
தகிக்கவரும் ஐவாலாகனியென்றும், சிவாகமங்களை வேத
வீருத்தமென்று கூறித்திரியும் பாஷ்டண்டிகளாகிய சர்ப்பச
மூக்ங்கள் ரசிக்கவெழுந்த கருடபகவானென்றும், இராமாது
ஜமதமென்கிற பாவதமபொடித்துபோகப்பேதித்துடைக்கும்
வச்சிராயுதமென்றும், சைவாசாரம என்கிற சமுத்திரத்தினின்
றுந்தோன்றிய பூரணசந்திரனென்றும், மஹாவித்வசிரோம்ணி
யாகிய அப்பதீகூறித் தஸ்வாமிகள் (யாவராலும்புகழுவதுரைக்க) சர்
வோதகாஷராய்ப்பிரகாசிக்கின்றாரென்று தெளிவுபெறப் பிர
சங்கித்துமுடிவுகூறுதலும், இவ்வறுபுத்தங்களையெல்லாம் பிரத்
தியட்சமாக்கணட அரசன் அதிக சந்தோஷத்தையடைந்தவ
னாய்த் தீகூறித் தஸ்வாமிகளைப்பணிந்து எனனுடைய அபசரித்
தைப்பொறுத்தருள்வேணுமென்று பிரார்த்தித்துத் தாத
தாசாரியைநோக்கி இனி யிப்படிப்பட்ட சிவாபராதவிஷயத்தி
லள்ளனை அழைப்பது யுக்தமனறென்று கூறிவிட்டதே, தீகூறி

நனவாமிகளிடத்தில் விபாசபட்டர் பராசரபட்டாமுதலியவா
 களோடு தாமும் சிவநிகைப் பெற்றுக்கொண்டு சைவப்பிரசா
 ரஞ்செய்துவருகையில் தாததாசாரிதிகிலடைந்து இனியென
 ிசெய்வதென்றோடு, நது ஓராள் தீக்ஷிதரவாகள நதி கரு
 சிசை றுநீராடி, நிகதியா வஷ்டாநுமடித்துக்கொண்டிருக்குஞ்
 சாயம்பாரதது மிலதுஷ்டாநுளேயேவிடுவதலலசமமமாசா
 யாலஅவரை கொ றறுவிட்டு வா நங்கொ ற என்று அனுபட்ட
 யுப அவ்வாட்டுசென்ற பாரதாசாள் தீக்ஷிதராயனுசியாகால
 மெ அனையா ரூபாந் னாரபகட்கான, நி அவரை குழந்தை
 மசவுப, வந்தவாசினலாயப்பரது தீக்ஷிதராய னாண்டை
 து தமது திரிவாணை ிவெளிப்படுத்தவும், சுவாரிகள
 அவாசனோடுகமிச சிவனடி பாரதஞ்ஞாநு, தரிங்ருநீனைகரும அப
 ராதகனாபுபூரீயிளி ரப்பலாபாபாகசிவபுழைக கிபோயவிடு
 வதுஅரிகலெனென்று நாடது 'நகல நகலக' 'நாண்மணு ிரீக' 'நீ
 யுலநகலக' 'நாண்மணு கீரீ' 'நாண்மணு கீரீ' 'நாண்மணு கீரீ' 'நாண்மணு
 கீரீ' 'நாண்மணு கீரீ' 'நாண்மணு கீரீ' 'நாண்மணு கீரீ' 'நாண்மணு கீரீ'
 ககூ, மிச சாமபழாததியாகிய சிவபெருமான சகலபுவனகா
 த, பாவாமிருந்தால, சிவாசமயகளோடு சமஸ்தவேதபுராணங்க
 ளும் உறுதிபரிமாணங்களானால், விபூதி புருந்திராதகங்களை
 தெயவீகமுடைபதானால், என்னுடைய சந்தனருவாகிபது
 னமாககனுகுக்கு அகாலமிருந்து சமபவிகுமமாக என்று பி
 மாணஞ் செயதுகூறுதலும் உடனே தலையிலேயிடிவிழுக
 து செதநானென்று ஸ்ரீ சிவஞானசுவாமிகள செயதருளிய
 "தீக்ஷிதமாநமிபம்" என்னங் கிரந்தத்தால உண்மையினி
 துவிளங்கும் இரதமுதந்திகளைச் சிவாஷ்டமததுவி லொன்
 றென்று மேலோர்களுகூறுகின்றனா இவராலசெய்யப்பட்ட
 ட கிரந்தங்கள் சிவகாநாமிருதம், பிரமஹதாக்கஸ்தவம், சிவா
 காமணிதீபிகை, தபதமுததிரவிதராவணம், பாகவததாதபரிப
 சாரசங்கிரகம், பாரததாதபரி பசாரசங்கிரகம், இராமாயணதாத
 பரி பசாரசங்கிரகம், சிவபுராணதாமசதவநிராகரணம், சாவா
 துசாரசங்கிரகம், பரிபாஷாமஞ்சரி, ஹரதந்தமாநமியம், பாஷண

டமதசபேடிகை முதலியனவாம் இந்நூல்களில் சிலவற்றை
ஸ்ரீசிவஞானசுவாமிகள் மொழிபெயர்த்திருக்கின்றனா அவற்றை
யிடமவநதுழிக கண்டுகொள்க

இவ்வுணமைகளை யுணரப்பெறுத எழுமபூராணொருத
தனவெளியிட்ட “வைவரதசைலாசனி” எனனுநதெலுங்கு
சுவடியில் ஸ்ரீகண்ட சிவாசாரியலவாமிகளையும், ஹரதததாசா
ரியஸ்வாமிகளையும், திக்ஷித ஸ்வாமிகளையும், பலவாறு நிக்ஷித
திருக்கின்றனன. அவற்றையெல்லாங்கண்டிதது “வைஷ்ண
வவாதநூலவாதூலம்” எனனுங்கிரந்தமொன்று கந்தாரமிதே
வொன்பவரால முனைமொதானே வெளியிடப்பட்டிருந்ததலா
ல அவ்விஷயத்தைப்பற்றி யிங்கெவிரிதெழுந வேணவிடதி
லலையினும் ஒருவாறு சுருக்கி காட்டிக்கண்டிப்போமா
ஸ்ரீரீலகண்டபாஷ்யம் இராமாநுஜ பாஷ்யத்திற்குப் பிற்பட்ட
தானையால முனைநாடுகள் யாந்ரும அதனைக் கண்டிக்கவி
லலையென்றும், அந்நபாஷ்யத்தைச் சாந்தியெய்து எந்தபரிசா
மஹண்ணும் அபயசிப்பதில்லையென்றும், அதற்குப் பதேசபா
மபலாயில்லையென்றும், அதற்கு நெடுங்காலத்தினபிறகு ஹ
ரதததாசாரியரால சதுவேந்தாதபரிய நிர்ணயம்” என்கிற
ஸசுவகிரந்த மொன்றுபிறந்து அப்போதே கண்டிக்கப்பட்ட
தென்றும், இந்நூலாசிரியர் அகவைதமதஸ்தொன்றும், அத
ற்கு நெடுங்காலத்தினபிறகு சைவாகளவருந்திற தங்களுக்குக்
நிர்வாணசம்பந்நமான கிரந்தங்க ளொன்றுமில்லாத துக்கந
தினால் அப்பதிக்கிறதொன்கிறஅகவைதியை யடைந்து சிலகிர
ந்தங்கள் அவாசெய்துகொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டனொள
றும், அவைகளும் அப்போதே கண்டிக்கப்பட்டன வென்றும்,
அந்நகிரந்தங்களைத் திக்ஷிதரவாகள பிரமாணிய புத்தியாயச
செய்யவில்லையென்றும், சைவபாஷ்யாதிக்குக்கெப்படி வியா
க்கியரனங்கள் செய்தனரோ அப்படியே மத்துவ ராமாநுஜ
சங்கர பாஷ்யங்களுக்கும் வியாக்கியானஞ் செழுதிருப்ப
தால சைவபாஷ்யாதி கிரந்தங்களுக்குச் சிறப்பு கூறுவது
பொருந்தாதென்றும் மனமபோனபடிக்கெல்லாம பிதற்றியி
ருக்கின்றனன. இதனை முறைபே விவகரிக்குமிடத்து ஸ்ரீரீல

கண்டபாஷ்யம் எல்லாப்பாஷ்யங்களினும் முற்பட்டதெனப்
தை நிரூபிப்போம் ஸ்ரீகண்டாசாரியசுவாமிகள் தமது பரமா
ரிரியமூர்த்திகளாகிய சுவேதாசாரியா நிருவருளால தேவீபா
கவதம், மஹாபாரதம் முதலிய கிரந்தங்களுக்குப் பாஷ்யஞ்
செய்துமுடித்ததுச சூத்திரபாஷ்யம், உபநிஷதபாஷ்யம், சிவ
ஞானபோதம் எனனும் ஆகாமாநத சூத்திரபாஷ்யங்களுக்குச் செ
ய்திருக்கின்றனா இதுகளெல்லாம் பிராச்சீனமேயன்றி நவீ
நமன்று. அவாககாசிரியராகிய சுவேதமுனிவா கிரஞ்சீவிதவ
மடைந்து இன்னு மெழுந்தருளியிருப்பவராகக் கூடமுராண
முதலியவற்றால் நிச்சயிக்கப்பட்டவா ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசா
ரியசுவாமிகள் மாணுக்கருளொருவராகிய பிரமஹவிதயாதவா
ரானபவரால் “தாபபணம்” என்னும் விபாககியானமொன
று ஸ்ரீநீலகண்டபாஷ்யபததிற்ரு அப்போதேசெய்யப்பட்டது
சிலகாலத்தினபிறகு “ஸ்ரீகண்டபாஷ்யபசமாத்தநம்” என்றொ
ரு விபாககியானம் ஸ்ரீஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகளால்செய்யப
பட்டது. “தாராவளி” என்றொரு விபாககியானம் சிலகால
த்தினபிறகு நிரூணயோகீந்தரரொனபவரால் செய்யப்பட்ட
து சிலகாலத்தினபிறகு “சிவாககமணிதிபிகை” என்னும்
விபாககியானம் ஸ்ரீமத அப்பநிஷ்திதஸ்வாமிகளால் செய்யபப
ட்டது இங்ஙனமாகவும் இராமாநுஜாமுதலியவர்களால் கண
டிககப்பட்டாதகாரணத்தால் ஸ்ரீகண்டபாஷ்யம் பிறப்பட்டதெ
ன்று பிதற்றியது பேதமைபென்க சங்கராசாரியா ஸ்ரீகண்
டாசாரியரோடுவாதித்ததுத தோலவியடைந்து சைவதீக்ஷை
பெற்றுக்கொண்ட மாநமிபம் மேலிடங்களில் விவகரித்தோ
மாகையால் சைவபாஷ்யம் அவரால்கண்டிக்கப்பட்டாமை வெ
ளிப்பட்டது சங்கராசாரியா நீங்கலாக மற்றைப் பாஷ்யபகாத
தாகள கேவலம் அற்பாதிகாரிகளேயாகையால் அவர்களா
ல கண்டிக்கப்படுமென்பது ஒருவாற்றானும் பொருந்தாது
இராமாநுஜா விருத்தநாதம் சோழமகாராஜன விஷயத்தில்
வெட்டவெளி யாகியதால் சைவபாஷ்யத்தைக் கண்டிககு
மவ்வளவுதிறம் எங்கேயிருந்துவரும்? தாம் வேறுகச்செ

யதுகொண்ட விசிப்டாததுவித பாவ்யததிறகு ஆதாரமா கிரிந்ற் சைவபாவ்யததை இராமாநுஜா கண்டிக்காமெகொ ண்டே அது பிற்பட்டதென்று கூறியது அறியாமையெனக இவாகள வெளியிட்டிருக்கும் “கூசேவிஜ்யம்” என்னுஞ் சு வடியில் கண்டிக்கப்பட்டவைகளாக எழுதியிருக்கும் விஷய ங்கள முறையே ஹரதததாசாரிய சுவாமிகள் சுலோகமொழி பெயாப்பேயனறி வேறில்லை இதனால் கூரததாழ்வான் ஹர தததாசாரிய சுவாமிகளுககுப் பிற்பட்டவனென்பது பெற ப்படும. ஸ்ரீகண்டபாவ்யததிறகு ஹரததத வியாக்கியான மொன்று “ஸ்ரீகண்டபாவ்ய சமாததனம்” என்னுமபேர ல் பிரகாசிக்கினது இதற்குமுன்னு மொருவியாக்கியான ம “தாப்பணம்” எனனுமபேரால் பிரகாசிக்கினது. இந் தநியாயங்களால் ஸ்ரீகண்டாசாரியசுவாமிகளகாலம் இராமா நுஜாமுதலியவாகள காலத்திற்கு நெடுங்காலம் முற்பட்ட தென்று ஸ்பஷ்டமாய்விளங்கும் இந்நியாயங்களை யுணரா து ஸ்ரீகண்டபாவ்யம் பிற்பட்டதென்று குணாதத மட்டிவா சகம் பாழாகிவிட்டதெனக. மேற்கூறிய வியாக்கியானங் களை ஸ்ரீபாவ்யத்தைச சாநதிசெய்த புண்ணியவிசேஷத்தா லேயே பிரமஹவிததியாத்வரா முதலிய மஹததுககள் செ ய்திருப்பாராகவும், இதனையறியாது அநதபாவ்யத்திற்கு உப தேசபரமபராயில்லையென்றுகூறிய மடமைக்கு விசனப்ப டவேண்டியிருக்கிறது அது கேவலம் சுத்தசிவசநமார்க்கப பிரதிபாதகமாயிருத்தலால் ஆதிசைவாகளுக்கே அதிகாரவி சேஷத்தால் பலிதமாகிவரும் இப்போதும் அதிகாரிகள் அ நுட்டித்துவருகின்றனா. ஆயின, சாவப்பிராமஹண சம்மத மின்றேயெனின், அது எநதபாவ்யததிற்கு மிலலையாகவும் அங்ஙனங் கேட்பது அறிவீனமென்க இராமாநுஜபாஷ யம் வைஷ்ணவர்களுக்கு மாத்திரம் பிரயோஜனப்பட்டுவரு மன்றி அதை எநதஸ்மார்த்ததனும் மாதத்துவனும் பரிசிக்கவு ஞ்செய்யான் வைஷ்ணவருளளும் வடகலையா அதனை விசே ஷமாகப் பாராட்டார்கள் அப்படியே ஒவ்வொரு மதஸ்

தனும தநநம பாஷ்யததையே ஆதரித்து வருவானென்றி எ
 லலாப பாஷ்யததையும் சமமாகப் பாராட்டுவானென்பதில்
 லேபாகவும், சங்கராசாரியா மதஸ்நாசாரிய ஸ்மாததத்குமபு
 சுள சைவபாஷ்யததை அபயசிககாததுகொண்டு குறைவுகூ
 றவந்தது எனனமதியீனம்⁷ இதுநிதக, “ உஜ்வலம் ” என்று
 செபப்பப்பட்ட ஆபஸ்தம்ப சூத்திரபாஷ்யதநால் ஸ்ஹரதத
 தாசாரியசுவாமிகள சைவாசாரதுல்யொனபது இனிது பெ
 றப்படும இவரையும் தீக்ஷிதஸ்வாமிகளையும் அதவைதிகளெ
 ன்று கூறியபூதான தீக்ஷிதாவிஷயமாய மேலிடங்களில
 யாம உதகரிதத சுலோகங்களால் அவரைச் சிவமஸ்தொன
 றும், சைவாசாரதுலயொன்றும், ஸ்பஷ்டமாயககூறியிருத
 தலானும், அவாசெயநிருககுஞ் சைவகிரந்தங்களானும் அ
 வாமதம் இன்னதென்று புத்திமானக ளறிபாமறபோகா
 அவா சைவபாஷ்யததிற்கு விபாககிபானஞ்செய்ததுபோல
 வே மததுவராமாதுஜ சங்கரபாஷ்யங்களுக்கும் வியாக்கியா
 னஞ்செய்திருப்பதால் ஸ்வபாணடிதய பிரகடனாததமேயன
 றிப்பிராமாணியபுத்தியா லனறென்று பிதற்றினன அப்போ
 துளல்லாபபாஷ்யங்களும அப்படியேயாகி அவருடையஸ்வம
 தமின்னதென்று விளங்காமற்போகும் அவாசுததசைவாசாரி
 யொன்பதற்கு எண்ணிறந்தனவாயச செயப்பபட்டுள்ள சை
 வகிரந்தங்களே சான்றாமாகவும், அவரை அதவைதியென்றும்
 அவர் பிராமாணியபுத்தியாயச சைவநூலகள செய்யவில்லை
 யென்றுங்கூறியது விசாரசூனியமெனக ஆயின அவா மற்
 றைமதங்களுக்கும் நூலசெய்த தெனனையெனின, அக்காலத
 திவிருந்த அதவைதிகள சிலா இவரைநோக்கி நீர் வைதிகது
 லபராயிருந்தும் சங்கர பாஷ்யாதிகளை அபயசிககாததெ
 னனையென்று கேட்டகாலததில் அவர்களைநோக்கி எல்லா
 மத வுண்மையையும்றிந்து மீசுரப்படுமபரி பாகிகளேசைவா
 திகாரிகளாவராகையால் யாம சுதத சிவசநமராககம பற்றி
 யொழுதும் புண்ணிய விசேஷததை யடைந்தோமென்று
 கூறி, இனியாரும் அப்படிமயங்காவண்ணம் சங்கரபாஷ்யம்,

மதுவபாஷ்யம், இராமாநுஜபாஷ்யம் ஆகிய மூன்றுக்குத் தனித்தனிவியாககியானங்கள் செய்தனா

‘ நசசமயநெரிநின்று மகசசமயம்புகும்
புகன்மிருதி பதிபுழன்று புருமாசகிரம
வந்ததுறைகளையடைந்துமருந்தவங்கன்பரிந்து
மருங்கலைகளபலநெரிந்து மாரணங்காப்பிடுதலு
சிறப்புடையபுராணங்களுடையதமவே
சிரப்பெருநீமிதாடு சித்தருநென்று ஸ்ரீ க
திருத்தடைவரிசிற சரியைகிரியாடேடகளு
செலுத்தியபின்னானாக சிவனாருமேவா’

எனமருளியஅருணாநதி சிவராசிபசுவாமி ஸாத்ருவாக்கானு
முணாக இராதீபாயங்களால் அவாவிழபந்திமாமம்பொரு
பாட்கசெல்லாமபிரதறித்திரிபும துஷ்டவாதகங்கா கிரஸதமா
பிறமெனந ஸமாநாததாசதிபபாபயாசவும் அகாலாத
விநதா மாததுவவைவுணவாநுநா சிலாசைவத்திலுமக்கி
நாஅதுமயாலதிபபாசிவவெழுமபூரிடெடிகுரைதபடி
பிரித்திநா வைவபாவுபா சிறகவிபாசக்யானமசெய்ததுபொ
ருமே மாததுவாவனவாபா பங்கடதம விபாசகிபாசவா
நாசபசி நபபாபா சிவோபாசவுதுவபங்கட தவது பொரு
சாநென்று புலமபாபாபாபா அவாசாகவமடங்க பாபது
பாபவிதவாசம இராமாநுசி நவாபங்கட எனசிற கிரந
வாநால் உடனே அவாசாககண ததுவிட்ட வுணமையை
புநால்கள காட்டுகின்றவாநாசின அதனைப் பரிடாக்கள
கணமிணாவாநா துதனால வைவாசவேணடுகோளால் சி
லகிரநாங்களை செயநாநொனம பித்தரைகணடிககப்பட்ட
மெனக சோவாசு கனகிரி ரங்காபரிபெனபவா இராமசுப்பிரம
னிபசாஸ்திரிபொனம அதவைநிறப்பட்டுநது “விஷ்ணுத்த
துவரகசியம்”எனதுநூல் பாயங்கொடுக்கப்பெற்றுஇப்போ
து வெளியிட்டிருக்கும் பிரதீபகா பிரமாணதகாலகையிலா
காமலபிறரைவே னடிநூலாசாவுபுனடொழுது நுணனுணா
விலலாமநதமதிகளரிவாநா பாபாபதிசால்களரியாமற்பொ

கார் இவர்கள் பெருங்காப்பியமாகக் கொண்டிருக்கும் கம்பரா
மாயணம்-இராமாயணகீர்த்தனைமுதலியவைகள் சைவர்களின்
யதுகொடுத்தனவேயன்றி வேறில்லையாகவும், நூலபாசகம்
யாரிடத்துணடென்பது விவேகித்துணர்வாராக. இதுமட
டோ சினனசாமிசாஸ்திரிஎன்னும் ஸ்மாததபிராமணரை யா
சிநதுத் தங்களில் யாரும் பிரபனனானில்லாதகாரணம் பற்றி
யேயன்றோ அவாபால் வைஷ்ணவபிரசங்கங் கேட்டுவருகின்
றனர்? இதனை யாருமறிவார்களே! இதுநிற்க மூடசிரோம
ணியாகிய மூடிசநாமுதலிபோலவே இவ்வெழுமூடாககவிபும
சில துஷ்டததனங்கள் அனேகவித மாயததனது நூலில் கா
ட்டியிருக்கின்றனாகையால் அவற்றை இடமவநதுழிபெடுந
து-4 காட்டிக் கண்டிப்போமாக

இனித்தஞ்சாவூரிலே சிவாக்ரபோகிகளென்னுஞ்சிவயோ
கியொருவாசைவப் பிரசாரஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில் அ
க்காலத்திலிருந்தமணவாளமாமுனி பென்னுமபாஞ்சராதிரி
பொருத்தன் அவரிடத்தில் அசூயைபதிகரித்தவனாப்ததனது
பெருங்கூட்டத்தோடும சாப்போலி மகாராஜனையடைநது சி
வாக்ரபோகிபைவெற்றிபுனைநது வைஷ்ணவஜபஸ்தமபமநாட்
டவுத்தேசித்திருக்கின்றேனென்று கூறுதலும், அரசனவருந்
திஇதுதக்கசெய்கையன்றியினும்பினனிபெவதுருறைவென்று
கொண்டு சிவாக்ரபோகிகளைபடைநது விஷயத்தைத் தெரிவி
தது அவா சமமதப்படிப் பெருஞ்சபையொன்று சோதது
பபதினெட்டு நாளவாதமென்று திராமானிதுது வாதத்திற்பின
னிடையதவர்கள் வெற்றியடைநதவர் சமயஞ்சோவ தென்று
முடிவுகொண்டு வாதராமபஞ்செய்து பதினேழுநாளாகிவெற
றிசிவாக்ரபோகிகள் பரமேபாகிவரு மதிசயத்தால் அரசன்
சந்தோஷமடைநது வருமுணமையை நோக்கிப் பாஞ்சரா
த்திரியும் அவன கூட்டத்தாரும்பயநது இன்னும் ஒருநாள
தானிருக்கின்றதே எனன செய்வதென்று ஆலோசித்ததுப
பதினேழாநா ளிரவில் வாதமுடிநது சிவாக்ரபோகிகள் தமது
திருமடத்தைபடைநது நிஷ்டைசாதித்திருக்கும் காலத்தில்

அவாமடத்தைச்சுற்றி நெருப்பிடடுவிட்டு ஒன்று மறிபாதவ
ரானபோல மறுநாள்காலையில் வாதசபைக்குப்போனகாலத
நில சிவாகரயோகிகள் வராமெகண்டு அரசன் எதிர்பாத
துக்கொண்டிருக்கையில் அவருடையமடம் தீப்பற்றி யெரிந
துவிட்டதென்று ஊமுழுதும பிரஸ்தாபமாகி அரசன்செவி
யிற்புகுதலும், உள்ளமநடுங்கிப் பதைப்பதைத்து ஒடோடியுஞ்
சென்று மடத்தைப்பார்த்தகாலையில் எல்லாங்கரிந்து சாமப
ராபக்கிடந்து சுவாமிகளதுருமேனிவருந்தாது அசைவற்றநி
லையினிந்து மறபுத்ததைக்கண்டு அததியாநந்தங்கொண்டு சந
சித்பைப்பண்ணாது அடியற்றபனைபோல திருவடிகளிலயிழுந்து
மடவநிந்துக்கொண்டு இச்சிவாபராதஞ்செய்தவர்கள் அப்பா
ராதகளையென்று அவர்களுடையலாயும் ஓர் அறையிற்போ
துநெருப்பிடடுக்கொருத்தி விட்டதாகச் சிவாசமயோசிசன்
பாணமிப்பதாலுனிது பெறப்படும் இவா வைநெருங்குலயராபி
ந்து தீவென்கொண்டநக மஹாசைவொளக இவராத செய
ப்பபட்டவிராசுகள் சுவஞானப்பாதபாஷ்யம், சித்தாந்தபீதி
யாச சிவஞானசத்தமணிப்பிரவாள வியாக்கியானம், வேதாந
சிபிகை, மதுவநாச்சரம் பாஞ்சாதந்தமதசபேடிகைமுந்
பனவாம்

இனிகொப்பூரிலே பிப்பபாசசைப்பொன்னுமெப்பபா
பட்டாநவா சிவனடிபாக்கருணடபரிகல் சேஷத்ததைவண்டியி
லுந்நிசகொண்டி தமதுத்நமடத்துக் கெழுந்தருளப்ப
பாணிகொண்டி போதையில் மாதநதில சிலஸமாததாக
நட வைஷ்ணவாகருங்கடி எங்குண்டப அக்கிரகாரத்தில்
இவவசுந்தங்கொண்டு போகதுநட மாற்றென்று மறுத்தகா
லையில் அவா புனானசைகொண்டு வண்டியிலிருக்கும் பா
கலச்சுஷ்ப பிரசாதத்தைக் கைகளாலவாரி அந்தப் பிராம
ணாகளுடைய மடங்களினமேல் வீசுதலும் அக்கிரகார மெ
ல்லாம புகைந்து வெந்துகரிந்து போகவும், அவர்களுடைய
து சிவனடியாராகிய பிப்பபாசசையாச சரணடைந்து உ
யிர பிழைத்தாக்கொன்று வசவபுராணத்திற கூறப்பட்டிருந்
கின்றது

“எச்சிலல்ல விதுநம்பினோர்க்கமு திகழ்ந்தபேராயிறப்பிப்ப தென்றலுங், கச்செழும்வீட மோசிக்கமோவெய்ய காலனோவெங் க தப்புலி யோவென, வச்சமின்றி மறையவர்கூறவே யையர்ப்பிப்பபாச சையரதுதினே, முச்சுமாடையை நீககிக்கரத்தினான் மொண்டுவேதிய ரிலலின்முனித்திட”.

“பலவிதத்தில விழுந்தியிழிகளோ பரவுமின்னின மோவடவ னகியோ, சொல்லுதற்கரி தாம்வடவாவனற றொணியதாகச சொம ல் ப'டி லென்றெழுந், திலலமெங்குத் திரிபுரமோவெழி லீசனென்றி வி றியங்கு யோவெனப், புலலரநதணா கொப்பூர்த தெருவெலாம ப கைநதெழுநது பொடிபட வேகவே”.

“துட்டராமையரிலலுந்தாமோதராதும்யவிலலமுமசசுதரிலலமு, முட்டவெந்தது பாரகரபட்டரில முடியவெந்தது நாரசிக்கையாதம. பட்டசாலையு மாரணபபட்டரப் பண்ணரிலலும் பரதெரிககொத்த தெ.தட்டிலாதசநயாசிபுராணிகா சாமவேதாமடமவெந்துசாய்தேதே”

எனறுவரும வாககியங்களாலுங் கண்ணொவாராக

“இனிக காசிபபதியிலே மஞ்சிதேவொனபவ ரொருவா சைவப்பிரசாரஞ செய்துகொணவருகையில் அவாபால அ குயைகொண்ட வைஷ்ணவாகள் சிலா அங்கேயுள்ளபெருமா ள கோயிலிலிருந்துகொண்டு மஞ்சிதேவரைத் தங்களோடு வாதிக்குமபடி யழைநகாலையில் அவா புனனகைகொண டெழுநதருளி அவாகளைப்பார்த்தது இங்கே யெழுநதருவியி ருக்கும பெருமாள் பாவருங்காண லீதியிலேநடந்துவந்து எங்கா விசுவநாதசவாமியை வணங்குமபடிச செய்கிறேன பாருங்களென்று கோயிலுகளுள்ளேசென்று பெருமானை ய ழைத்துக்கொண்டுபோய்ப பரமசிவத்தை வணங்குமபடிச செய்த மானமியமும வசவபுராணததாலினிது பெறப்படும

“சியருசசிப்போனெங்கணித்தனையாவனாயி

னீயலர்ககரங்கொள்கேந்மலனநாமேயாயி

னீயள்ததிடுதொழிறகெ னெஞ்சிறைகர்ததாவாயி

னீயரன்விசுவநாத னிலயமுன்பணிவாவென்றார்”

“தனாயினரகியிப்பச் சங்கரனன்பகாரனே

ராகரவெனககளிப்ப வகரதைசோவாதாவென்கி

வெருவியுண்மருண்மிநிற் ப மெய்த்தவர் மஞ்சிதேவர்
வருதியென்றுரைத்தசொல்லே மாதவன்றலைமேற்கொண்டே.”

“அஞ்சியங்கோயில்விட்டங் கழிபெயர்ந்தகன்றவீதி
விஞ்சியவெளியிற்சென்று மேதினிமதித்துச்செல்ல
மஞ்சையர்முதலாநல்லோர் மகிழ்நதுமுன்வினாந்துசெல்ல
வஞ்சகச்சமயவாதர் மயங்கினர்பின்னேசெல்ல.”

“வந்துகோயிலுட்புகுநது மாதவன்விசுவநாதன்
கந்தமாமலர்த்தாணமுன்னங் காதலிற் பணிந்தங்கின்ன
மிந்தமாலித்தோர்காணக் கிடப்பதையெழுப்பமாட்டா
ரந்தமால்சமயத்தோர்க ளாதலாலானேமேலோன்.”

என்று வரும்வாக்கியங்களே சான்றாமென்க.

இவ்வாறு பலபிரமாணங்களால் விஷ்ணுபக்தாகள சி
வனடியார்களால் பங்கப்பட்ட விருதநாதநங்கள வெளிப்பட்ட
தனறியும் திக்விஜயம் எம்பாவையங்கார் என்னும் பாஞ்
சராத்திரி யொருத்தன் “அதாவசிகாவிலாசம்.” என்றெழு
திவிட்ட தூர்வாதநூலைக் கண்டித்து “அதர்வசிகாவிலாச
நிரசநம்.” என்னுங் கண்டநகிரநதமொன்று மைசூர்வீரபத்
திராராத்ய னென்பவரால் செய்யப்பட்டது மன்றி அவர்
பால் வாதித்துத் தோல்வியடைநத அப்பாஞ்சராத்திரி தன்
னுடைய விருதுகண் முதலியவற்றை யெல்லாம் அவர் தி
ருவடியில்தததமபணணிவிட்டுத் தானும் அவர்க்குத் தனது
பெருங் கூட்டத்தோடு கொத்தடிமையாகி யொழுகிவந்தபி
ரபாவம் சங்கரபட்டனென்பவரால் செய்த “சகலவேத சிகா
மணி.” என்னுங் கிரநதததா லினிது பெறப்படும. இவை
களன்றியும், இந்நிரத்தாய்மன் என்னும் விஷ்ணுபக்தன்
சிவனடியாராகிய அகஸ்தியபகவானைக்கண்டு வணங்காதசெ
ருக்கால் காட்டானையாக அம்முனிவரால் சபிக்கப்பட்டவு
ண்மையைப் பாகவதாதி பிரமாணங்க் ளுணர்த்தும. இதுரி
ற்க, விஷ்ணுபகதனாகிய பிரகலாதனென்னும் இரணியகூமா
ன் அரசாண்கொண்டிருக்குங்காலத்தில சிவனடியா ரொரு
வா அவன கொலுவீற்றிருக்குஞ் சபைக் கெழுந்தருளுதலும்
அவரைக்கண்ட இராக்கதவரசன மிகுந்த செருக்கால் வழிப

டாதொழியவும், முனிச்சிரேஷ்டர் அவனைநோக்கி நீயிவ்வளவு மமதைகொண்டிருப்பது நாமவிஷ்ணுவை வழிபடுகின்றோமெனனுஞ் செருக்கேயொழியவேறிலலை யாகையால் நீயும் அவ விஷ்ணுவும் ஒருவனாயொருவர் விரோதிததுத தீராப்பகைவர்களாகக்கடவீர்களென்று சபிததுவிட்டுப்போயவிடுதலும், உடனேயவனுக்கொரு விபரீதம்பிறநதுநமமுடைய தநதையைக்கொன்ற சத்துருவாகிய விஷ்ணுவை நாமவழிபட்டுவருவது நம்பால் என்னபேதம்மென்று ஆலோசிதது இப்போதே சென்று அவவிஷ்ணுவை யெதிர்த்துப் பழிகுருப்பழி வாங்க வேண்டுமென்று ராக்ஷசவிருத்தி யதிகரிததுச சேனைகளோடு திருப்பாறகடலையடைநது எனனுடைய தநதையைக்கொன்ற வுன்னையுமிரோடு விடுகிறதில்லை எனனோடு போரூரியவாவென்று விஷ்ணுமூர்த்தியை யழைத்தகாலையில் அவா ஆசாரியமடைநது இதுசிவனடியாககப் சாரமிழைத்தகொடுமை யானால் நாமென்னசெய்வதென்று சிந்திதது அவனோடு பதினாயிரமவருடம் போரூரிந்து அவனுடையசெருக்குடைநதுபோகநனராகப் புடைத்துப் புறங்கண்டோடுமபடிச செயததாகக் கூடாம்புராணததா லினிதுபெறப்படும பின்னர் அப்பிரகலாதன விஷ்ணுவினிடத் தனபொழிநது சிவபெருமானை வழிபட்டொழுகும் புண்ணிய விசேஷததைப்படைநது காசிப் பதியிறசென்று சிவலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்துயரத்ததாகக் காசிகண்டமுதலிய வுண்மைநூல்கள் துணிநது கூறும். இதுமட்டோ, இவர்கள் பெரியதிருவடியென்று வணங்குங்குடனைச் சிவபெருமானுடைய திருமுடிமேலுலாவும் பெருவாழவுபெற்ற சாப்பமொன்று “ஏனகருடாசுகமா” என்று கேட்டுப்பங்கப்படுத்தியும், அகருடனது செருக்கழிய வொருகாலத்தில நந்திகேசுரா தமது சுவாசத்தால் நாசிவழியாயப் பலமுறை யுளவாங்கியும் வெளியேவிடுத்தமவருத்திச் சிறகு களெல்லாம் முறிநதுபோகச்செய்து பங்கப்படுத்தியும், சிறியதிருவடியென்று கொண்டாடும ஆதமான இராமபக்திராதாம் இராவணனைக் கொன்ற ஹத்திதொலையச் சிவப்பிரதிஷ்டைசெய்யவேண்டிச் சிவலிங்கமொன்று கொண்டுவருமபடிக்காசிக்கனுப்பியகாலத்தில் நந்திகேசுரருத்ததாவினறி யிற்று

மாப்போடு சிவசநிதியை யணுகுதலும், ஆக்ஞையினறி முன
னேநடக்கும் அதுமானுடைய இடையெலும்புமுறிநது போ
கும்படி நந்திபகவான் தமது திருவடியைத்தூக்கிப் பின்னே
பிருந தோருதைகொடுத்தது இரத்தங் கக்கிவிழுமபடிச்செய
து பங்கப்படுத்தியுந் கீழநதபிரபாவங்கள் முறையே ஸ்காந
தம், வேதாசலமாநமியம், காளிகாகண்ட முதலிய பிரமாண
ங்களாலினிது பெறப்படும இப்படி யினனும்நேக முனவந
லினிதனை யிவ்வளவிலே நிறுத்தியிட்டு மேல சிவனடியாக
ளால் விஷ்ணு பங்கப்பட்ட விருந, நானந்தங்கலிரண்டொன்று
எடுத்ததுககாட்டுவோமாக

சுபதேவனெனனும் அரசன சிவபகதராகிய ததிசிமுனி
வரை விரோதங்கொண்டு அவரை வெல்லும்படி விஷ்ணு
சுவராககித தவஞ்செய்தகாலையில விஷ்ணுமூர்த்தி வெளிப
பட்டு அவனபககலசாரநது ததிசிமுனிவரை பெநிததுத த
மது சககராபுதத்தை அமுமுனிவாழ்மற பிரயோகித்திடலும்
அஃது குயவனறி கிரியாமெனக கூாமமுங்கிய வலமாப்போ
கவும் நாணி, விலலைவளைதது அநேகமாயிரம்பாணங்களை வரு
ஷிததுப பரரககிரமசாலியாக நினறகாலையில முனிச்சிசோஷ்
டா புனனகைகொண்டு தருபபைப்புலலொன்றெறிநது அப
பாணங்களைபெலலாம விழுங்கும்படி விடுத்தலும் அததனை
பாணங்களும் பாழாகிவிட்டதால் இனி யென்னசெயவநென
றலோகிதது முனிவா பிரமிக்கும்படி விசுவரூபங்கொண்டு
எண்ணிறநத விஷ்ணுககளாகந தோன்றி அவரைச சூழ்நது
கொள்ளுதலும் முனிபுங்கவா அவவதிசயததைக்கண்டு அஞ்
சினவர்போலொதுங்கித தமது திருவடியைத்தூக்கிப் பெரு
விரலெனறை யசைததமாத்திரததில் சங்கு சக்ரகதாகட்க
கோதண்டபாணிகளாகிய விஷ்ணுக்கள பறபலகோடிகளாபு
நிர்ந்தலுங்கண்டு விஷ்ணுமூர்த்தியநது ததிசிமுனிவரைச் சா
ணடைநதுயநத மாநமியம் பாத்தம்பூவததினும், ஸ்காந்தத்தி
னும், விசிதமா பெழுதப்பட்டிருக்கின்றது. அனறியும் அக
ஸ்தியபகவான் சூற்றலமெனனும் திருப்பதியி லெழுந்தருளி
யிருநத விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய சிரத்திலே தமது திருக்க

ரத்தையமைத்து அவர்க்குச் சிவசாரூப்பியத்தைக் கொடுத்த
ருளிய பிரபாவம் சூற்றாலமாந்மியம், ஸ்காந்தமுதலியவற்றா
வினிது பெறப்படும. இதனால் விஷ்ணு சிவசாரூப்பியத்தை
யடைந்தாரொன்பது பெறப்படினும் முக்கியவிருத்தியாம் சி
வனடியாரால் பங்கப்பட்டது வெளிப்பட்டதெனக. இதுநி
ற்க, சங்குவர்னொனபவரால் ஒருபெரிய யுததத்தில் விஷ்
ணுமூர்த்தி சிகைபறுப்புண்டு பங்கப்பட்டாரொன்று ஸ்காந
தபுராணத்திற் கூறப்பட்டதன்றியும், சங்கரதாசையொன்னு
ம மெய்யன்பொருவா காசிபபதியி லெழுந்தருளியிருந்த வி
ஷ்ணுமூர்த்தியைத் தமது நெற்றிக்கண்ணால் எரித்துவிட்டா
ரொன்றும், பெருமாள் எரிந்துபோய்க கோயில் குட்டிச்சவ
ராகிச சூரியாலயமென்னும் பேராலிப்போதும் வழங்கிவருகி
றதென்றும் வசவபுராணத்தில் ஸ்பஷ்டமாய்க கூறப்பட்டிரு
க்கின்றது

“மோகவாலயத்துவாழு முருந்தனுக்குடலாம்பஞ்ச

லோகமுமெரித்துவீழ்ந்த தூரைபிரமாணமன்றே

போகவேயிந்தநீயாள் புரத்தினுளரிக்குத்தாதர்

சோகமேலிடவிருக்குஞ் சூரியாலயத்தைக்காண்டி.”

என்று வரும் வாககியமே சான்றமென்க இப்படியே யின்
னுஞ் சிவகணங்களால் பங்கப்பட்ட விருததாநதங்கள் ஸ்கா
ந்தமுலிய பிரமாணங்களி லேராளமாபுனாககப் படுமொகையா
லிதனை யிவ்வளவிலே நிறுத்தி யினிச சிவனடியாகளால் வி
ஷ்ணு அதுக்கிரகம்பெற்ற மானமியங்களை யெடுத்ததுக் கூறு
வோமாக.

ஸ்ரீராமசுந்திரா தமது குலபத்தினியாகிய ஜானகியையி
ழந்து சித்தப்பிரமங்கொண்டு ஆரண்ய சஞ்சாரஞ்செய்து
கொண்டிருக்கையில் அகஸ்தியமுனிவருடைய ஆசீர்மத்தை
யடைந்து தன்னுடைய குறைகளையெல்லா மவர்பாலெடுத்து
சுசொல்லி அதுக்கிரகஞ்செய்யும்படிப் பிரார்த்தித்த காலையில்
முனிபுங்கவா கிருபைகூர்ந்து அவருடைய சித்தப்பிரமந்தொ
லையும்படித் ததவஞாஜோபதேசஞ்செய்து தெளிவித்து மேல்
விரஜாதீகைசெய்து சிவலிங்கப்பெருமானை யெழுந்தருளப்

ண்ணிப் பூசிக்கும்படி அறுக்கிரகிதந்ருளலும் சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடும் வெளிப்பட்டிப் பாசுபதாஸ்திரமுதலியதி வவியாஸ்திரங்களும் சீதையையடையும் வரமும் அருளிப்போ யினொன்று பாதமோததரத்தினும்,வானமீகபுரோகதமாகிய இதிகாசத்தினும் விசிதமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இரா மாபணத்தில் “ဗုဒ္ဓဗုဒ္ဓဝိသုဒ္ဓိ” என்னும்வாக்கியத்தால் சீதையைமீட்டுக் கொண்டு ஸ்ரீராமபதநிரா அயோததிக்கெ முநதருளுகையில் பஞ்சவடிதிரததை யடைநது பூாவத்தில் நான் இவ்விடத்தில் மகாதேவரை யாராதித்து உன்னை யடையும் வரததைப் பெறறெனென்று கூறிய வுணமையை யறியாமல் முடிச்சூாமுதலி யெனபவன் தான்வெளியிட்ட “கூரோசவிஜயம்” எனனுஞ்சுவடியில் இராவணனைக்கொன்ற அத்திதொலையும்படி இராமன சிவபிரதிட்டை செயததற்கா தாரமாகச சைவர்கள் இநதவாக்கியததையே யுதகரிப்பதாக வெண்ணிககொண்டு பூாவம் என்கிறசபதத்தால் இராவணனை ககொன்றபிறகு செயதசிவபிரதிட்டைக்குப் பொருத்தமில்லை யென்றும், மஹத் என்பது சலமாகவும், மஹாதேவனென் பது வருணனாகவுஞ் சமாதநித்து அவனை நான் பிராநதித் தேனென்று சொன்னதாகக் காமதேநுவைவிட்டுக் கழுநையி னகாலில் விழுவா னிவனேபோலும் புரட்டியிருக்கின்றனா னிரமகதததொலையும்படி இராமன சிவபிரதிட்டை செயததற கூதாரமான வாக்கியங்களை யிடமவநதுழி யுதகரிப்போமாக. எழுதுபிரசங்கததால் மேல்வாககியம் பூாவசப்தீத்தால் பாதி கப்பபாமை வெளிபபட்டதனறியும், பாத்மோத்தர வசன ததால் இராமன சிவதிட்சாவிசிடததை யடைந்தானென்று கூறுமுணமையினனும் மஹாதேவருடி நாமபிரதிபாதக வி சேஷததானும் அப்பேதையினுடைய தூவாதம் நிரஸ்தமாயி ற்றென்க.

இனி ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்கு உபமன்யுபகவான் சிவதிகைக் செயது சிவபூசை யெழுநதருளப பண்ணிக்கொடுத்த விசே ஷத்தால் அதனை விதிப்படியருட்டித்துச் சர்வாபிஷ்ட சித்தி யடைந்தனொன்று சைவபுராணம், மஹாபாரதம், கூாமபுரா ணமுதலியவற்றால் துணிந்துகூறப்படும. இனி ஞானசம்பந

தழுவ்த்திகள் விஷ்ணுவகருச சிவசாமுப்பியமனிதத வுண்மை
பை மேலிடங்களில இருபத்திரண்டாமபக்கத்தி லெழுதியிரு
குகின்றோ மாகையா லாண்டு கண்கொளக. அன்றியும் பிர
ததிபட்சப பிரமாணமாய்த் திருமேற்றளியெனனுந் தலத்தி
னுஞ்சென்று கண்ணினாவாராக. இதுமட்டோ, ஸ்ரீசுந்தர
மூர்த்திசுவாமிகள் திருவஞ்சைக்களத்தில் சுவாமிதரிசனஞ்
செய்துகொண்டிருக்கையில் விஷ்ணுமூர்த்தி பிரமன முத
லிய தேவர்களோடு ஆங்கடையது சுவாமிகளை யழைத்துக்
கொண்டிருப்பபடி சிவாக்கையாகையால் நாங்கள் யானே
கொண்டிருக்கிறோம் நேவரா இதனமேலாரோகணிதது
கொண்டெழுந்தருளல வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தது
அவ்வாறே சுவாமிகளை ஸ்ரீகையத்திற்கழைத்துக்கொண்
டுபோனதாக உபதரபுகதவிலாசம், திருத்தொண்டாபுரா
ணமுதலிய வுண்மைநூல்களிற கூறப்பட்டதன்றியும் சுந்த
ரமூர்த்திசுவாமிகளாருளிப் தேவாரத்திலும், விஷ்ணுமுதலிய
தேவர்கள் தமையவநதெதிரகொண்டு வழிப்பட்டதாகக் கூறி
யிருக்கின்றனர்

“இந்திரன்மாலபிரமன் நெழிலார்மிகு தேவரெல்லாம்
வந்தெதிர்கொள்ளபென்னை மததயானை யருள்புரிந்தது
ஆந்தராமாருனிவ ரிவனொன வெம்பெருமா
னந்தமருநெனரு னொழித்தான்மலை யுத்தமனே”

என்றுவரும் அருளவாககிபமே சான்றமெனக. புரா
ணப் பிரமாணங்களைப்பற்றத் தேவாரப்பிரமாணம் பிராகுரி
யமுடையதென்க. பிரத்தியக்ஷ சித்தியாய அவாகளவந்தெ
திர்கொண்டு வழிப்பட்டதைக் கூறியவுண்மையுடைய தானை
யால் ஒருவராலும் பாதிக்கப்படாமை வெளிப்பட்டது. இத்
னால் ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய அருளைப் பெறுதற்
கான பெரும்பாக்கியத்தை விஷ்ணுமூர்த்தி யடைந்தாரெ
ன்பது நாட்டப்பட்டது. ஹரதததாசாரிய சுவாமிகளமுத
லாகச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளிறுதியாய் இதுகாறும் யா
மகூறிவந்த சிவபக்தாதித்யவிசேஷப் பிரசங்கத்தால் இவர்கள்
பேயாழ்வார்கள சைவத்தைவென்றார்களென்னும்வீண்வாதம்

அறவே நிரஸ்தமாயிற்றென்க கூரனாதிபராகிய இவர்களாழ வாகனபாஞ்சராத்திராகம சித்தமான தூமதப்பிரசாரத்தால உலகத்தைக்கெடுக்கவே பிறக்கப்போகிறார்களென்று கேதா ரகண்டமுதலிய நூல்களி லெழுதப்பட்டிருப்பதால் அவ்வு ணமையைப் பாவிக்கவேபிறந்து தூமதப பிரவாதகமபூண டொழுகிவந்தவர்களைப்பற்றி யாமிங்கெனனை விஸ்தரித்தெழு தவுரியேம இதனை யின்னும் விரிச்சிற்பெருகுமென்றஞ்சி யி வவளவிலே நிறுத்திவிட்டுப் பினவருங்கட்சிகளுகருச சமா தானமவையப்புகுந்தனம்

இனியவ வழுவாசகப்பீறலில் நாலு - ஐந்து - ஆறு - ஏழு இலககங்களிட்டு எழுதியவிஷயங்களை சிறுபிள்ளைகள் விவகா ரமாயக காணப்படுதலால் அவைகட கிங்கே சமாதானங்கூற மலவிடப்பட்டது அவற்றின் விஸ்தாரத்தை யாம் வெளியிட டிருக்கும் “ இராமாநுஜமதசபேடிகை ” என்னுநூலில் பரகக க்காணலாம். இதுநிற்க, மேற்கண்ட ஆறாவதிலககக்குறிப்பி லீணடுசசிறதிககவேண்டிய அதயாவசியகரமான விஷயமொ னறுண்டு. எனனெனின, அத்துஷ்டவாசகத்தில் “ ஸ்ரீஸக்தி ஸ்ரீஸக்தி ” என்கிற வாக்கியத்தையெழுதி இதன்பொருள் தேவர்கள் யாகஞ்செயது யாகப்பதியாகிய விஷ்ணுவுக்கவிச ளித்து முறையே சமஸ்ததேவர்களுக்கும் கொடுத்தபிறகு இ ன்னும் அவிசபெறுதற்கு யாரேனுமுளரோவென்று கேட்டத ற்கு உருத்திரனென்றி யிரண்டாவதியாருமில்லையென்று சொ ன்னதாகக் குலவிக் கூறியழுதார. அதனைப் பாக்குந்தோறு ம எமக்குவியப்பும நகைப்புமதிகரிக்கின்றது. சமஸ்ததேவா ககளுக்கும் அவிசுகொடுதானபிறகு உருத்திரனென்றி அவிச பெறுதற் கிரண்டாவதியாருமில்லையென்று பொருள்கொண் டக்கால்உருத்திரமூர்த்தி அவிசபெற்றபிறகுமற்றும் அவிச பெறுவார் ஒருவருமில்லாதிருத்ததல்வேண்டும். ஆகவே, அவிச பெறுவாரில்உருத்திரமூர்த்தி கடைப்பட்டவராதல்வேண்டும் அவிசபெறுவாராகிய தேவர்கள் அதிகாரபேதத்தினாலேயே கிரமவரிசையாய் பெற்றுவருவாராகலின் உருத்திரமூர்த்தி யைக் கடைப்பட்டவராகக் கொள்ளுமிடத்து அவரைச் சம

ஸ்ததேவார்களினும் கீழ்ப்பட்டவாராக நிசசயிக்கப்படும். ஐயையே ! இப்படிப்பொருள் கொண்டதிரியும்பாவின உருத திரனுக்கு மேலொருதெய்வமும் சமஹாரத்துக்கு மேலொரு கிரியையும் இல்லையென்றுகூறும் வேதசாட்சிக்கென்னசெய வார்கள்? இதுநிற்க, அவிசுபெறுதற் கியாரேனுமுள்ளோ வென்று கேட்டகாலத்தில் உண்டு இல்லையென்று சொல்லவே ண்மெவ்வொழிந்தது இரண்டாவ தியாரு மில்லையென்றுசொல்வது எவ்வளவுமொருநதாது. இரண்டாவதில்லையென்னும் பிரயோகம் உயர்ந்தவிடத்திற் பிரயோசனகரமாமன்றித் தாழ்நதவிடத்தில் நிஷ்பலிதமாகும் “*ஃஸுஸ்யஸ்யஸ்ய*” என்று வரும் வாக்கியத்தால் உதகாஷுப்பிராபயமே சித்தியாயினதென்றி ஸ்வலபாநுகூலசித்தி பாதகமாயவிட்டது. இந்த நியாயங்களால் உருத்திரமூர்த்திக காதிக்கமதிகரிக்கின்றது. அன்றியும் “*ஃஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய*” என்னும் ருகவேதவாக்கியத்தால் உருத்திரமூர்த்தியை மேதபதியென்றும், எக்ருபதியென்றும் சத்துக்கள் நிசசயிக்கின்றனர். “*ஃஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய*” என்கிற எஹ்-ஸஸ்வறிதா வாக்கியத்தால் உருத்திரமூர்த்தியை எக்ருபதியென்று நிசசயிக்கப்படுகின்றது. “*ஃஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய*” என்னும் இநதமநதிரத்தால் சபத ஹவிரயக்ரு சப்தபாகயக்ரு சபதஸோம யக்ருங்களிலும் ருத்ரயதகபாததி பதங்கள் பிரகாசித்தலால் உருத்திரமூர்த்தியை யிரூபத்தொருயக்ருங்களுக்ரு நலைவராக நிசசயிக்கப்படுகின்றது. “*ஃஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய*” என்றும், “*ஃஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய*” என்றும் “வரும் சுருதிகளால் உருத்திரமூர்த்தியை அக்னிஸ்வரூபரென்று துணிகதுரைக்கப்பட்டது. மேல்வாக்கியங்களால் அக்னியைக்காட்டிலும் வேறுபட்டத ஹேபசுபதி ! இந்தபபசுவை எக்ருமத்தியில் உன்பொருட்டே கட்டுகின்றேன் என்று ஸ்பஷ்டமா யுணமைப்பொருள் வெளிப்பட்டதாகைபால எக்ருபதித்வம் சிவபெருமானுக்கே யுரிமையென்பது நாட்டப்பட்டது. அன்றி

பும், கூடும்புராணத்தில் “*உஹ்ஸர்வஸ்யவஸ்யஸ்து கௌஸ்யஸ்ய*
ஸர்வஸ்யஸ்யஸ்து ஸர்வஸ்யஸ்து” என்று கூறப்பட்டுள்ள
வாககியத்தால் சர்வகதனாகியும், சர்வசொஸ்தியாகியும், அக்
னி சோமேந்திரவிஷ்ணுவாதி சர்வதேவ ததர்ப்பூதனாகியும் சர்
வமுக்ய ஹவிர்த்திரவியங்களுக்கும் போக்தாவாய நானே பல
பபிரதாதாவாகினறேன் என்று பரசிவவாககிய வுண்மை வெ
ளிப்பட்டதால் சிவபெருமானுக்கே ஏகரூபதிதவம் சித்தமாயி
றறெனக.

ஆயின், இநதிராகனிமுதலிய தேவாக்களைச் சுருதிபாதி
களிற் கூறுவதென்னையெனின், அகனி உருததிரமூர்த்தியினு
டைய அஷ்டததுவி லொருதனுவாகலானும், அகனிமண்டல
மததியில அநதரிபாமியாயிருப்பவா ஸ்ரீருததிரமூர்த்தியேயா
கலானும், சமஸ்த அக்னிஹோநதிராதி காமங்கௌலலாம ரு
தரசேஷமாகவே காணப்பட்டதன்றியும், தேவதததாதி சபத
வகளால் சீரவிசிஷ்டமாகிய ஆதமஸபாவம் வெளிப்பட்டது
போல் இந்திராதி சபதங்களால் ததநதாயாமியாகிய பரமேச
வரன் அநதநதஅஹுதிகளால்திருப்திபடைநதவராய அவவிர
திராதிகளைத்திருப்தியடை விப்பொனபது சுருதிசமமதயுகதி
போதகமெனக இவவுண்மையை மேலயாமகாட்டிய கூடம்
புராணவாககியத்தால் ஸ்ரீருதநர மூர்த்தியைச் சாவதேவந
தூர்ப்பூதரென்றுவாதத ரியாததை விசாரித்துத் தெளிநதுய
பவாராக. இநதிராதி தேவாககளுக் குததநநரிபாமியாயவிளங்
குவா பரமசிவம் எனபதற்கு அருசுகனன் ஸ்ரீகிருணரிடந்நி
றசெய்த பூஜோபஹாராதபுபசாரங்களசிவபபிரீதிகரமாயிறற
ன்றுகைக்கும் பாரதந துரோஹணபாவ வாககிபமே சானு
மெனக. இதுகாறும்யாமெழுதிவநத ரியாயங்களால் யாகப்பதி
யாவா சிவபெருமானேயென்று யினிதுபெறப்படுதலும் இவ
வுண்மையையறிபாமல யாகப்பதியாகிய அசுசுதனுக் கவிசளி
ந்த பிறகுஎன்று முழுவீளமெழுதிக்கொண்ட அப்போலீ நூற
புலவாவிசாரணீனத் திறகுப் புததிமன்கள விசனப்பட்டாமலி
ராகன இமமஹாகவியைப் போலவே முடிசூராக் கவியொ
னனும் எழுமபூக்கவியொனனும் தமது துஷ்டவாசகங்களில்

பலவாறு பிதற்றியிருக்கின்றதுகள். அத்தூராக்கேபங்கள் யா மிங்கேயெழுதிய சமாதானங்களாலேயே பரிகரிக்கப்பட்டதா கையால் அப்பசுபிராயர்களகூற்றுபாழாகி விட்டதென்க

ஆயினவிஷ்ணுவை எகரூபதியாக வேதங்களிற் கூறிய தில்லையோவெனின், “*ஸீனஸீஸீஸீஸீஸீஸீ*” எனகிறபுருஷு குத் தத்தால யாகீயபசுவாத யுபகரணமான எக்ஞநாமத்தை யுடைய விஷ்ணுவால் எக்ஞசுவராராதனரூபயாகத்தைத்தே வாக்களசெய்தார்களென் றுணமை வெளிப்பட்டதாகையால் விஷ்ணுவை எக்ஞரூபியென்று கொள்ளவிடமுண்டா மன்றி எகரூபதியென்று கூறுவது எவ்வளவும பொருந்தாதென்க “*ஸீஸீஸீஸீஸீ*” எனகிற சுருதியேசாட்சியாவதொழி எழுமபூரி டொட்டி யெழுதிககொண்ட வாககிபங்களெல்லாமும் விஷ்ணு வை எக்ஞரூபியெனதே விளக்கினதாகலானும் வேதத்திலகூ ருத எகரூபதிதவம் விஷ்ணுவுக்கு இப்பசுபிராயாகா வேறெ ன்கேயிருந்து சொல்லவல்லவராவா ¹ விஷ்ணுவைப்பசீவாகக் கொண்டி தேவர்கள் சிவபிரீதியாகமாகு செய்தார்களென றுசுருதிபிரமாணங்கள்வெருவாய்க காணப்படுமுணமைய விசாரியாத இவர்கள் வினையிருந்தவாறுஅந்தோகொடிதுகொ டிது சிவபெருமானை காதபதிபென்றும், மேதபதிபென றும், அதவராஜனென்றும், எகரூபதியென்றும் பலநாமங் கள் பாராட்டி வேதங்கள் உதகரித்தவுணமையை மேலிடங் களில் விஸ்தரித்துக் காட்டினோ மாகையால் எகரூபதிதவ மயாக குண்டென்பதைப் புத்திமான்கள் பந்தமுண்டா வா ராக

இதமட்டோ, ஸ்ரீராமபததிராபரதலட்சுமணனை நொகி விளனெனனும் அரசனமஹாதேவனாபரா நிததுப் பரிமேத னுசெய்துநதானாகையால் நாமும்அப்பரிமேதரு செய்வா மென்று சிவாராதனத்தால் அசுவமே நயாகந செய்தா றென்று உத்தரராமாபணத்திலும், பரிமேதத்தால் மகாதேவ னையே யுபாசித்தானொன்று போதாபனாமா மணத்திலும் ஸபஷ்டமாயக் கூறியிருக்கு முணமையால் எகரூபதி சிவ னேமென்பது பெறப்பட்டது

இவ்வாறே சைவம், ஸ்காந்தம், லைங்கம், பாகவதம், ரா
ரசிங்கமுதலிய புராணங்களால் எக்ஞபதியாவார் சிவபெருமா
னேபென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட தாகையால் விபர்யாசாஸ்பத
மான லீண்வாதங்கள் விட்டொழிந்ததென்க. பிரமன - விஷ்
ணு - இந்திரன் முதலாகிய தேவாகளும், மற்றை முனிவாக
ளும், காசி - குருக்ஷேத்திரம் - கங்காதீரம் - இரத்தாசரசு - மா
ந்தசரசு - யமுனாதீரம் - சேதுகட்டமுதலிய ஸ்தானங்களில் உ
ருத்திரமூர்த்தியை பாராதித்து அநேகயாகங்கள் செபதாசு
ளென்று பூரவபிரமாணங்கள் வெகுவாய்விளங்குகையால்
முழுப்பூசனிகரையைச் சோற்றோடேமறைப்பதுபோல சிவ
பெருமானுக்கு எகஞபதிதவம் யானாடுங் கூறினதிலையென
லும் இவாகள பெருமபுரடிகளெல்லாம் பாழாகிவிட்டதெ
னாக. இன்னும் யாகத்திரவியமாகிய பசுவும், ததஸம்பந்தநாஸி
ய கௌவிபமும், சிவசம்பந்தமென்பது சாவசமமதபாஸைப்
பல யாகியமான சமஸ்ததாமங்களும் சிவசம்பந்தமென்றே நி
ச்சயிக்கப்பட்டது

ஆரின் “అశ్వమేధ” என்கிற வாககியத்தால் உரு
பரிஷேசனம், ருத்ராஹுதபனந்தரத்தில் ஆசாரயாவதென
னேபெனின், யாகங்களில் ருத்ராவிப்பாகம் முதலில் சொ
டுகவேண்டியதாகலின் அங்ஙனங்கொடுத்தபிறகு விஷ்ணு
வாதி தேவாகளுக்கு அவரோடு சமானமாக வுடனே கொ
டுக்கப்படாதாகையால் ருத்ராஹுதபனந்தரமாகிய ஓடப்
பரிஷேசனம் உருத்திரமூர்த்தி அநதாததானமாதற் பொருட்
டென்று முதலுணராததுமென்க “అశ్వమேధ” என்கிறசுருதிபால் உருத்திரமூர்த்தியினுடைய அந்
தாததானத்திற்காகச் சலபரிஷேசனம் செய்கின்றாகளென்பு
பெறப்பட்டது “అశ్వమேధ” என்கிறபுராணவசனத்தா
ல எவன் அன்னிபமாஹ்னதெபவங்களோடு சமானமாகஒரு
.. வராததையாவது உறுத்திவரைப்பேசுவானோ அநதததூமதி

பொன்னாளானவனன்றிலோகப்பிரதிபாலசண்டாளனென
 ஸ்ரீமத்ககப்படு மவன சண்டாளனாகான என்று ஸ்பஷ்டமாயக
 கூறப்பட்டிருக்கின்றது மேலவாககியங்களால் நுதராஹுத
 பனநரம ஸுலபரிஷேசனப்பிரசங்கம நிரப்பாதிதமாபவிட்ட
 டெய்க இன்னுஞ சிவபெருமானை சாமானிபமாகிப இதர
 பெயர்வங்களைவிட சமாமைகக்கொண்டு நமஸ்கார ஸ்தோத்திர
 ராநினை செய்ப்பபடாதென்று விதிக்கும் நுதவேதவாககியத
 லை யிங்கே 'யுதகரிக்கலென்றது "சுசுஷ்ருவிக்ய ஸுசுஷ்ருவிக்ய
 ஸுசுஷ்ருவிக்ய ஸுசுஷ்ருவிக்ய" இநதசுருதியில், சுரசுகிரேஷ
 பபிரவாகிய ஹேருக்யமுததி' உனனை இதரதெயவங்க
 ளொடு நமஸ்காரங்களாலும், துஷ்டஸ்தோத்திரங்களாலும்,
 ஸ்ஷவானங்களாலும் கோபிககச்செப்யமாத என்று சொல்
 லப்பட்டிருக்கின்றது இந்நூல் சிவபெருமானை சமாமை
 கக்காரதெயவங்கட கவிப்பாகங்கொடுப்பாரைப் பரமசுவ
 ரகாரப்பாரொளபது பெறப்படு லால் சகலதேவதாஸவாமி
 யா சிவ ஸ்ரீ நக்யமுததி அளவிபதெயவங்களைவிட சமாமை
 கக்காரமாததகக்காரநாமங்களில் ஆஹுதிசெபதல கூடா
 தெயவமும், நுதராஹுதிக்கொடுதருதருது அவா அநதாததான
 நுதபததகக்கார ஸுலபரிஷேசனம் ஆராமாயிறெனயும்,
 நுதகத்திரமுததி அநதாததானஞ்செபதபிறக்க மறநாதக
 யவநுக்கு ஆஹுதிக்கொடுததல வேனடுமெனயும் நீசசயி
 யுமெலோ ரநுஷ்டிததவருகின்றனா சிவபெருமான அநத
 கக்காரஞ்செபயாதபட்சததல அவரோடுசமாமைக அனனி
 யதெயவங்கட காஹுதிசெபபககூடாதாலகபால் நுதராஹு
 கபயாததமான ஸுலபரிஷேசனம் அததிபாவசிகரமாயிறெ
 னா இயடி விசாரிததறியாத மூடறுங்கள் உருகத்திரமு
 ததிசெபதெயவமாகபால ஸுலபரிஷேசனம் அவாக காரா
 யிடுதெனயு தங்கள் சுவடிகளில் எழுதியிருக்கின்றனா அ
 வாகநிபாயமைய யெடுதனுகைக எமக்கு நானமாயிரு
 கின்றது அவரப்படியே நீசசநெயவமாகிபட்சததில சமஸ்
 ததெயவங்களுகு கொடுதுத் தநகயிறகு அவா பெறுதற

குரியாரெனபது முதலில் அல்லது இடையில பெறுதது குரியாரெனபது எவ்வளவுமபொருநது இங்ஙனமாகவும், ஸ்ரீலபரிஷேசனம் விதித்தமையால் அவாக்குபபினனா ஆஹுதி பெறுதற்கான தேவாக ளினனுமிருப்பதாகப் புலப்படுகின்றது. ஆகவே, அவாக்குப் பிற்பட்டவாகள அதிக நீசசமுடையாரெனபது பெறப்பட்டது அதிக நீசசமுடையானாவீட்டு அற்ப நீசசமுடையாகருச் சலப்பரிஷேசனம் விதித்ததுபாதுகாரணம்¹ அன்றியும், உருத்திரமூர்த்தி நீசசதேயவாய் எனபோது முறையே அவாக்குபபினனவாகள அதிக நீசசமுடையாரெனபது பெறப்பட்ட நியாயத்தால் ஸ்ரீலபரிஷேசனம் அநாவசியமென்றே நீசசயிககப்படுகிறது உருத்திரமூர்த்தி யொருவாதவிர மற்றவாகள நீசசமுடையாரலவெனின, அல்லாதவாகளைப் பினனிருத்தி உருத்திரமூர்த்தியை முன்னிருத்தியதற்குக் காரணமவேணும். இதுஎங்குள்ள நாய பிரநாயம்² இனி யிருந விதிமுறையால் பஞ்சமனுக்குமுடாய ரிபாதையும், பிராமணனுக்குப் பின மரியாதையும் செய்வனடிவரும் இப்படிப் பூரவோதகர விரோதங்கள் வெகுவாக காணப்படுதலால் உருத்திரமூர்த்தியை நீசசதேயவென்று பிதற்றியது பேதமைபாயவிட்டது. ஆகவே, அதிபரமாதராகிய உருத்திரமூர்த்திகளுக்குக் கொடுத்த கரங்கொண்டே நீசசதேயவங்களாகிய விஷ்ணுவாதி தேவாளுகருசு சமாமாய ஆஹுதிகொடுக்கப்படாதென்றே ருத்ராஹுதயனநதமான ஸ்ரீலபரிஷேசனம் ஆசாரமாயிற்றென்க. மேலிரண்டுநியாபங்களாலும் ஸ்ரீலபரிஷேசனப் பிரசங்கம் நிரப்பாதிதமாயவிட்டதாகையால் எக்ஞபதிதவமசிவபெருமானாகே யெனபதுஎல்லா விதத்தானுஞ் சாதிக்கப்பட்டது. இதனையறியாதஅமமூடசிரோமணி³ “*विष्णवेऽपि*” எனகிறவாக்கியத்தை எஞ்சாமபந்தமாக அபார்த்தங்கொண்டு உபக்கிரமோப சமஹார நீயாயங்களையறியாமல் எனாவேதம் முதற்காண்டம் எட்டாமபிரசினத்திலுள்ளதாகப் பெருமபுளுகொன்று சாதிக்கவந்தா ஆதனைச்சகத்காரணவிஷயமாயப் பிரதிபாதிக்கும் ருக்வேருவா

நசிபமென்று மேலோகன நிசசயித்திருக்கின்றனர். அன்றி யும், அநநவாக்கியத்தை “நதவிதியதே” என்று முடித்ததா ‘*नद्वितीयते*’ என்று விளங்கும் வாஸ்தவசொருபத்தை ரூபாசப்படுத்திக்கெடுத்தவிட்டா அநநிகாரதோஷத்தாலே தீப யிவவாபாசங்களசமபவிபதாகலின் அவருடையஅதிகார நிப்பகுதியினை யுடையதென்று புத்திமான்கள கண்டிராமற் றோகார். இதுகாறும், விவகரித்த நியாயங்களால் எக்ஞபதி யாவா. சிவபெருமானேயென்று பிரசங்கிக்கப்பட்ட தன்றி யந தக்ஷகப்பிரஜாபதியினுடைய யாகததில் விஷ்ணுமூர்த்தி யாகப பதியாயிருந்து வீரபத்திரரால் நாகபாசத்தாற்கட்டுண டழிந்த மானககேமம், அவரை யாகப்பதியாகக்கொண்ட த ககனுடையதலையுருண்டுபோய்விட்டதும், சாவப்பிரசித்தியா கையால் எகஞபதி சிவனேயென் றறியாதவாகட்குத தலை போய்விடுமென்பதே சாஸ்திர சமமதமெனக. இன்னும் வி ிககிற பெருகும்.

இனியவ் வழுவாசகப்பீறலில் சிவநின்மாலியப்பிரசாத ம அசுததவான்களுக்கே யுரியதென்றும், சுததாத்மாக்களுக்கு அருகமலலவென்றும், அதனை மண்ணிடைப்புதைத்தல, ந டாகங்களிற்போடல் விகிதமென்றும், அதவாவுட்கொண்டா ல அதோகதியடைவார்களென்றும், இவவாறு ஸ்காரதம், ம துஸ்மிருதிமுதலிய பிரமாணங்களிற கூறப்பட்டதென்றுந தா றுமாறுகப்பிதற்றி அப்படி நிகழ்நதவுணமை வெளிப்படத த வ்ளையின்கதையொன்று எழுதிவிடுததா. அன்றியும், “எவ வமில் சிவன்கோயினின்மாலியம்” என்றற் றொடக்கத்துவா கசிபத்தால் சிவநின்மாலியம் சீலமுடையோகளுக்கு ஆகா மையை அறப்பளீசுரசதகத்தால் சாதிக்கத்தலைப்பட் டொரு முறை யழுது தொலீத்தா.

இதனை முறையேவிவகரிக்குமிடத்துச் சிவநின்மாலியம் போஜனயோக்ய மல்லவென்பது எவ்வளவும் பொருந்தாது ஜபாலசருதியில் “*सुप्रसूतं*” என்று

[illegible]

இனியந்தத் துஷ்டவாசகத்தில் சிவகின்மாலியம் அசு
நதவானதளுக்கே யுசிதமென்றும், சுத்தாத்மாககளுக் கருக

[illegible]

இதுபற்றிக், அம்மட்டிவாசகத்தில் சுருதிஸ்மிருதிகளிலு
ம சிவ நினைமாலியதோஷங் கூறுவதாக எழுதப்பட்டிருக்கி
றது அது இந்தசுருதியில் ஸ்மிருதியிலென்று காணப்படவி
லலை சிவநினைமாலிய கிராஹ்ரபமான சுருதிவாக்கிபததை மேல
பாம காட்டியிருக்கின்றோமாகையால் அப்பேதையினுடைய
துவாதம நிரசிக்கப்பட்டது. அதவாஸ்மிருதிகளாலேகதே
ஈமாய்ப்பாதிக்கப்பட்டாலும் அது “ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ
ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ” என்கிறநியாயத்தால் சுருதிஸ்மிருதிகளுக்குப் பர
ஸ்பரவிரோதமுண்டாகிற பட்சத்தில் ஸ்மிருதியைக்காட்டிலு
ந்; சுருதிப்பிரமாணம பரிஷ்டமுடையதாகக் கொள்ள வே
ண்டுமென்கிறபடிச் சுருதிபாஹு-ஸ்யமுடைய எமகரு ஸ்மி
ருதிபாதகத்தால் வருந்தோஷம் நிஸ்புநஹமெனக.

இன்னும், அத்துஷ்டவாசகத்தில் சிவரின்மாலியத்தை மணணிடைப் புதைத்தல தடாகங்களிற போடல் விகிதமெ ன்றும், அதவாவுட்கொண்டால் அதோகதியடைவார்களென றும் ஸ்காரதத்திலும், சுப்பிரபேதமெனனும் ஆகமத்திலுங் கூறப்பட்டதாக அழுதார. மேலிடங்களில யாமவிவகரித்துவ ரத நியாயங்களால்நினமாலியப்பகுதிகள வெளிப்பட்டதாகை யாலசண்டாதிக்குதம், பவறிகுழிப்தமாகிய இவவிரண்டுமே ப கூணயோசிக்க மல்லவென்று தடாகங்களில் விட்டுவிடச் சி வாகமங்கள் விதிக்குமனறிச் சிவாபபிதமாய்விட்டநிவேதித மாகிய சிவப்பிரசாதத்தையொருபோதுஞ் சொல்லாதென்க. இனி அம்மூடவாசகத்தில் இறக்கமுத்தியென்கிற காசியில சிவப்பிரசாத நுகர்ந்த பாதகத்தவளையை அதற்கிறுதி நாள வந்தபோது அமரர்கள் இப்புண்ணியகூத்திரத்தில் சிவப பிரசாதநுகர்ந்த இந்தப்பாதகத்தவளை யுயிர்விடலாகாதென் றெண்ணிக் காகத்தைக்கொண்டு அதனைக் காசியெல்லைக்க ப்புறத்தே யெறிநதுவிடுமபடிச் செயதார்களென்று காசிக ண்டத்திற் கூறியிருந்தலால் சிவரின்மாலியத்திற்குப் போ ஐனயோக்கிய மில்லையென்று சாதிக்கப்புகுந்தார். காசிகண டத்தில் ஒங்காரவிலிங்கத்தின சிறப்புணைத்த அத்தியாயத்தி ல சிவரின்மாலியநுகர்ந்த தவளையைக் காசிக்கப்புறத்தேகொ ண்டிப்போயக் காகமொன்று அதன் விளையிருந்தபடித தின் றுவிட்டதாக எழுதப்பட்டிருக்கிறதன்றிக் காகத்தைக்கொ ண்டி தேவர்கள் காசிக்கப்புறத்தே எறிந்துவிடுமபடிச் செய ததாகக் காணப்படவில்லை. தேவர்கள் செயதார்களென்று இல்லாத விஷயத்தைக் கற்பித்துணாததனு லென்னபல னகண்டா? இப்படியெழுதுவதனால் நூற்புரட்டொன்று ிச்சயிக்கப் படுகின்றனா. இதுநிற்க சிவப்பிரசாத நுகர்ந ததவளைக்குத் தோஷாரோபிதமவந்த தெனளையெனின, மே லபாம பலவிடங்களிலும் சிவரின்மாலியம் சுததாத்மாக்களு க்கே பிரயோசனங்கூறினோமன்றி அசுததாத்மாக்களுக்கு கல லவாகலின முழுமலதேகியாகிய தவளைக்கு எப்படி அபபு

ரிகாராதனமேயென்று பெறப்பட்டுப் பிராமணுதி சாதூர்வாக
ததாரும் சிவப்பிராமஹணாக ளிடத்திலேயே சிவப்பிரசாதம
பெறவேண்டு மென்பது சாதிககப்பட்டது. இதுகாறுங்கூறி
வந்த ரியாயங்களால சிவரின்மாலியம சாவோதகாஷமாயச
சாதிக்கப்பட்டதாகையால் பேதைகளால தூறறப்படுந்நூஷ
ணங்கள ரிப்புருஹமாயவிட்டதெனக

இதுநிறக, அததுஷ்டவாசகததில் “ஐஸ்ரீ-பீஷம்”
என்கிறவாககியததை யெழுதி விஷ்ணு ரிவேதிதம சுததமா
னதென்றும், அதுபோஜனயோக்யமென்றும் ரூலவிக கூறி
யழுதார. சிவப்பிரசாதமொன்றிறகே போஜனயோகயம வே
தததில விதிக்கப்பட்டதேயன்றி யிதரதேவதா சமபநதமொ
ன்றுங் கூறினதில்லையாகலின விஷ்ணுப்பிரசாதகிராஹ்யோத
காஷம ரிரசிககப்பட்டது பாகவதாதிபிரமாணங்களில “சு
ஷ்யஸ்யஸ்கிஸ்-ஹம்” எனறுவிஷ்ணு ரின்மாலியகிராஹயங்கூற
ப்பட்டதேயெனின், “சீஸ்யஸ்யஸ்கிஸ்-ஹம்” என்கிறவாககிய
பபடித் தேகபுத்தியுடைய தாசாகளாகிபபாஞ்சராததிரிகடது
சசொன்னதேயன்றிச சாவவைதிகளுசமதமாயச சொல்ல
ப்பட்டதல்லவெனக பாஞ்சராததிரிகளுநரு மாத்திரமே வி
திதததால் அவைதிகதவமபெறப்பட்டது அன்றியும் பாகவ
தம ஏகாதசஸ்கந்தததில் “ஸீஸ்யஸ்யஸ்கிஸ்-ஹம்” எனறு சுற
ப்பட்டவாககியததினனும் அதனுண்மை வெளிப்பட்டது சி
வப்பிரசாதமோவெனின், சுருதிசமதமாய புதகரிககப்பட்டத
னால ரிப்பாதிதமாயச சாதிககப்பட்டதெனக வைதிகாக
ள தாநதிரிகசமபநதமான ரின்மாலியங் கொள்ளாகளேயெ
னின், அவாகள கொள்ளுவதனமுன் கொடுபாரோருவருமி
லலையாகவும் அது கொண்டொரு தாழவுகூறவந்தது பே
தமையெனக. சிவதிக்கூட சமஸ்காரமில்லாதவாகடருச சிவா
லப ரிவேதிதப்பிரசாதம போஜனயோகய மாகாதாகைபா
ல வைதிகருளளும் சிவதிக்கூட விசிடததையுடையது மஹா
சைவரானவாகளே அதற்குரியவர்களென்பது பெறப்பட்ட

து. மஹாசைவரானபிறகும் சிவாசாரியனாவிட்டுத் தாமே நி
 னமாலியத்தைக் கிரகிப்பவர்கள் நாகத்தை யடைவொன்று
 இலிங்கபுராண வாக்கியத்தை மேல காட்டியிருக்கின்றோ
 மாகையால் தாநதிரிகாராதன நின்மாலியப் பிரசாதத்தை
 வைதிகாகள் கொள்ளார்களேயென்னும் வீண்வாதம் நிரஸ்த
 மாயிற்றெனக. இவ்வுணமை நியாயமபற்றியே சிவாலயங்களி
 ல் சிவப்பிரசாதபாதோதகங்கள் சிவ்தீக்ஷா விசிஷ்டர்களாகிய
 சைவாசாரியாகளுக்கு மாதிரிமே கிராஹ்யமாகி மற்றை அதி
 க்ஷிதாக்களுக்கு அக்கிராஹ்யமாய்விட்டதெனக மேல் விவகரி
 ததது தாநதிரிக வைதிக ஆராதனபேதமேயன்றி மூர்த்திபே
 தமல்லவாகலின வேதத்திற கூறிய நுதர்புக்தமாகிய பிரசா
 தபாதோதநங்கள் சாவசமமத மெனபது நாட்டப்பட்டது
 தாநதிரிக வைதிகபூசைகள் அதிகாரபேதத்தினால் சிவனைவழி
 படுமமாகக்கங்களாக நிசசயமாகையால் எந்த மார்க்கத்தாலு
 ம சிவப்பிரசாத கிராஹ்யபதிதி சாவோதகாஷமாயப் பெறப
 பட்டது வைதிகதாநதிரிக தீக்ஷாபேதங்களைப் போலவே
 தாநதிரிகதீக்ஷையுள்ளும், சமயவிசேஷ, நிரவாண ஆசாரியாபி
 ஷேகங்கள் விதிக்கப்பட்டு மூர்த்திமாநொருவனையே காட்
 டிமுணமையால் அவற்றை அதிகாரபேதமென்றே கொள்ள
 பபடும மேல் விவகாரத்தால் வாதமெல்லாந தீக்ஷாபேதத்
 தாற பெறப்பட்டதன்றி மூர்த்திபேதத்தாற பெறப்பட்டதி
 லையாகலின வைதிகாக்கும், சைவாகட்கும், சிவநினமாலிய
 கிராஹ்யம் சுருதி சமமதப்படி யெந்தவிதத்துஞ் சாதிக்கப்ப
 ட்டது விஷ்ணுப்பிரசாதம் சுருதிவிலக்கானபடியால் வை
 திகாகட்கு அக்கிராஹ்யமாய்விட்டதெனக. வைதிகாகள் சா
 ளக்கிராமாதிகளை யாராதிப்பார்களே யெனின், முனிவாக்களு
 டைய சாபத்தால் சாளக்கிராமாதிகளைப் பூசிக்கப்பெற்றவ
 ராகளாயினும் சிவலிங்கபூசையில், ஆதித்தியன், அம்பிகை, வி
 ஷ்ணு, கணநாதாமுதலியவர்களைப் பரிவாரரூபமாகவே கொ
 ளவார்களன்றி முக்கிபேதத்தேசமாயக்கொண்டு பூசிக்காநொ
 எனக இதனால் அப்பருசபூசையில் விரியோகமான நின்மா

மொழிபெயர்ப்பு
வாசகியார்த்தம்

“நற்றகையுருததிர நாயகன்றனைப்
பெற்றிபெருந்தியாற பெரிதகத்திடைப்
பற்றிடுவோர்சிதம பரிந்துநாவினாற்
ஞற்றமிலமுதினைக் கொள்ளுவார்களால்”.

சும்மியார்த்தம்.

“உற்றிமெமைபுண ருருத்திரன் றினைப்
பெற்றிபெருகிபாற் பெரிதகத்திடைப்
பற்றிடாத்தீயர்கள் பரிநதுநாவினாற்
குற்றமாமலத்தினைக் கொள்வருணமையே”.

என்றுவரும் வாக்கியங்களா லினிதுதெளிவாராக, சிவரி
வேதித மல்லாதனவற்றை யுணபவர்கள் மலபோஜனத்திற
கு யோக்யாகளென்று பெறப்பட்ட வுண்மையையநியாயம்
ல் விஷ்ணுரிவேதிதம் சுத்தமென்றும், அதுபோஜனயோக்
யமென்றுங்கூறவந்த சுருதிபாதகவாதம் கண்டிக்கப்பட்டதெ
னக, விஷ்ணுரிவேதிதம் சுத்தமென்றுகூறவந்தது கிறிஸ்துமா
கமமதியர்களுந் தங்களதங்கள் தேவதாராதனங்களில் அர்ப்பி
க்கப்பட்டு பதார்த்தங்களைச் சுததமென்று கூறுவதுபோலா
மன்றிசு சுருதி சமமதகிராஹ்யமான சுத்தமுடைமை பாதக
மாயவிட்டது. சைவபுராணத்தில் “**संन्यासेऽप्युक्तं**
विष्णुर्वाङ्मनसाः सत्यं सत्यं तैत्तिरीयैश्च”
என்கிற வாக்கியத்தால் பரிசுததமாகிய சிவப்பிரசாதம் சாவ
பிராம்ஹணபோஜனயோக்யமென்றும், அன்னிய தேவதாரா
தித ரிவேதிதம் அபோஜ்யமென்றும் பெறப்பட்டதுமன்றி
ஸ்காந்தத்தில் “**ब्रह्मसंन्यासोऽस्तीति**” என்கி
ற வசனத்தால் சிவப்பிரசாதமலலாத அன்னிய தேவதாராத
ன பிரசாதத்தையுண்டவாகள நரகத்தையடைவாகளென்றும்
ரிச்சயிககப்பட்டதனால் விஷ்ணுப்பிரசாதம் போஜனயோக்ய
முடையதென்று பிதற்றவந்தது பேய்த்தன்மையாய்விட்ட
தென்க. இதுமட்டோ, “**संन्यासोऽप्युक्तं**
विष्णुर्वाङ्मनसाः सत्यं सत्यं तैत्तिरीयैश्च” என்கிற உபரிஷத்வா
க்கிபததாலும் சிவரிவேதித கிராஹ்யமும இதர தேவதாரிவே
திதஅக்கிராஹ்யமுங் கூறப்பட்டதாகையால் விஷ்ணுரிவேதி
தம் போஜனயோக்யமெனது கூறவந்தது பாழாகிவிட்டதெ
ன்க. இதுகாறும் காட்டிவந்தநியாயங்களால் சுருதி சம்மத

போதகமாகிய சிவரின்மாலியப் பிரசாதமொன்றே சுத்தாத்மாக்களுக்குப் போஜனயோக்யமென்றும், விஷ்ணுமுதலிய கூடாத் தேவதூராதன நின்மாலியங்கள் அயோக்யமென்றுஞ் சாதிக்கப்பட்டது. இவ்வுணமையைப் பதுமம், மானவீயசமவறிதை, இராமாயணம், பாகவதம், விஷ்ணுபுராண முதலியவற்றுள்ளுங்கண்டு தெளிவாராக

இனி யவ்வழுவாசகத்தில் ஸ்ரீயபபதி கிருஷ்ணவதாரஞ் செய்தருளியபோது சதூவேதபாரகாகளிலுஞ் சிலா அவனது அதிதிவ்ய மாயாமோகனததால் கெட்டுப்போகக் கேவலம் மௌட்டியாளான ஏகாலியன, யாதவான், ததிபாண்டன்முதலாயினோர் பிரபத்திசெய்து மோட்சமடைந்தார்களென்றும், பித்தபபெருமானைக் கண்ணப்பா எறிபததர்முதலாயினோ தெரியாமல் ஒருவிதபத்திபண்ணி உருததிரபதவியையடைந்ததாக னென்றுங்கூறிய, பிரபத்திபண்ணுகிறவர்களை முட்டக்கல லடுக்கியென்றும், முடிச்சவிழக்கிறவார்களென்றுந் தூஷிக்கப்பட்டாதென்று அபிமானமபூண்டமுதா.

இதனை முறையேவிவகரிக்குமிடத்துஸ்ரீயபபதி கிருஷ்ணவதாரஞ்செய்தாரென்பது பிரமாணவிரோதமென்க. ஸ்ரீமகாபாரதத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி தன்னுடையதேகத்தினின்றும் எடுத்துவிட்ட வெள்ளைமயிரொன்று பலராமனாகவும், கறுப்புமயிரொன்று கிருஷ்ணனாகவும் பிறந்ததாக இனிதுபெறப்படுதலால்ஸ்ரீயபபதிபே கிருஷ்ணனாகவந்தாரென்பதுவெறுங்கதை யாய்விட்டது. இப்படிப்பட்ட அவதாரவிசேஷத்தை மௌட்டியாளாகிய ஏகாலியன, அம்பட்டன, வண்ணான், ஒட்டன, உப்பாவன்முதலியவாக ளாசசிரயிப்பார்களேயன்றிச் சதூர்வேதபாரகர்கள் எப்படியாசசிரயிப்பார்கள்? அப்படியவதரித்த கிருஷ்ணனுடையபிரபாவத்தை விசாரிக்குமிடத்துத் தந்தையாகிய வசுதேவனுடைய கர்ப்பத்தி லிரணமொசநங்கியிருந்து அவன்விட்ட வீரியத்தின்வழியாயத தாபுதரத்திறசேர்ந்து அங்கு பத்துமாசம்வரையில் மலசலத்திலுறியும், புழுக்களாற்கு

லையப்பட்டுப் பலதுன்பங்களை யதுபவித்திருந்தும், பின்னர் வெளிவந்து பாலியாவதைமுதலிய பலசேட்டைகளையடைந்து, கடைசியில் வேகாத குறைக்கட்டைப்பிணமாகியாவருங்காணச் செகநாதத்திற்கிடப்பதுமாகிய விருந்தாதங்களைவெளிப்படுமானு லியாதானாசிரயிப்பார்கள? சதுர்வேதபாரகாள பிரபந்திசெய்பாது அவனுடையமாயாமோகனத்தால்கெட்டார்களென்றா. இதனால் அவர்களைக்கெடுத்தவன இவர்களைரிப்பெருமானேயென்றுபெறப்பட்டதால் பதிதாமம்பாதகமாயவிட்டதென சதுர்வேதபாரகாகள கெட்டார்களென்றும், ஏகாலி, இடையன முதலியவர்கள் மோக்ஷமடைந்தார்களென்றும் பிதற்றிபழுதா வேதபாரகாகளே அவனுடைய மாயாமோகனத்தால் கெடுவாராயின் மௌட்டியாளாகிய ஏகாலி, இடையன் முதலியவர்கள் பிரபந்திசெய்தார்களென்பது விருத்தநியாயத்தை விளைவிக்கும் ஏழை, இடையன், இளிச்சவாய் நென்பவர்களாகிய இராமன், கிருஷ்ணன், நரசிங்கன் முதலியவர்களை அவதார விசேஷங்களாகக்கொண்டு பரசிராமன், பலராமன், மீன, ஆமை, குதினா, பன்றி அவதாரங்களை யோகயமனநெனக்கழித்துப் பகதிபாராட்டிவரும் இப்பேதைகளில் ஏகாலி, இடையன் முதலியவர்கள் பிரபந்திக்கு யோக்பராவீற்றிச் சதுர்வேதபாரகர்கள் ஆகாரென்பதே யெம்முடைய சமமதமுமெனக. இவர்கள் உடையவாகாலத்தும, ஒட்டன், உப்பரவன் முதலியவர்களை யே பிடித்துச் சூடுபோட்டுச் சோததுக்கொண்டு சிஷ்யசாமபிரதாயம் விருத்திசெய்ததாக மேலிடங்களில் யாம் காட்டியிருக்கின்றோமாகையால் அது இங்கே சமாததிககப்பட்டது. இங்ஙனமாகவும், ஆத்மாகளுடைய கன்மானுகூலசித்தியாய்ச் சமஸ்ததாமங்களும் நிகழ்பெறுமென்பதே சாஸ்திரசமமதமாகலின் அவனுடைய மாயாமோகனத்தால் கெட்டார்களென்று பிதற்றவந்தது பேதமையாய்விட்டதெனக.

இங்ஙனநிற்க, கண்ணப்பர்முதலாயினோரடைந்தது உருத்திரபதவியாகிய கைலாசகிரியென்றும், இவர்கள் ஏகாலி

என்னும் ருக்ஸமவிறிதாவாககியததால சமஸ்ததெவாககனும் சிவலிங்காராதனத்தால தங்கள் ஐசுவரியங்களைபடைநதநாந னென்றும், லட்சுமீசமேதராகிய விஷ்ணுவானவா சிவலிங்க பூசைசெய்து பரமபததையடைநதானென்றும் பெறப்பட்ட தனால விஷ்ணுபதமானது சிவாராதனத்தாலவந்ததாத நிதாயிக்கப்பட்டது. உருத்திரமூர்த்தியை யாராதிநதுப்பெற்ற விஷ்ணுபதம் அவ வருத்திரஸ்தானத்தைக்காட்டிலு முயர்ந்த மோக்ஷஸ்தானமென்று கூறவந்தது என்ன அறியலாம்? மேலுதநிற்க சுருதிக்ருப்பிரமஹனமாயப் பிரமஹகைவரத்ததில் “**சுருதம்ஸுருத்யஹிஸ்தம்ஸுருதம்ஸுருதம்ஸுருதம்**” என்கிறவா ககியததால இந்ந விஷ்ணுவானவா ஆதியில் சுநரமாயகவும் சிலாமயமாகவுமிருக்கின்ற சிவலிங்கத்தையபூசித்துச் சாவோ நகாஷ்டாகிய பரமபதத்தை யடைநதானென்று கூறப்பட்டிருத்தலால விஷ்ணுபதம் மோக்ஷஸ்தானமென்பது நிரூபிக்கப் பட்டது மேல்நியாயங்களால் உருத்திரஸ்தானமே விஷ்ணு வாதிபதங்களைக்காட்டிலுஞ் சிறந்த மோக்ஷஸ்தானமென்று சாதிக்கப்பட்டது ஸ்காந்தத்தில் “**ஸ்ருதம்ஸுருத்யஹிஸ்தம்ஸுருதம்ஸுருதம்**” என்கிற வாக்கியத்தால முதற்பிரதக்ஷிணத்தால பிரமஹலோகத்தையும், இரண்டாவது பிரதக்ஷிணத்தால் விஷ்ணுலோகத்தையும், மூன்றாவது பிரதக்ஷிணத்தால் சிவலோகத்தையும் ஆத்மாக்களடைவார்களென்று பெறப்பட்டதனாலும் “**ஸ்ருதம்ஸுருத்யஹிஸ்தம்ஸுருதம்ஸுருதம்**” என்கிற வசனத்தால் எந்தபதத்தை வித்வான்கள் பார்க்கின்றார்களோ அது விஷ்ணுபதத்தைக்காட்டிலு முயர்ந்த பரமபதமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டதனாலும், நுதரஸ்தானமே மோக்ஷபதமென்று சாதிக்கப்பட்டது. இதுநிற்க, பிரபத்திசெப்பவாகளை முட்டக்கல்லென்கியென்றும், முடிச்சவிழக்கிறவொன்றுந் தூஷிக்கப்படாதென்றார். இதனால் இவர்களில் பிரபத்திசெப்பவாகள் முட்டக்

கலலடிகியும், முடிச்சவழக்கிறவருமேயாகி அவ ரெவ்வியல் போராயினும் அவர்களை யொன்றுஞ்சொல்லப்படாதென்று இவாகருத்து வெளிப்படுகின்றது முடிச்சவழக்கிறதுமுதலிய தூக்குணங்களை யெடுத்துக்காட்டிக் கண்டிப்பவர்களை யி ப்பெதைவெறுப்பதனால் அவர்களில் தாழு மொருவாபோலு மென்று சங்கிகக விடமுண்டாகிறது. இவருடைய பாழம்பிர சங்கததில் மௌட்டியாளாகிய ஏகாலியன முதலியவர்களை ன்று தாமேகுறித்ததனால் முட்டக்கலலடிகிக்களாகிய மூட சிரோமணிகளை பிரபத்திக்ருரியானபது நிச்சயிக்கப்பட டது மெடலன்னன் கோவிந்தராஜப்பெருமானிடத்துப் பிரப த்திசெய்வார்களு மிவாகருப் பககததுணைவாபோலும், இவா களுடைய பிரபத்திமார்ககத்தைச் சட்கோபாமுதலிய பூரிக ராக ளனுட்டித்ததில்லையாகலின் முட்டக்கலலடிகிக்களுக்கே பிரபோசனமாயிறெனக் நமமாழ்வாருடையபிரபந்தத்தில், “ஏறியபித்தினேடு” எனனும் பாகரத்தில் “நீறுசெவவேயிடு வாணக்காணி நெடுமாலடியாரென்றோடும்” என்று கூறியிருந தலால் விஷ்ணுபக்தர்களும் நீறு பூசுபவர்களேயென்று நிச்ச யிக்கப்பட்டிச சித்தூரத்துவபுண்டரத்த முத்திராங்கிதங்க ள நிரசிக்கப்பட்டதனால் பிரபத்திமார்க்கம் அவலமாயவிட்ட தென்க. இவர்கள் பாகவத சிரோமணிகளாகக்கொண்ட வி பீஷணன், பிரகலாதன், அருச்சுனன், துளோபதை முதலியவ ர்கட்கும் பஞ்சசம்ஸ்கார விதாயகமாகிய பிரபத்திமார்க்கம் பி ரசங்கிக்கப்படாமை நிச்சயமாகையால் அதனுண்மை யித்திற ந்ததென்று புத்திமான்கள கண்டிராமற்போகார. இதுநிற்க, பிரபத்திசெய்பவர்களைத் தூஷிக்கப்படாதென்பதற் காதார மாயப் பிள்ளைப்பெருமா னையங்காருடைய பாடல்களிலொன் றை யுதகரித்தழுதார். அப்பாட்டோவெனின், அப்பர்சுவாமி களுருளிய தேவாரப்பொருளைக் களவுகொண்டதாகப் புலப்ப டுகின்றது.

அப்பர்சுவாமிகள்.

“சங்கநிதிபதுமநிதி யிரண்டிந்தத்து
 தரணியொடுவானுளத் தருவனோனு
 மங்குவாரவார்செல்வ மதிப்போமல்லே
 மாதேவர்க்கேகாந்த ரல்லராகி
 லங்கமெலாங்குறைந்தழிகித் தொழுநோயாரா
 யாவுரித்துத்தின்றுழலும் புலையோனுங்
 கங்கைவார்சடைக்கரத்தார்க் கன்பராகி
 லவர்கண்டியாம்வணங்குங் கடவுளாரோ ”
 பிள்ளைப்பெருமானையங்கார்.
 பாதியாயமுகியகால் கையனோனும்
 பழிதொழிலுமிழிகுலமும் படைத்தானோனு
 மாதியாயரவணையா யென்பாராகி
 லவர்கண்டியாம்வணங்கு மடிகளாவார்
 சாதியாலொழுக்கத்தான் மிக்காரோனுஞ்
 சதுமறையால்வேள்வியாற் றக்காரோனும்
 போதினான்முகன்பணியப் பள்ளிகொள்ளும்
 பொன்னரங்கம்போற்றாதார் புலையர்தாமே.”

மேல்வாககியங்களால் இவர்க ளையங்காதிதம்வெளிபப
 ட்டது. ஆகவே, அத் திருட்டுப்பாட்டைக்கொண்டு சபை
 யேறவந்தது அறிவின்மையும், அவமானமுமாய்முடிந்தது.
 ஆயினும், அது அப்பர்சுவாமிகளகருததை யுடன்கொண்டிரு
 ப்பதொன்றாகலின் அங்கீகரித்து நியாயஞ்சொலவ தவசியமா
 யிற்று. அப்பிள்ளைக்கவியில் பிரபத்திசெயவா ரிழிவுடையரா
 யினுமென்றது பகவத்குணபவஞ்செய்பவர மாட்டுத்தமக்கி
 ருக்கும் அன்பு வெளிப்படுத்தவென்க. இதனால் பிரபத்திசெ
 யவா முடிச்சவிழ்க்கிறவர்களும், முட்டக்கல்லடுக்கிறவாக
 னுமாகவே யிருப்பார்களென்று அபிமானம்பூண்டு தூவாதத
 திறகெழுந்தது விசாரகுனியமென்க. இப்படியே யிவர்க ளா
 ழவர்களும் தேவார திருவாசகப்பொருள்களைத் தங்க ணு ல்
 களில் கிரகித்திருக்கின்றனா,

வாதஜூரடிகள்.

“இன்றெனக்கருளி யிருள்கடிந்துள்ளத
தெழுகின்றஞாயிறேபோன்று
நின்றநின்றன்மை நினைப்பறநினைந்தே
னீயலாற்பிறிதுமற்றின்மை
சென்றுசென்றனுவாய்த் தேயத்துதேயந்தொன்றும்
திருப்பெருந்துறையுறைசிவனே
யொன்றுநீயல்லே யன்றியொன்றில்லை
யாவயோறியகிற்பாரே.”

சடகோபா

“நின்றவொன்றை யுணர்ந்தேனாக
சதனுணர்மை யதுவிதுவென்
றென்றுமொருவாக குணரலாகா
துணர்ந்துமேலுங் காண்பரிது
சென்றுசென்று பரம்பரமா
யாதுமின்றித் தேய்ந்தற்று
நன்றுதிதென் றறிவரிதாய
நன்றாய்ஞானங் கடந்ததே.”

மேல்வாக்கியங்களால் பொருளமைதியோடு சொல்ல
மைதியும்பெற்று விளங்கலான வாஸ்தவார்த்தம் வெளிப்பட்
டதென்க. திருவாசகம், திருவாய்மொழியென்னும் பிரபந்தங்
களே யிதற் காதாரமாகையால் அவற்றின்பொருளை விரிகுஞ்
மிடத்துத் திருவாசகமென்னுஞ் சொற்பொருளை திருவாய்
மொழியென்று பெறப்பட்டதனாலும் புத்திமான்கள பகுத்
துணர்வாராக, இங்கே யாமிதுகாறும் விவகரித்துவந்த நியா
யங்களால் முன்னொடுப்பின் முரணாகக்கூறிவந்த மூடவாசகங்
கள் நிரஸ்தமாயிறென்க.

இனிபவ வழுவாசகப்பிறலில் “காரணத்துத்யேய:” எ
ன்கிற வாக்கியத்தால் ஐகத்காரணவஸ்துவாகிய கடவுளையே
தியானிக்கவேண்டுமென்று கூறி, ஆங்கீரச உபரிஷதவாக்கி

யமாக “ஏகோஹவைநாராயண ஆவீத்நப்ரம்ஹாநசங்கர:” என
 னும் வாக்கியத்தையெழுதிப் பிரம்ஹருத்ராதிக ளிறந்தகால
 த்தில் நாராயண னொருவனே யிருக்கின்றனெனநும் “ஸம
 சிதயத்தயே தேத்யாநாஜ்ஜாயந்தே விஸ்வோஹிரண்ய கர்ப்போக்
 னி யமம்வருணருத்ரேந்திர:” என்கிற வாக்கியத்தால் அவனி
 னைத்தமாதிரித்தில் உலகங்களும், பிரமன், அக்னி, யமன்,
 வருணன், உருத்திரன், இந்திரனு முண்டானாகளென்றும்,
 “பிரம்ஹாணமிந்திரம்ருத்ராசு, யமம்வருணமேவச, நிகரஹ்யஹரதே
 யஸ்மாத, தஸ்மாத்திரிஹோச்யதே” என்கிறவாக்கியத்தால் பிரம
 ஹருத்திராதிகளைச் சமஹரிககிறபடியால் அவனுக்கு ஹரியெ
 னனும் பெயருண்டாயிறறென்றும் பிரசங்கித்து, இப்படிசுசு
 ருதிகளி லுதகோஷித்திருப்பதையே, ஓளவையநா “தெய்வ
 மொருவனே யென்றுணரவல்லீரேல ” என்றும், அததெய்வம
 நாரணனையென்று பொருளபடந “நிருமாலு கடிமைசெய”
 னன்றும் அவனது அஷ்டாட்சர மந்திரசெபமே மோட்சசாதக
 மாகையால் “எண்ணெழுததிகழேல” என்றும், சக்ராங்கிதம
 பெற்று அவனுக்குந தாசரென்கிற பிரபத்திரெறியிலநிறகவே
 ணடுமென்பதை “சககரெநிநில” என்றும் அருளிச்செய்ததா
 கககொணடு “ஆரோக பம்பாஸகநாதிஸ்சேத்-ஸ்ரியமிஸ்சேத்ஸ்வாதா
 ஸன -சங்கராத்நானமனமிஸ்சேத்-மோக்ஷமிஸ்சேதஸ்தொத்தொ”
 என்கிற வாக்கியத்தால் ஆரோககியம சூரியனிடத்திலும், செ
 லவம் அக்னியினிடத்திலும், நூனம் சிவனிடத்திலும், மோ
 க்ஷம் விஷ்ணுவினிடத்திலும் பெறவேணடுமென்பதற்கேப
 ச சிவனால் நூனமாதிரமே சித்திக்குமென்பதற்கு “பலஹ
 டிகாலம் பயின்றரணியாசசிகசில, நலநிறவுசுறே நரும்” என்று
 கூறிய ஓளவைவாககே சாட்சியாமென்றும் வாயில்வந்தபடி
 ந தாறுமாறாயப பிதற்றியிருக்கின்றனர்

இதனை முறையே விவகரிகருமிடத்து முதலில் “காரண
 ந்துத்தேய” என்று முன்னுமபின்னுநதளளி யிடையே நின்று
 வாக்கியத்தை டுதகரிக்கவந்தா. காரணவஸ்துவைத் தியானி
 க்கவேண்டிமென்றதனால் அநதக்காரணவஸ்து இதுவென்று
 அந்த வாக்கியத்திலேதானே யிருக்குமதொழிய வேறுபாகத்

திலேயுள்ள பூர்வபட்சசுருதி யொன்றையுதகரித்தது தென்னை
 லிராமன் கதையாய்முடிந்தது. “*ब्रह्मविष्णुः शिवो*” *ब्रह्म* *विष्णु*
शिव *सर्वकारणकारणकुल्यैः सर्वैः सर्वैः सर्वैः सर्वैः* *सर्वैः*
सर्वैः सर्वैः” என்னும் அதர்வசிகாவசனத்தால் பிரமஹவிஷ்ணு
 ருதநோநிராதிகள பிறப்பிக்கப்படுகிறார்களென்றும், அதனால்
 அவர்கள் சகத்காரணரல்லொன்றும், சாவைசுவரியசமபன்ன
 னும், சகலஜகதீசனும், அநதருபாசனாவிதிகளால் நியானிககப
 பிபவனும், தஹராகாசமத்யகதனாகிய சமபுசப்தவாசயனுமா
 கிய பரமசிவனே ஜகத்காரணவஸ்துவென்று பெறப்பட்டத
 னால் அப்பேதை யுதகரிக்கவநதவாக்கியம் சிவோத்கர்ஷப் பி
 ரதிபாதகசுருதி சமபநதமெனபது வெளிப்பட்டது. இப்ப
 பி வாக்கியங்களைத்திருடி யெழுதிககொண்டு திருட்டுப்பி
 ழைப்புபிழைக்கசொல்லி யிவரை யாரடித்தார்கள்? இப்பே
 தையைப்போலவே யிவர்கள் பூர்வீகர்களும் அநதவாக்கியத
 தைத் திருடியிருக்கின்றனா இவர்கள் திருட்டு வெளிப்பட்டு
 ப் போயவிட்டதாகையால் “காரணந்துதேய.” எனறு புரட
 டிப்புரட்டி யெழுதிககொண்டுவரும் அவ்வாக்கியத்தை யிளி
 த தததஞ்செய்துவிடுவாராக — அநதவாக்கியத்தைத் திருடி
 ககொண்டதால் விஷ்ணுவைக் காரணவஸ்துவென்று வேதஞ்
 சொல்லவில்லையெனபது சாவசமமதமாய் நிசசயிக்கப்பட்ட
 து. இதனால் காரணவஸ்து சிவபெருமானேயென்றும், அவ
 னோ நியானிக்கப்பட்டவரென்றும், விஷ்ணுபிரமஹாதிகள் அ
 காரணாகளென்றும் சாதித் துரைக்கப்பட்டது.

இதுநிதிக, “*ஏகோஹவைநாராயண ஆவீத்*” என்னும்வாக்கி
 யத்தால் பிரமஹாதிகளிறநதகாலத்தில நாராயணனொருவனே
 யிருக்கின்றனென்று சொல்லவநது அறிவின்மைபென்க.
 அநதவாக்கியம் ஜகத்சிருட்டிகாரணவிஷயமாகவநததேயன்றி
 லயகாரணமாகவநததல்லவெனக சிருட்டிககுப்பூாவம் பிரம
 ஹாதிகளில்லையென்றும், நாராயணனொருவனேயிருநதானெ
 ன்றும், அதன்கருத்து வெளிப்பட்டதேயன்றி இப்பேதை
 கூறியமாற்றம் நிரசிக்கப்பட்டது. இதனை எழும்புரிபெட்டி.

கூறப்பட்டதனால் மேல்வாக்கியத்தால் நாராயணனே காரண
 னென்று சாதிக்கவந்தது தமொறிப்போய்விட்டதென்க. இப்
 படிச் சுருதிகளில் வினோதமாய நாராயணனே காரணனென்
 றும், பிரமஹதேவனே காரணனென்றுக்கூறிய தென்னையெ
 னின், மேலுதகரித்துக்காட்டிய வாயுசம்வ்ஹிதரவாக்கியப்படி
 ப் பரமசிவனுணடாக்கப்பட்ட திரிமூர்த்திகளும் ஒருவரி
 லொருவர் கற்பங்கடோறு மாறிமாறித்தோன்றிவரு முண்
 மையால் அந்தந்தஸ்துதிப பிரகரணங்களில் அவரவர்களைக்கா
 ரணர்களென்று கூறியதென்க. இந்தநியாயங்களால் “ஏகோ
 ஹவைநாராயணஆஸீத்” என்கிறவாக்கியம் சூக்குமசிநுட்டிய
 னாதரத்தில தேவாதில்தூலசிநுட்டிக்குப் பூர்வம் நாராயண
 னொருவனையிருந்தானென்று சமாததிககப்பட்டதென்க. ஆ
 கவே, அப்பிராகிருதமாகிய சூக்ஷ்மசிநுட்டிக்குக் காத்தாவா
 ய நாராயணவியதிரிகதமாகிய தேவதைபொன்று வேண்டுமா
 கையால் பிராகுபதசுவேதாசுவ தராநாவசிரஸ்சிகாத்புபிஷித
 துக்களில் கூறியபடியே சூக்குமசிநுட்டியும், விஷ்ணுவாதிரி
 மாததித்திரய சிநுட்டியும் சிவபெருமானாலேயே யுண்டாயிற்
 றென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. “यन्वाङ्मनोऽन्तरात्मनो
 चासृज्यते” என்கிற சுவேதாசுவதரவாக்கியத்தால் த
 மோமாதராவசேஷமாகிய சிநுட்டிக்குப் பூவகாலத்தில் சர்வ
 காரணராகிய சிவபெருமா னொருவனையிருந்தாரென்று பெற
 ப்பட்டதனால் மேலதாவ சிகாவாக்கிய வுணமைப்படிப் பிரம
 ஹவிஷ்ணுவாதிகள் அந்தச் சிவபெருமானாலேயே படைக்க
 ப்பட்டதாகென்று சாதிக்கப்பட்டது. இந்தவாக்கியத்தில
 “सृज्यते” என்று சிவனொருவனுக்கே சத்பாவங்கூறி
 “ய” என்று இதரவியவசேதம் வெளிப்பட்டதனால் சதச
 தாத்மகமாகிய பிராக்ருதாப்ராகருதசூக்ஷ்மஸ் தூலஸ்ருஷ்டிக
 ளுக்குமுன்பு சிவபெருமா னொருவனையிருந்தாரென்று நிச்சயி
 க்கப்பட்டுப் பரமகாரணத்வம் அவாக்கே சாதிக்கப்பட்டது.
 சிநுட்டிக்குப்பூர்வம் எப்படியவொருவனையிருந்தானோ அப்
 படியே சர்வசம்ஹாரகாலத்தும் அவ்வொருவனையிருந்தாரென

றுகூறும் சாபாலசுருதியையிணைதெகரிக்கின்றோம். “**ஸ்வஸ்தீ**”
ஸ்வஸ்தீ” என்கிறவாக்கியத்தால் சர்வசம்ஹா
 ரகாலத்தில் உருத்திரமூர்த்தி யொருவர்தவிர இரண்டாவதியா
 ருமில்லையென்றும், பிரமன், விஷ்ணு, சூரியன், அக்னி, சந்தி
 ரன், நட்சத்திரங்கள்முதலாக வொன்றுமில்லையென்றும் நிச்ச
 யிக்கப்பட்டதனால் புனருத்தவம் ஒடுங்கினவிடத்தினின்றே
 மீளவுண்டாமெனனு ரியாயத்தால் சர்வஜகத்காரணப்பிரபு சி
 வபெருமானேயென்று சாதிக்கப்பட்டது. இதனால் சிருட்டி
 க்குப்பூராவமும் பின்னுமிருந்தவா ஸ்ரீசிவபெருமானேயென்று
 நாட்டப்பட்டது. “**ஏகோஹவைநாராயணஜ்வலத்**” என்கிற வா
 க்கியத்தையும் “**ஸ்வஸ்தீ**” என்கிறவாக்கிய
 தையும் பகுத்துணருமிடத்து நாராயணரொருவரையிருந்தா
 னென்றும், உருத்திரமூர்த்தி யொருவர்தவிர இரண்டாவ தி
 யாருமில்லையென்றும் பெறப்பட்டதனால் “**ஸ்வஸ்தீ**”
 என்னும் விசேஷராத்தததால் நாராயணப் பிரதிபாதகசுருதி
 பாதிக்கப்பட்டொழிந்ததென்க. “**ஸ்வஸ்தீ**” என்
 கிறசுருதியால் பிரமஹமொன்றேயொழிய இரண்டாவ தொ
 ன்று மில்லையென்று பெறப்பட்டதுபோலும் “**ஸ்வஸ்தீ**”
 என்கிறசுருதியால் உருத்திரமூர்த்தி யொருவ
 ர்தவிர இரண்டாவ தியாருமில்லையென்று பெறப்பட்டதனால்
 பிரமஹபத ருத்திரபதங்கள் பரியாயபதங்களாக நிச்சயிக்கப்பட்
 டு அந்தப்பிரமஹம் ருத்திரமூர்த்தியேயென்று சாதிக்கப்பட்ட
 தாகையால் ததவியதிருகமாகிய நாராயணசப்த வாசகசுருதி
 யால் ஜகத்காரணத்வம் கூறவந்தது ரிரஸ்தமாய்விட்டதென்க.

இங்ஙனநிக, அத்துஷ்டவாசகத்தில் அவனினைத்தமாத்திரத்தில் பிரமன், அக்னி, நுதரன்முதலியவாக ஞண்டா னாக ளென்று பிரசங்கிததழுகா. மேல்விவகாரங்களால் நாராயணனிடத்து ஸ்தூலசிருட்டி கற்ப்பேதத்தா லுண்டாமெனபதை வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றோமாகையால் அதுவும் பூர்வபட்சமாயிறுமென்க. “**ஸதஸ்யஸ்பீக்திர ஸிஸுசீஸகீசாஸுஸகஸ்யஸிஸு** ௦1

இதுநிற்க, சஹஸ்ரநாம வியாக்கியானத்தில் பிரம்ஹருத்ராதிகளை ஹரிக்கிறபடியால் விஷ்ணுவுக்கு ஹரியென்னும் பெயர்வந்ததாக நிச்சயித்துக்கூறிதழுதா. அந்த வியாக்கியானஞ்செய்தவர் சங்கராசாரியராகையால் அது ஒளபசாரிகமா மேயன்றி வாஸ்தவமாகாதென்க. எங்ஙனமெனின், அவர்செய்தருளிய செளநதரியலஹரியில் விஷ்ணு பிரமஹாதிகள நாசமானகாலத்தும் உருத்திரமூர்த்தி நாசமில்லாதவராயிருக்கின்றொன்று கூறியவாக்கியத்தை மேலிடங்களில் (௨௦) வது பக்கத்தி லுதகரித்திருக்கின்றோமாகையால் அவருடைய வாஸ்தவாபிபிராயம் வெளிப்பட்டது.

“வேதரஞ்சகன் மால்புரநதரன் வேகசண்டரு பேரனே
பாதிபெண்டிசை பாலர்பொன்றவு மாதியநதமி லாததோர்
நாதர்பொன்றில ரேதுன்மங்கல நானுநுநதிந மாதலால
நீதழைத்தது யோகமம்பிகை நீலியென்பது பாவமே.”

என்கிற வியாக்கியையானும் அதனுண்மையைத் தெளிவா
 ராக. “विष्णोर्ब्रह्मविष्णोऽयं ननु स्यात्तन्मात्रं यत्तन्मात्रं
 तेषां शब्दोऽर्थः” என்கிற நாமநிர்வசனத்தால் விஷ்ணு,
 பிரமன், இயமன், இந்திரன், தேவர்கள்முதலிய சமஸ்தமான
 பேரையும் சமஹரிகிற்படியால் ஹரனென்னும் பெயராவந்த
 தாக மேலோராகளால் நிச்சயிக்கப்பட்டதானும், மேலிடங்
 களில் (உஅ) வது பக்கத்தில் காட்டிய பைபபலாத வாக்கி
 யத்தால் சமஸ்தானை சராசரங்களையும் தமது நெற்றிக் க
 ண்பொறிப்பொன்றினால் சுட்டெடுத்ததுவிட்டு மீண்டுஞ் சிருட்
 டிப்பதும், சிருட்டித்தவைகளை ரக்ஷிப்பதும், ரக்ஷித்தவைக
 ளைச் சமஹரிப்பதுமாகிய ஸ்வரூபநிராகடனாத்தலையெய
 கின்றாரொன்று பெறப்பட்டதானும், சாவசமஹாரகாத்நா ப்ரீ
 நுதரமூர்த்தியெயொன்று சாதிக்கப்பட்டது பரமசிவனுண
 டாககப்பட்ட நிரிமூர்த்திகளில் பிரமனுக்குச்சிருட்டியும், வி
 ஷ்ணுவுக்குச் சிருட்டியுந்நிதியும், உருத்திரமூர்த்திக்குச் சிரு
 ட்டியுந்நிதியுஞ் சமஹாரமுமாக அதிகாரநிர்வசனமாகையால் ச
 ாவசமஹாரகிருத்யம் விஷ்ணுவாதிதேவர்களுக்கு வேதங்களில்
 யாண்டுங்கூறாதென்க. சமஹாரகாத்நா உருத்திரமூர்த்தியே
 யென்று சமஸ்தவேதங்களாலுஞ் சாதிக்கப்பட்டதன்றியும்,
 பிரமனைச் சிரத்தையரிந்தும், மன்மதனை முழுதுமெரித்தும், இ
 யமனை மாபிலுதைத்தும், சூரியனைப் பல்லையுடைத்தும், அக்கி
 னியைக்கைபமுறித்தும், சரஸ்வதியைமூக்கையரிந்தும், இல
 க்குமியைநாககையரிந்தும், விஷ்ணுவினுடைய அவதாரங்களில்
 மீனைக் கண்ணைப்பிடுங்கியும், ஆமையை ஓட்டைப்பறித்தும்,
 பன்னிபைக் கொம்பைமுறித்தும், சிங்கத்தைத் தோலையுரித்
 தும், வாமனனை எலும்பையுடைத்தும், அவைகளைத் தமதுதிரு
 மீனியிறறித்ததுமன்றிப் பிரமஹவிஷ்ணுகளுடைய சிரங்க
 ளை மாலையாகப்பூணடும, அவர்களைச் சுட்டெறித்தசாம்பலைப் பெ
 லையணிந்தும், விஷ்ணுவைச் சூலத்திற்கோதது விளையாடி
 யும், இவ்வாறே சமஸ்ததேவாக்களையும் நிககிரகித்துவருகி
 றாரொன்பது சாவப்பிரசித்தியாகையால் சாவசமஹாரகாத்நா
 சிவபெருமானேயென்று சாதிக்கப்பட்டது “सर्वविष्णो”

[illegible]

ம, விபரீதத்தால் வாயில்வந்தபடிப் பிதற்றவந்தது கேவலம் அறியாமை யாயிற்றெனக.

இதுநிற்க, அத்துஷ்டவாசகத்தில் “எண்ணெழுத்திகழேல்” என்பதை விஷ்ணுநாமமாகிய அஷ்டாட்சரத்தையிகழாதேயென்று சொன்னதாக எழுதித்தொலைத்தாரா. கற்றறிந்தவர்களெல்லாம் எண்ணும், எழுததும், என்று பொருள்கொண்டிருப்பார்களன்றியும், அதனுண்மைதோன்ற “எண்ணெழுத்துங்கண்ணெனத்தகும்.” என்று ஒளவையாரோ கூறியிருக்கின்றாராகலானும், இவர்சகோதரராகிய தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவதேவரும், “எண்ணென்பவேனை யெழுத்தென்பவிலவிரண்டு - கண்ணென்பவாழுமுயிர்க்கு” என்று தெளளிதற் கூறியிருக்கின்றாராகலானும், “மையற்ற - மெட்டெழுத்தையோதியிவொர் மண்ணெப்பொழுதுங், கட்டுணைக்கவென்னக் கெளதமனா, ரிட்டபெருஞ்சாபத்தியல்பு.” என்று இரட்டையரால் புறக்கணித்துணைக்கப்பட்ட எட்டெழுத்தையே ஒளவையாரசொல்லவந்தாரொன்பது அவதிவாசகமாயமுடிந்ததென்க. அவனதுஅஷ்டாக்ஷரமந்திரசெபம் மோக்ஷசாதகமென்று கூறியமுதாரோ! தனது ஊத்தை வாயைத்திறவாமலிருக்கக்கூடாதா! சீ! சீ! தூர்க்கந்தம்வீசுகின்றதே! இப்பேதைக்கு அஷ்டாக்ஷரமென்பதேது? பிரணவத்தைக்கழித்தால் சப்தாக்ஷரமாகுமன்றி அஷ்டாக்ஷரமென்பதுவிருத்தமாகுமே! நாராயணநாமங்கள் மந்திரராஜமாகிய பிரணவத்தைச் சிரசிறுங்கிக்கொண்டதினாலேயேஜபயோக்யதையை யடைந்தனவன்றி ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தைப்போல் பிரணவசகிதமாகாமலே வர்த்திக்கும் விசேஷமுடையனவன்றாம. பஞ்சாட்சரமோவெனின, சமஸ்தபதார்த்தங்கட்கும்லவணம் பிரதானமாய்ப் பாலுக்கெப்படிப் பிரதானமில்லையோ, அதுபோல் பிரணவங்கூடாமலே முக்திப்பிரதாயகமாமென்று சத்துக்கள நிச்சயித்திருக்கின்றனர். “ஸ்ரீஸங்கீர்த்தனம்” என்கிற பிரமாணவாக்கியத்தால் ஓங்காரமும், ஸ்ரீருத்ரமும், அதர்வசிரஸ் சிகையும் ஸ்வாத்யாயமாய்ச் செபிக்கத்தக்கனவென்று வெளி

ப்பட்டதனால் பிரணவமானது பிரத்யேகமந்திரமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டு நாராயணதிநாமங்களுக்கு மந்திரபுஷ்டியாகச் சேர்த்துக்கொண்டதாய் பெறப்பட்டது. பிரணவமானது அக்ஷரத்திரயாத்மகபிரமஹ்வாசகமாகிய மந்திரமாகலான் ஜபயோக்யமல்லாத மந்திரங்களிற்சேர்த்து அனுட்டிக்கப்பட்டவருகின்றது. விஷ்ணு, நாராயணதிமந்திரங்கள் பிரணவத்தைப்பன்னியில் ஸ்வதப்பிரமாணங்களும், முக்திஹேதுவுமாகாமையால் முமுகூல்கள அவற்றைப் பரிதயஜிப்பாரென்க. மானவபுராணத்தில் “*नारयणोऽनुविष्णुसर्वेश्वरः*” என்கிறவாக்கியததால் சதபோமுகத்தியடைய வேணடுமென்கிற இச்சையுடையவர்கள் நாராயணதிநாமங்களைவிட்டு விசாரமின்றிச் சிவநாமங்களைச் செபிக்கக்கடவா என்று பெறப்பட்டதனால் இவர்கள் அஷ்டாக்ஷரியினுடைய தெளர்ப்பலயம் வெளிப்பட்டதென்க. பிரணவத்தைச் சேர்க்காதபட்சத்தில் ஜபயோக்யமும், சுருதிவிதானதவமும் நாராயணதி மந்திரங்களுக்கருச்சமபவிககாமையும், பிரணவமில்லாமலே ஜபயோக்யமும், சுருதிவிதானதவமும் ஸ்ரீபஞ்சாட்சரிக்குச் சமபவிததிருப்பதுமாகிய வுணமைபால் எங்கள் அஷ்டாட்சுரிமே மாக்ஷவிதாயகமுடையதென்று கூறவந்தது நிரஸதமாயிறறென்க. இப்படிப்பட்ட தெளாபபலியமந்திரத்தையே ஔவையார் விருமபவநதாரென்றுதொடுத்த விணவமுக்கும விட்டொழிந்ததென்க. மேலநியாயங்களால் ஔவையார இவர்க ளெட்டெழுத்தைக் கூறியதில்லையென்று வெளிப்பட்டதனால் எண்ணெழுத்தெனப்பதை எண்ணுகின்ற எழுத்தையென்று பொருள்கொண்டு ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரசெபத்தைக் கூறினானெனும் நிர்ப்பாதகமாயப்பெறப்படும. “சிவாயநம” என்றற் றொடக்கத்துவாக்கிபங்களால் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்துண்மையைக் கூறியிருக்கின்றாராகையால் எமதுவாசகம் பிழைபடாதென்க. “*ॐ नमोऽस्तुते नारायणाय नमोऽस्तुते विष्णवे नमोऽस्तुते शिवाय नमोऽस्तुते*” என்கிற பிரமஹோத்தரகண்ட வாக்கியத்தால் அகஸ்தியா, ஸ்ரீராமபத்தி

ரர் முதலானவாகளெல்லாம் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரசெபத்தியான பராளாகவே யிருந்தார்களென்று பெறப்பட்டதனால் வேதசம்பந்தமுடையதும், பரதத்வவாசகமுமாகிய ந-ம-சி-வா-ய எனனு மைந்தெழுத்துண்மை யினிதுவெளிப்பட்டது. இத்தனால ஐப்பயோக்யமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே ஓளவையார்க்குடன்பாடன்றி இவர்கள் அஷ்டாக்ஷரிபைமறநதுங் கூறினதிலையெனக. அவா செயதநுரிய “வினாயகரகவல” என்னுநூலில் “சத்தந்தினுள்ளே சதாசிவங்காட்டிச் சித்தந்தினுள்ளே சிவலிங்கங்காட்டி, அணுவிற்கணுவா யப்பாலக்கப்பாலாய்க், கணமுநிமின்ற ஈரும்புள்ளேகாட்டி, வேடமுநீறும் விளங்கநிறுத்திக், கடம்பொத்தொண்டா குழாத்ததுடன்கூட்டி, அஞ்சக்கரத்தி னரும்பொருடனனை, நெஞ்சக்கருத்தி னிலையறிவித்துத், தத்துவநிலையைத் தந்தெனையாண்ட, வித்தவினாயக வினாகழல்சரணே” என்றருளிாராகவின் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரசெபத்தியானமே மோக்ஷவிதாயகமென்று அவருடையநிச்சயம் வெளிப்பட்டது இன்னு மிவவாறு பல பிரமாணங்க ளுண்டாமாகலின அவற்றைச் சமறேனும் யோசியாது எண்ணெழுத்தெனபதற்கு அஷ்டாக்ஷரமெனறழுவந்த பேரிழவு தொலைந்துபோயிறனென்க.

இனி யவ்வழுவாசகத்தில், “சககரநெறியில்” எனகிறவாக்கியத்தால் சக்ரங்கிதமபெற்று அவனுக்குத் தாசரெனகிற பிரபத்திரெறியில் நிறகவேண்டுமென்று சொன்னதாக அழவந்தார். இப்படி அன்னிய சமயநூலிலவந்துவிடுநது தலைபடித்துக்கொள்ள இவாககெனன தலையெழுத்தோ அறிகிலம் சக்ரங்கிதமாக்கததைக்கூறின ரெனனுமிடத்துத் தாமுமநநெறியின்றாரென்பது தானேபோதரும். ஆகவே, அவாக்கு நாமத்தைச்சாததிசீ குடிபோட்ட ஆசிரியாவேணமே அவரியாவா? அன்றியும், “சங்குநெறியில்” என்றும், “நாமநெறியில்” என்றும் ஏன கூறுதுவிடுததனா சககரத்தைக் காட்டிலும் நாமம்போகிறது முக்கியமாமே! நாமம்போட்டல்லவோ கூடவேணமும்? சைவத்தை நீற்றுநெறிஎன்று கூறுவது பிரசித்தியாமே! அதுபோல் நாமநெறியெனுகூறுவது அததியாவசியமாகவும், அதனை ஏனவிடுத்தனா? அவா

திருவாய்மலர்ந்தருளிய “நீறில்லாதேற்றிபாழ்” என்றற்றொடக கத்து வாக்கியங்களால் அவர் சுததசைவசிகாமணிபெனபது பெறப்படடிருக்கவும், ஐயையோ இப்படி வீண்வழக்காட விவரையேவின துனமாககரியாவரோ அறிவினம். சூடுண்ட பாவிக்கோக கண்ணினுலபார்ப்பதும் பெருங்குறறமென்று சீம ஸ்தநூலகருங் கூறுமாகவும் அப்பிரமாணிய சித்தமான பட் டைநாமஞ்சாதிர சூடுபோட்டுக்கொளஞ்சிற மார்க்கத்தை யே ஒளவையாா கூறவந்தாொனபது அவதிவாசகமா யொழி நததென்க.

இனி “சுஷ்ரூபஸ்யா ய ஸ்ருஷ்யது ஸ்ரீகிருஷ்ண | ஸ்ருஷ்ய ஸ்ருஷ்யஸ்ய ஸ்ருஷ்யஸ்ய” எனகிறவாக்கியத்தால் எவ்வா டி நதநிகையினாலும், தபனகாரியங்களாலுஞ் சங்கசகரமுத் தினாகளைத் தரிப்பானோ அவன் முதநிரனைப்போல சமஸத காமங்களிலுந் தியஜிககப்படுவாெனென்றும் “ஸ்யாந்நாந்நாந்நா ஸ்ருஷ்யஸ்ய ஸ்ருஷ்யஸ்ய ஸ்ருஷ்யஸ்ய” என் கிறவாக்கியத்தால் கடுகாட்டிலுள்ள காஷ்டமானது சாவகா மங்களிலும் எப்படி அயோகயமாமோ, அப்படிப்போலவே சங்கசகர முத்தினாகளைத் தாங்குபவர்களும், தாசாகளெனகி றபேரால கோணங்கிக கூததாடித்திரிபவர்களும் பரிதயஜிக கப்படுவாராக என்றும் விஷ்ணு ஸ்மிருதியில் கூறப்படடிருத் தலால் சகராங்கிதமார்க்கம் சாவோக்காஷ்டமென்று சாங்கிக வந்தது கண்டிக்கப்பட்டதென்க. “சுஷ்ரூபஸ்யா ய ஸ்ருஷ்யது ஸ்ருஷ்யஸ்ய ஸ்ருஷ்யஸ்ய” எனகிற வாயுஸம்வீதா வாக்கியத்தால் எந்தப்பிராமணன் அஞ் ஞானத்தினாலே சங்கசகராதிமுத்தினாகளைத் தரித்துக்கொ ள்ளவானோ அவன் காமங்களுக்கு யோகயனாகாமற் போ கிறதூந் தவிரப் பாஷணடெனென்றுஞ் சொல்லப்படுவான் எ ன்றும், “ஸ்ருஷ்யஸ்ய ஸ்ருஷ்யஸ்ய ஸ்ருஷ்யஸ்ய” ஸ்ருஷ்யஸ்ய ஸ்ருஷ்யஸ்ய ஸ்ருஷ்யஸ்ய

“சுஅஹ்மத்ஸுப்யஸ்ய” என்கிற ஸௌரபுராண வாக்கியத்
தால் யாகங்களுக்கு உபயுக்தங்களாகிய வேதங்களில் எவனு
க் கதிகாரமில்லையோ அவன் இரணமிபுஜங்களிலுஞ் சங்கசக
ராதி சின்னங்களை தரிககத்தக்கவன் என்றும், “ஹ்ருக்ஸ்யம்
ஹ்ருக்ஸ்யம் ஹ்ருக்ஸ்யம்” என்கிற ஹ்ருக்ஸ்யம் வாக்கியத்தால் எந்தபிராமண
ன் அக்னிதபதங்களாகிய முதறியாக்ஷோத தெரியாபையால்
தரித்துக்கொள்ளுவானோ அவனைப் பாரததவடனே அங்கிப
பாவ நீங்கும்பொழுதுதான் சூரியதரிசனம் பண்ணவேண்டும்
என்றும், “ஹ்ருக்ஸ்யம் ஹ்ருக்ஸ்யம் ஹ்ருக்ஸ்யம்” என்கிற
ஹ்ருக்ஸ்யம் வாக்கியத்தால் எந்தபிராமணன் அக்னிதபதமான சங்கசகராதி
களால் தே
கததைக கொள்ளுகிறானோ அவனுக்கு ஸ்ராததா
ந விததங்கள்முதலான எந்த ஸத்காமங்களாலோ பரிசார
முண்டாகமாட்டாது என்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டதனால் இவா
கள் பேரிழவுமாய்க்கம பேதிககப்பட்டதென்க. இன்னும்
“ஹ்ருக்ஸ்யம் ஹ்ருக்ஸ்யம் ஹ்ருக்ஸ்யம்” என்கிற ஹ்ருக்ஸ்யம்
வாக்கியத்தால் சங்கு, சகரம், கதை, பாசம், தனுசு, தண்டம், அங்குசமு
தலாகிய சின்னங்களைத் தரிப்பவர்கள் நூப்பிராமஹணர்க
ளாவார்களென்று கூறப்பட்டதன்றியும், காசிகண்டத்திலு
“ஹ்ருக்ஸ்யம் ஹ்ருக்ஸ்யம் ஹ்ருக்ஸ்யம்” என்கிற ஹ்ருக்ஸ்யம்
வாக்கியத்தால் வேதவிருத்தமாகிய பாஞ்சராதிர தந்திரத்திலு
தீசைகூயனடந்த நீங்களும, உங்கள் வயிசஸ்தாகளும், அங்க
ங்களில் சங்கசகராங்குசமுதலிய சின்னங்களைத் தாங்கினவ
ர்களாய் வேதபாஷ்யங்களும், பிராமஹணதமாகளு மாளீர்க்

ளாக என்று தீர்ச்சி முனிவர் சபித்ததாகப் பெறப்பட்டதனும இவர்கள் சக்ரங்கிதவைபவம் பாழாயிவிட்டதென்க. இப்படித் தீர்ச்சிகண்ணுவாதிகளுடைய சாபசகிரஸ்தராய்க்கிடந்தமூலும் பாஞ்சரத்திரப பேய்கள் சாபாது குணயமாகிவ சிலகற்பனுவாகியங்ககோககொண்டு மந்தமதிகளைவஞ்சிப பாராதினும் பரிபாடுகளை மயங்காக்கொன்க. இந்த நியாயங்களால சக்ரங்கிதமாகாததையே “சக்ரநேறிநில” என்று ஒளவையர நூலியதாக அபாரத்தங்கொண்டு பித்தற்றவந்த முடவாசகம் நிரஸகமாயிவிட்டதென்க.

இதற்கு, ஜாபாலசுந்தரியில், “அகாச்சரஞ்சுந்தரி
சுந்தரி ஸ்ரீராமா மகாத்மியா” என்று சொல்லுகிறார்கள். “அகாச்சரஞ்சுந்தரி” — என்றிருவாக்கி
யதனால், ஆசாரத்தைவிடும்படி பிராமஹணத்தி சாதாவாநத்
தாரும் அகனிமந்திரததால் விபூதியைக் கையாலெடுத்துச்
சர்வாங்கங்களிலும் பூசிக்கொண்டு பின்னா திரிபுண்டரமாக
ப் பொதுதாமமாய் அணியவேண்டுமென்றும், கைவல்யோ
பநிஷதத்தில், “அகாச்சரஞ்சுந்தரி ஸ்ரீராமா மகாத்மியா”
என்று சொல்லுகிறார்கள். “அகாச்சரஞ்சுந்தரி” — என்றிருவாக்கியத்தால் அதற்குரிய சிரமியாயிருந்
திர பிரமஹசாரி, கிருஷ்ணதன், வானபிரஸ்தன், சகயாசி
பென்ற ஆசிரமிகளில் பஸ்மத்தினால் எவனாவது ஒருதர
ம் திரிபுண்டரதாரணஞ்செய்து கொள்ளுவானாகில் அவன்
எல்லா மஹாபாதகவுபபாதகங்களினின்றும் விடுபட்டபபரி
சுத்தனாவான் எனவும் பெறப்பட்டதனால் நீற்றுநெறி வே
தோகதமாகிய செந்நெறியென்று மேலோர்களால் நிச்சயிக்
கப்பட்டிருக்கின்றது.

వ్రాగిన ప్రాణతీతి, — “చతుర్వేదశరోవిప్రభూతిద్రాక్షవ
 జ్ఞః । యథాచందాలభాస్కరంతథాభాగీరథీజలం” எனక్రివామహియత్

தால் விபூதி ருத்ராசூங்களைத் தரிக்காத பிராம்ஹணன் நா
னகுவேதங்களை யோதினவனாயினும், சண்டாளனுடைய பா
ண்டத்திலிருக்கும் கங்காசலத்தாக கொப்பாவான் என்றும்,
“ஹஸ்யபுல்குலீகம்” என்கிறவாககியக்கால எவனுக்கு நெற்றி
யில் விபூதியும், அங்கத்தில் உருத்திராகமமும், சிவலிங்கா
ர்சசனமு மிலலையோ அவன் சண்டாள சீவனத்தையுடைய
வனாவான் என்றும் நிஷேதிககாபட்டதுபோலவோ, விபூதிய
ணியாதவருடைய நெற்றி முதேவி வாழத்தரிடமாகிய பெரு
ம்பாழையுடையது என்று திரஸ்ரீத்தவராகிய ஓளவையார
இவாகள சுமிநெறியைச் சொல்லவந்தாரென்பது பேடிவா
சகமாய் விட்டதென்க.

இனி, “ஹஸ்யபுல்குலீகம்” என்கிறவாககியத்தால் எவனு
டைய முகத்தில் ஸ்ரீபஞ்சாசூரமும், கண்டத்தில் உருத்தி
ராக்கமாலிகையும், நெற்றியில் பஸ்மத்தினால் திரிபுண்டாமு
ம் பிரகாசிகின்றனவோ அவனை ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியென்று
சொல்லுவதற் கெவ்வளவுந் சந்தேகமில்லை என்று மேல்
வாமன புராணத்திலேதானே சொல்லப்பட்டிருத்தலால்
“வேடழநீரும் விளங்கநிறுத்தி” என்கிற வாககியாதாவுகொண்
டு ஓளவையாருடையசம்சமயமும், சதாதுட்டானமும் இதுவா
ருமென்று புத்தகிமாண்கள் கண்டறியாமறபோகார். உண்மை
யில் “சக்காநெறிநில்” என்பது அரசனுடைய ஆக்ஞாசககா
த்தின்வழி நிற்கவேண்டுமென்பது மேதாவியர்விதநது கூறு
வொன்ச. இன்னும் விரிகிறபெருகும்.

இதுநிற்க, அம்முடவாசகத்தில் ஞானம் சிவனாலும், மோ
கூடம் விஷ்ணுவாலும் அடையத்தக்கதென்று ஒரு புராண
வாக்மியத்தைக் காட்டியிருதார் ஞானமடைந்தவர்க்கு மோ

கூழ்மை வைவந்தபொருளாயினால் மோகூதாதிகாரம் சிவனு
கதிலையெனப்பது அயிவேகமென்க. சிவனையடைந்தவாக்கு
ஞானமாத்திரமேயன்றி மோகூதசித்தியிலையெனின, மோ
கூதத்தைப் பயக்காதஞானம் அவலஞானமாகையால் ஞான
த்தின்பொருட்கு சிவனையடைவதும் அவலமாய்க்கிடுமெ
ன்க. சிவனுல ஞானத்தைப்படைந்ததுபின்னா விடுவதுவால்
மோகூதமடையதக்காகெனின, ஞானிகளாயின பிறகே விஷ்
ணு வாராதனம் பிரயோஜனமாகையால் ஞானத்தின்பொரு
ட்கு எல்லாஞ் சைவங்களாதல் வேண்டி. இன்னு மிய
வாறு பலவிபரீதத்தை விளைவிப்பதாகிய அந்த வேறுபவாக
கியத்தை இவர்க்குத் தேடிக்கொடுத்த புத்திமான்மாவரே
அறிந்திலம் ஆதிதயபுராணத்தில், — “ब्रह्मैव स्थानममृतम्”
“ब्रह्मैव स्थानममृतम्” “ब्रह्मैव स्थानममृतम्”
என்கிறவாகியபத்தால் பதியாகியமேஹேசுவரர் தாமேபிரம
ஹாதின் கம்பபரிபந்தங்கள் கிப பசுக்களை மலமாயாதி பா
சங்களாலகட்டிக் காரியங்களைச் செய்கிறவனா எனறும்,
“ब्रह्मैव स्थानममृतम्” “ब्रह्மैव स्थानममृतम्” “ब्रह्मैव स्थानममृतम्”
“ब्रह्मैव स्थानममृतम्” என்கிறவாகியபத்தால் பிரமன், விஷ்ணு, இ
திரன் முதலானவர்கள் பசுக்களென்றும், தேவதேவனுடைய
பரமேசுவர ரொருவாதாமே பதியென்றும் நிசசயிக்கப்பட்ட
தஞ்ஞல பாசசம்பந்திகளாயிய பசுக்களிலொருவராகும் விஷ்
ணுவை மோகூதகாத்காவென்று சொல்லவந்தது அயியா
மையென்க. “सर्वज्ञोऽहं सर्वभूषणेश्वरः” என்ற
வாகியபத்தால் ஓ விஷ்ணுவாதிகளே! உங்களுக்குப் பசு, க
ழம் எனக்குப் பதிதவழம் ஸவபாவசித்தமான அநாதிக
மென்று சிவனருளிச்செய்த வுண்மைபுஞ் சான்றமென்க.

இனி, “ஐத்யாபந்த்யுருவஸ்தீநாஸ்யஸம்ஹாமிசுக்ரம்” என்
 கிற கைவலபோபரிஷதவாக்கியத்தால சிவஞானத்தால மிரு

த்துவைக்கடப்பென்றும், சிவஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறுகிய முக்தியுபாயமில்லையென்றுஞ் சொல்லப்பட்டதனால் ஞானகாத்நா சிவனென்றும், மோக்ஷகாத்நா விஷ்ணுவென்றுங் காட்டவந்த அவதிவாசகம்பாழத்தெனக. “ஐஹிவாசகம்” என்கிற சுருதியால் சிவஞானத்தை யடைந்தவர்கள் சநமரணப் பிரவாஹதுஸ்த்ரமாகிய ஸமஸார நுகர்தலின் னின்றும் அதயந்த சாந்தியடைந்து ஸாத் ஸௌந்தரியம், “ஐஹிவாசகம்” என்கிற சுருதியால் சிவபெருமாளையே ஐஹிவாசகமாகி காரணமென்றும், முழுக்ஷண நபிராபயபதமென்றுந் தெரிந்துகொண்டவர்கள் முத்திராகி னொருகொன்றும் பெறப்பட்டதனால் ஞானமோக்ஷங்களிரண்டுஞ் சிவனாலேயே யடையத்தக்கதென்று வெளிப்பட்டது.

“சிவமான ஞானந் தெளியவொண டிகதி
சிவமான ஞானந் தெளிபவொண முகதி
சிவமான ஞானஞ் சிவபரத்த யோச
சிவமான ஞானஞ் பிவாநந்த நகரமே.”

என்னுந் திருமந்திரவுரையாணுந் தெளியக்கடவா. “ஐஹிவாசகம்” என்கிற பைபபலாத வாசகியத்தால் பரிநயநிகக வேண்டிய விஷ்ணுமுதலான சமஸ்தகேவாகையும்கிட்சி சமஸாரதுகந நாசன பூர்வசமாகிய முகநிப பிராபதியின பொருட்டிச் சிவனொருவனேசாவகாலத்திலுந் திபானஞ்செய்யத்தக்கவன் என்றுநிச்சயிக்கப்பட்டதனால் மோக்ஷகாத்நா விஷ்ணுவென்று கூறவந்த வீணவாதம விடொழிந்ததென்க. இன்னும், சுவேதாசுவத ரோபநிஷத்தில, “ஐஹிவாசகம்” என்கிற வாசகியத்தால் உலகத்திலு மானவர்கள் எப்

போது ஆகாசத்தைச் சாமமாக மேலே போததுகொள்ளு
வாகளோ அப்போது சிவனைச் சேவிகாமல துககாந்தரூப
மாகிய மோகூதத்தையடைவாகளென்று பெறப்பட்டதன்யி
யும், “विष्णोः सौम्योऽन्तो यजोर्लक्ष्मणोऽन्तो त्रैलोक्योऽन्तो
रक्षोऽन्तो विष्णोऽन्तो” எனநிற பாத்மபூதநால பவானி
பதியாகிய சிவனைப் பதிககாமல அணிலிய தெய்வங்களை யா
வாபூசிககின்றார்களோ, அவர்கள் மோகாந்தகாகளாயக கோ
ரஸமயாரததில் வீழ்தலைவாகளென்றும் நிபந்தகப்பட்ட
தனால் ஞானமோகூதநாரணநிலை சிவருளேயே யுடைய
தகக்கதென்று சாதிக்கப்பட்டது மேல நியாயங் ளால சிவ
னால் ஞானமும், விஷ்ணுவால மோகூதமும் எகா கருமென்
றழவந்த விபரீதஞானம் விவகிவிட்டதெனக.

இதுமட்டோ, விஷ்ணுபூதந சபிலராககி தபோறு
புராப்யாகிய சிவ விடததில் சாமிய ஞானோபக்சம பெற
றனென்று ஸகாந்தகதினும், பாத்மபூசிரமததில் நாராயண
ராகஞ்ச சிவன் வெளிப்பட்டுச சிவனைக் பறனெரு அததி
யாயழும் உபதேசிதகனென்று கூடமபூரணம் உபதகா
ணடாதினும், பஞ்சவடிவீரததில் அகஸகியரிடததில் விரஜா
நீசைப்படைந்த ஸ்ரீராமபதநருஞ்ச சிவன் வெளிப்பட்டுச
சிவனைப் புகேசிதகனென்று பதாமபூரணம் உபதகாண
டத்தினும், சரஸ்வதிக்கும விஷ்ணுவாகும் முன்னும் பின்
னமாக ஞானவைபவ காணடததையும், பிருஹஸ்பதி பக
வானுக்கு முகநிராணடததையும், பிரமஹைகேவருக்குப்பி
ரமஹைகேதையுரு சிவன் பூறையே வெளிப்பட்டருளின
ென்று சூகஸமண்தையினுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கு முண
மையால விஷ்ணுவாதிகளுக்கு ஞானகதையளிப்பவா சிவ
பெருமானேயென்று பெறப்பட்டதனால் விஷ்ணுவக்கு ஞா
னமோகூதக ளளிகருஞ் சகதியுண்டென்று நாமெந்தம்

யால சொல்லத்துணிவோம்? இதுநிற்க, விஷ்ணுவால் ஞான மடைந்தவர்களுண்டுடனின், அவர்களையினொன்று வெ ளிப்படுத்தலவேண்டும. ஒருவருமில்லையாகவும், ஞானநிக கம் விஷ்ணுவருக்கு கூறுவது துரபிமானமென்க. கண்ணன அருச்சுனனுக்குத் தோவுபதேசஞ் செயததில்லையோவெனி ன், அந்தஞானம் உபமன்னிப் முனிவரிடத்துப் பெறற தேயனற்ச சாவகளுதையால் ஞானநிக்கங் கூறுவது பொருந்தாதென்க. கி நஷ்ணா ஞானநிககமடைந்தவராயி னும் ஆசாரியாதிககம் பெருமையால் அருச்சுனனுக்கு அவ ருபதேசித்தஞானம் அஸ்திரமாகிமீண்டும உததரகீதையை யுபதேசித்தனா. இப்படி யிரண்டுமுறை யுபதேசிக்கப்பெற றும் அவ்வருச்சுனன் கண்ணப்பராகஅவதரித்துச் சிவாரா தனத்தால் முத்தியடைந்த மானமியத்தை மேலிடங்களில் (அஷு) வது பக்கத்தில் கூறியிருக்கின்றோமாகைபால் விஷ் ணுவருக்கு ஞானநிக்கமுண்டுடனபதும் இல்லையென்பதும் புத்திமான்கள கண்டறியாமற்போகா சிவபெருமானேவெ னின், தகூறினாழாத்தமாயெழுந்தருளிச் சந்தானநிமுனிவர்க் கருளியும், திருப்பெருந்துறையில் குருந்தடியி லெழுந்தருளி வாதவாடிகளுக் கருளியும், இன்னும்பலவாறு ஞானநிரியத் தலைமை தோன்றவியைந்து சிநமயகோலங் காட்டினிற வு ணமையைச் சங்கராஸமூகிதை, ஹாலாஸ்யமாஷாத்திய முத லிய பிரமாணங்களால் நிச்சயிக்கக்கூடுமென்க. இதுமட்டோ, மந்திரம், யந்திரம், தந்திரம், சிறபம், வைத்யம், ஜோசியமு தலிய சர்வசாஸ்திர ஞானநிக்கமுஞ் சிவனுக்கே அந்தந்த தூலங்களில் கூறப்பட்டதன்றி யிதரதேவதாசம்பந்தம் நிரஸ் தமென்க. “అష్టాదశానుమిత్యనుష్ఠానాం శాస్త్రానుష్ఠానాం ఆధారా కవిశ్వానుష్ఠానాం శాస్త్రానుష్ఠానాం” என்கிறவாகியதனால் அஷ்டா தசவித்தைக்குற கர்த்தா குலபாணியாகிய சிவபெருமானே யென்று பெறப்பட்டவுணமையானுந் தெளியக்கடவா. இது

காறுங்கூறிய நியாயங்களால் ஞானதிக்கமே விஷ்ணுவை
 நிலையென்று வெளிப்பட்டதனால் மோக்ஷாதிகமழ்வுண்டெ
 ன்றுநாமஎந்தஆதரவால் சொல்லத்துணியோம். ஆகவே விஷ்
 ணுவை ஆசிரியர்ப்பவர்களடையுங் கருதானியாதெனின,
 விஷ்ணுபதத்தை யடைவார்களென்பதில் எமக்கொரு ஆ
 டங்கமுமின்றென்க. அது மோக்ஷபதமல்லவோ வெனி
 ன், காலத்திரயததினுமன்றும் மோக்ஷமென்பது சாலோ
 கம், சாம்பம், சாருபம், சாயுஜ்யமென்று அநிகாரபேத
 த்தால் சரியை நிரியை யோகஞானங்களை ஆதரப்பவா
 கள் அடையுமபேறாக நிச்சயமாகையால் சரியைக்கே அநி
 காரிகளல்லாத விஷ்ணுபதமாகளாயிப் பாஞ்சராததிரிகள்
 உண்மைஞானததாலடையுஞ் சிவப்பேற்றனை எப்படியாடை
 வாகள? சிவனை ஆராதித்துப் பரமபதமாகிய உன்னதஸ்
 தானத்தை விஷ்ணுமூர்த்தி அடைந்தானென்று கூறுமாருந்
 ஸம்ஹிதாவாகியததை மேல் (எஅ) வது பக்கத்திலேதா
 னே கூறியிருக்கின்றோ மாகையால் மோக்ஷபதம் இதுவா
 ருமென்று புத்திமாண்கள் கண்டிராமற் போகார். பாஞ்சரா
 ததிரிகள் விஷ்ணுசாருப்பியததையே பரமமுத்தியென்று
 கொண்டவராகையால் ஞானத்தின பிரயோசனமாகிய சி
 வசாயுஜ்யப்பேறு அவர்சருக்கிடடாமற் போயிற்றென்க.
 இங்கே விஷ்ணு சாருப்பயமென்றது விஷ்ணுபதமென்றது
 இங்கிராதிபதங்கள் போலாமேயன்றி மோக்ஷபதமென்பது
 அறவேநிரஸ்தமென்க.

“கொள்ளேனபுரந்தரன் மாலபனவாழ்வு குடிசெயினு
 நள்ளேனினதடியா ரொடலலா னரகமபுகிணு
 மெள்ளேன திருவருளாலேயிருக்கப் பெறினிஐறவா
 வுள்ளேனபிறதெய்வ முனையல்லா தென்கஞ்சதமனே.”

என்றருளிய ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாக
 கால பிரம்ம விஷ்ணுகளுடைய பதங்களை முழுக்கூறுகளு

விருமபாரொன்னு முண்மை வெளிப்பட்டதன்றியும், “கர்ஸி
 த்ஸ்தூஜாஸ்சுபிஸிஷன் மீ ஸ்வதீ” | விதித்யூஷ்ஸ்தூஷிஷலதஸ்ய
 ஸ்மிதி | “ஸுஸ்யத்யூஷ்ஸ்தூஷிஷலதஸ்ய” என்றருளிய சங்கராசாரிபா திரு
 வாகநால விஜ்ணு பிரம்ஹாகுபதங்களை யடைந்தநால பன்வி
 யாகவும், ஹமஸமாசுமபிநந்து சிவனுடைய திருவடிஞா
 னத்தை யிழுகவேண்டி வநுமாகளின் அப்பதங்களை விரும
 புலது புராதமனமென்று நியாயம் வெளிப்பட்டதனால் விஷ்
 ணுபகமே மோக்ஷஸ்தானமென்றும், மோக்ஷமளிப்பவா
 விஜ்ணுவேயெனலும், முமுக்ஷுக்கள விஜ்ணுபகததையே
 விருமபுவார்களுளானு சொப்பனங்கண்டு பிதற்றிய சோம்
 பேறிவாகஞ்சோர்தது விட்டதென்க. ஆரீன், கண்டாகன்ன
 னைக் கண்ணன்பால மோக்ஷமடைகவென்று சிவன்சொன்ன
 கெனைபெனின், பெற்றான் சம்பனைத் தமதனபராகிய உமா
 பதி சிவாசாரியரிடத்தில முத்திபெறுகவென்று அருளியது
 போலாமேயன்றிக் கண்ணை மோக்ஷாதி காரியென்று கொ
 ண்டலலவென்க. கண்ணை சிவதீக்ஷாபரையச சிவபெருமா
 னிடத்து அன்புபூண டொழுகிவந்த வுண்மையால அவன்
 பெருமைதோன்ற அங்ஙன மருளியதன்றி வேறில்லையாம்.
 அன்றியும், கண்டாகன்னென்பவன் பஸ்மருத்ராக்ஷ பஞ்
 சாக்ஷர சம்பந்தங்களால பரம பவித்திரனாய் விளங்கினுனெ
 ன்பது பிரமாணசித்தமாகையால மோக்ஷாநுபியாய விளங்கும
 அவனுக்குக் கிருஷ்ணர் முத்திகொடுத்தகாரணப்பது ஓளபசா
 ரிகமேயன்றி வாஸ்தவமன்றென்க. கண்டாகன்னையும், பெ
 ற்றான் சாம்பனையும் முறையே கண்ணினிடத்தும், உமாபதி
 சிவாசாரியரிடத்தும் முத்திபெறுகவென் றருளியதுபோல
 வே மூலபுருஷராகிப் விஷ்ணுமூர்த்தியை ஞானசம்பந்தமூர்
 த்திகளிடத்தில் சிவசாரூபயம பெறுகவென்றருளிய வுண்

ஞசெயதுகொண்டிருக்கையில் சூலபாணியாகிய பரமசிவம்
 அவாதவததால சந்தோஷித்தவராய் வெளிப்படடி ஓ குழந்
 தாய விஷ்ணுவே! பார்வதி பரமேசுவரர்களாகும எனகளுக
 குநீ மிசவும் அன்பனுகைபால நாங்குள பிரஸன்னமானேம்
 உனகிஷ்டமான வரத்தைக்கேளென்று திருவுளம்பற்றுத
 லும், விஷ்ணுவானவா மனமகிழ்ந்து சிவபெருமானே நமஸ்
 கரித்து, ஒபகவானே! எல்லாமறிந்தவரும், ஜகதிசுவருந்
 மாகிய தேவரீர உம்முடைய சாரூப்பிய பதவியைக்கொடுத
 தருளலவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கவும், விஷ்ணுவைநோ
 கந் உன்னுடைய இஷ்டமானது காலதாமசத்தின்பேரில்
 கொடுக்கப்படுமேயன்றி யிப்போது சித்திக்ஷப்பெறுது. அஃ
 தெப்போதெனின், வைவசுவதம்நவநதரத்தில் (உஅ) வது
 கலியுகத்தில் என்னுடைய பகதனாகிய சம்பந்தனென்பவன்
 உனக்குச் சாரூப்பியத்தைக் கொடுக்கப்போகிறான். ஆகை
 யால நீ எப்பொழுதும் இவ்விடத்திலேதானே தவஞ்செய
 துக்கொண்டிருந்தால் பகதிமானாகிய சம்பந்தன குமாரஸ்வா
 மி அமிசத்தினாலவதரித்து உத்தமமாகிய என்னுடைய ஆல
 யங்கடோறுஞ் சென்று பகதியினால் எனைத்திராவிடஸ்து
 திகளால் ஸ்தோத்திரஞ்செயதுகொண்டு இநதக காஞ்சியில்
 பச்சிமஸ்தானமெனகிறஇநதவிடத்தில் வருவான அப்போது
 நீ என்னிடத்தில் சித்தித்தைவைத்து அவனை நானாகஅறிந்து
 திவ்யஸ்துதிகளால் ஸ்தோத்திரஞ்செயது உன்னுடைய பகத
 ஜனகர்வாபஹாரமிதித்தமாய என்னுடைய சாரூப்பியத்தை
 யடைவாயென்று திருவாய்மலாநதருளி அந்தர்த்தானமாயின
 றொன்றும், அவ்வாறே நிகழ்ந்ததென்றும், ஸ்காந்தத்தில், சந்
 த்ருமாஸமஹிதையில், காளிகாகண்டத்தில், காஞ்சிமஹா
 தமியத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் வாஸ்தவார்த்தம் வெளி
 பபட்டதனால் ஞானசம்பந்தப் பிரபுவினுடைய ஆதிக்கம்

விசேஷமாய்ப் பிரசங்கிக்கப்பட்டது. மேல்விருத்தார்த்தத் தால பக்தப்பராதினராகிய சிவபெருமான் கண்ணனைத் தனது பகதனென்பதுதோன்றகண்டா கண்ணனை அவனபால விநி தத்தேயன்றி முசநிராயகனென்றலல வெனபது இனிது வெளிப்பட்டதனால் மோக்ஷகாதகா விஷ்ணுவேயென றழு துவரும் மூரககத்தனமையபினி .யொழிவாராக. இப்ப டியே விஷ்ணுவால மோக்ஷமடைந்த வொவ்வொருசரிதமும் விவகாரததில் அவலமாகுமென்பதுபற்றி யிவ்வளவிலே வி தித்தன மெனக இதுகாறும் விவகரித்துவந்த நியாயங்களால் ஞானமோக்ஷங்களை யளிப்பவா சிவபெருமானேயென்றும, விஷ்ணுப் பிரம்வறாகிகள் அதிகாரிகளல்லவெனும் நாட்ட பட்டது.

இங்ஙனநிறு, அமராதேவி வாசகத்தில் “பலவாழிகாலம் பயின்றாணை பாசசிக்கில - நல்லிவு சந்தி நகும்” எனறருளிய ஓளவையார் திருவாககால் ஞானம சிவனால் வருமென பது தோன்ற அவ்வாககியத்தை யுதகரித்தழுதார். அந்த வாககியத்தால் சிவஞானசிகதிரிள அருமை வெளிப்பட்ட தேயனறி விஷ்ணுவாதிக்கமொன்றுங் காணப்படவில்லை. அந்தவாககியத்தைச் சூருதிவிருத்தமாய்த் தானுதகரித்தழுத வேறயவாககியத்திற் சாதாரமாயக்கொண்டு வெளிப்பட்டாரா கையால் விஷ்ணுவால மோக்ஷமுண்டாமென்பதற் ருபசர ணமான வேறொருவாககியமும் ஓளவையார் திருவாககாக வுதகரித்தலவேணமும். மேலயாம விவகரித்துக்காட்டிய நி யாயப்படியே பாசபந்திரளாகிய பசுசமுகங்களி லொருவ ராகிய விஷ்ணுவை ஞானாதிகாரியென்றே கூருதவராகிய ஓளவையார் அவரை மோக்ஷாதிகாரியென்று எங்ஙனங்கூறத் துணிவார்? விஷ்ணுவுக்கே ஞானமென்பது உண்டே? இல் லையோவென்று தம்மொறத்திலிருக்கவும், அவருடைய பக் தர்களுக்கு அந்த நிரகிசயஞானம் சித்திக்குமென்பது சசவி ஞானவந்தியா புத்திரககஞர விந்தவியவகாரமாய் முடியுமெ

ன்க. இங்ஙனமாகவும், ஓளவையார் திருவாக்கை யாதார
மாய்க்கொண்டழ வந்தது எனபோலுமெனின், விட்டிறபூச
சிகள் தீபவொளியைத் தமக்கிதமென்றுகருகி மேலவிழுந்து
சாதலபோலவும், ஓரிடையன் தனதாடெனக்கருதி மலையடி-
வாரத்தி லுலவுங்கரடியை நெருங்கி அதற்கினாயாதலபோல-
வும், தனனைக்கொல்லுமபடியு கரந்திற கத்தியேநகிவரும்
பூசாரியை ஆடானது இரைதரவரகிறுனென்று மகிழ்ந்து
போலவுமாம். அத்தவாகையத்தால சிவனுக்கே ஞானம் நா-
டடப்பட்டதன்றி யிதர தேவதாசம் பத்தமென்றுங் கூயின
திலலை யாகனின் ஞானமும், மோக்ஷமும் சிவனுலேயே யா-
டையதக்ககதென்று அவர்கூறிய மறமைவாக்கியங்களைப்பினை
தெகரிப்பாமென்க.

“எண்ணிலிபூழி தவஞ்செய தந்தீசனை
யுண்ணிலைமைபெற்ற துணாவு.”

“ஆகியோ டொன்று மறிகவப்பெறுவதுதா
னீதியாறசெயத தவம்.”

“பத்தியாலுள்ளே பரிந்தானைத் தானே கருகின்
முத்திக்கு மூலமது.”

“நல்லானைப்பூசித்த நாதனைனவருகில்
நிலலாதோ வீசனிலை.”

“ஒவ்வகத்துணின்ற சிவனருள் பெற்றககால
அவ்வகத்து ளானநதமாம்.”

“சிறையுணின்ற சிவனருள் பெற்றககால
பநதமாம் பாசமறம்.”

“ஓவாச்சிவனருள் பெற்றரு லுணையின்றித
தாவாதவின பநதமும்.”

“சிவனுருவந்தானாய்ச் செறிநதடங்கிநிறகில்
பவநாசமாகும் பரிநது.”

“சிறைத சிவமாகக் காண்பவர் சிறையின்
சிறத்திருக்குரு சிவம்.”

அழியாவுயிரை யானுன்வைக்கிற
பழியான தொனறிலை பாரா."

என்றறொடக்கத்து வாக்சியங்களால் ஞானமோக்சு
ங்களிரண்டும் சிவசமபந்தமாகவே பெறப்பட்டதன்றி யிதர
தேவதாசமபந்தம் அறவே நிரஸ்கமாய விட்டதனால் விஷ்
ணுவருகே மோக்சாதிககமுண்டென்று சாதிககவந்த மூட
ஞானம் முரண்பட்டழிந்ததெனக.

இப்பேதைகள் ஒளவையார திருவாக்குகளிற் பரின்
றும வாயமைதோன்றாதவழி விபரீதங்கொண்டழிவதென்னை
யெனின், "நல்லன நூல் பல + மபிணங் காண பரிதே - யெல்லையி
லாத சிவம்" என்று எமதன்னையாகூறிய வாய்மை வெளிப்
பட்டதன்றியும், தீகிதிதஸ்வாமிகள திருவாகுண்மைபை
யுஞ் சிந்திப்பாராக.

சிவதத்துவவிவேகம்.

"ஸ்வரூபநாத ஸ்வச்சலாபுர ஸுலபாஸீதா காமாநுஷீத
விபிதாநீதி ஸுலபாஸீ. ஸ்ரீநாதாநீதி ஸாந்தவதலதீ ஸுக்ஷிபத
ஸுதீகருநாநீதி கதமிவலதீத கமகயை."

"உனறிருவாழக கீழறுசியா மனபுமுன நிருவருளிறை கிடைப்ப
தனறிநூல் பலவுராயந்ததா லுனாசெய ளப்பருந்திறமையானமசியா
மனறவே கிடைப்பதன்று மறததனை மாதவஞ்செய்திலாககயமை (ன்
தனறியபுலையோ யாகவனமபெறுவாசோதியகருணைவாரிதியே."

"சுவரூபநாத ஜகத்பிததீரூ ஸுலபாஸீதா காமாநுஷீத
கமகயைநீதி. விநாஷதீரூநாநீதி கதமிவலதீத கமகயை
காமாநுஷீத கமகயைநீதி"

"உலகாசேரும திப்பய னெவற்றினுக்கு முறைவிடமாய்த் துயர்
முழுதும், லிலகுறத்தது மிக்குககணிசசிபா முனறாள் விசுமலாககிய
தது மெயப்பததி, யன்கிலாப பிறவிதொறும் புரிதவததாலலலை செவ
வாரறினு மரிதே, நலமதொனறடை தற்குறமிடைபூறு நாதனை பல
வுளவனதே."

“மஹா நஸ்தாஸ்து விஹஸஸஸ்யஸு சுஹ்யதாயந்நீ ஸ்ஹந்தாஸ்து
யஸுநிய ஸஸ்துந்நிஸ்தா: | ஸந்நாஸ்துந்நிஸ்தா ௩௦ ஸஸஸுநு ந்நி
ஸ்தா: கஹந்தாஸ்து ஸுநிய: கலிஸஸஸ்துந்நிஸ்தா:”

“பலவகைப்பவநதோ நெய்திநகவததோரா படாநதெழு மகத
திருளகடிநதோரா, நலமுந மியமசிபமந்ந செயகைநயந்ந ஸோரு
ணைப பெறமுயலவாரா, கலியுந நயவ்:சருளத்தவ ரகரககமிமைபாத
திசியாதிக்களா, லலமரச்சபிக்கப பட்டுளோ ஸ்வ்வாரறிவரோ வைய
நினறணையே.”

இந்தவாககியங்குகளால சிவஞானசித்தியின அருமை
வெளிப்பட்டதனறியும், ததீசியாதிகளுடைய சாபததாறக
டமிண்டறியுந கலதிகள தனமையும் வெளிப்பட்டது. “அவ
னரு ளாலே யவன்றி வணங்கி” எனது எமது பரமகுருஸ்
வாமிகளருளிய திருவாககினபடியே பரிபாகிகள் சிந்தித்திரு
பபாரொன்க. இங்ஙனமாகவும், ஸ்வ்வையாருடைய வாஸ்த
வாபிப்பிராயம் இன்னதென்றறியாமல முடத்தனமையால்
அவாவாககியத்தை யுதகரித்தழவந்தது நிஸபுருஹமாய் விட்
டதென்க.

“நீஸ்துஸ்தீஸ்தஸ்துஸ்து ஸுந்நாஸ்து ந்நாஸ்துஸ்து. ஸ்ந்நுஸ்து ஸ்நு
ஸ்துஸ்து ஸ்து ஸ்துஸ்துஸ்துஸ்துஸ்து: | ஸ்துஸ்து ஸ்துஸ்து ஸ்துஸ்துஸ்து
ஸ்துஸ்துஸ்துஸ்து: | ஸ்துஸ்துஸ்து ஸ்துஸ்துஸ்துஸ்துஸ்து ஸ்துஸ்து ஸ்து
ஸ்து” என்றருளிய ஹரத்ததாசாரியசுவாமிகள வாககியத்தால
சிவபெருமானே யாவராலுந் தியானிக்கத்தகவொன்பதற
கு முனிவாகூட்டகுகள சாடசியும், சமஸ்தாதமாக்களுகுகும்
சிவஞானத்தை யளிப்பவொன்பதறகுச ககாசாடசியும், எல
லாராலும வந்திக்கத தகவொன்பதறகு வேதங்கள சாடசி
யும், ஸ்வபகதஜன சதாஹாணஞ் செயப்பவொன்பதறகு
இயமன்சாட்சியும், நித்தியொன்பதறகுப் பிரமஹசிசோமா
சிகை சாடசியும், ஆதயந்தகுன்யொன்பதறகு வராஹஹம
ஸசாரிங்குகித்தாங்கிய விஷ்ணுபபிரம்ஹாடகள் சாடசியு

ஒளவையார் கருத்தவ்வாறானால் அவ்விரண்டு புத்தகங்களின் நத்த்தில ஒளவையா ரருளிச்செய்த நீதிச்சொல் மாற்றும் என்று வழங்க வழக்கிலையென்றும், இதுமாதிரிமனற் பபுற்சமயிகளாகிய அருகாசெய்த கணிதநூலகட்கும் யானைழுகன் காபபைச் சேர்த்திருக்கின்றார்களென்றும், தம்மவர்கள் சைவநூலில் பிரவேசியாமவருக்கும்போதே அருணகிரியாருக்குக் கன்னதானமளித்த விலளிபுத்தூராசெய்த ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில் நல்லாப்பிள்ளை பெனபவா சிலபாடல்களைப்பாடிச் சேர்த்துக்கெடுத்தனரென்றும், அதுபோலவே ரிப்போது ஞ சிலா கம்பராமாயணத்தைக் கெடுக்கப்பார்கின்றார்களென்றும் வாயிலவந்தபடித் தாறுமாறாய்ப் பிதற்றியுத்தா

இதனை முறையே விவகரிக்கும்படித்து ஒளவையா ரருளிய நூல்களுக்கு ஆக்திருடி, கொன்றைவேந்தன் என்னும் பெயர்களே யுரியனவென்பகையினை நீ ரூபிப்போம். மேலபலவிடங்களில் யாம் விவகரித்துக்காட்டிவந்தவியாயங்களால் ஒளவையென்பவா சுத்தசிவ சநமாரகமுடையாரென்பது பெறப்பட்டதன்றியும், அவருடைய உபாசனாபுரத்தமா யெழுந்தாளியுள்ளவா வினாயகக் கடவுளென்பதும் யாவரும் நிரந்தவிஷயமென்க. அவரருளிய “வினாயகசுவல்” முதலிய வுண்மைநூல்களே சான்றாமாகின் மேலும் எடுத்ததுவிரிப்பது அநாவசியமாகும். இங்ஙனமாகவும், தமது சமயப்பரமாய்ப் பொதுத்தருமங்களைக்கூறி அவா செய்துகொண்ட நூல்களில் பேதைமதியாகிய இவாக்கேனிரந்த வீணவ்சாரம்! தம்முடைய சமயநூல்களாயிருப்பின் ஒருவாறியையும். இங்ஙனநிற்க, “ஆகதிருடி” என்பனவாதிகள் ஒளவையினுடையநூல்கட்குப் புதுப்பெயர்களாமெனின, நூலாசிரியராகிய ஒளவையாரால் தரப்பெற்ற பழையபெயாசள் வேறேயிருத்தல் வேண்டிமே! அவைகளியாவை? அநதநூலகட்கு ஒளவையாருடைய காப்புச்செய்யுள்கள் யாவை? அவற்றி னநத்த்தில ஒளவையா ரருளிச்செய்த நீதிச்சொல் மாற்றும் எனது

வழங்கிவருமாற்றான் அவைகளை நீதிசொல என்றே தனித
தனிக கூறுவாமெனின், இரண்டையும் நீதிசொல என்றவ
ழங்குமிடத்து அவற்றின் வேற்றுமை தோன்றாது மயங்க
வேண்டிவாம் காப்புகள் கூறியதிலையெனின், அவர்க
கு நாஸ்திகதவம் நாட்டவேண்டிவரும் காப்புகளெனின
ன் அவைக ளெச்சமயப்பகுதியுடையன? எத்காலத்து வழங்
கிவந்தன? எத்காலத்து அடிகன? "எனக ஆதரவாலயற்பா
லது" எல்லாந் தரிமாற்றமேயெனயி யுண்மை யென்பதனுத
துணையுங் காணப்பெறுமையால் தூய்மையானதால் வீண்வ
ழக்காதத் தொடங்கிய துஷ்டதகனங் சண்டிகப்பட்டுந்
னக. "இயல்பலாதனசேயேல்" 'பழிப்பாபரோல்" என்றவ
ரும் நீதிவாசியங்களை அநுதானமுக்குறிப் பேதைப்புலவ
ர் கண்டாரிலலைப்போலும். இதுநிகர, அநகதூலகவி எனகத
தில நீதிசொல முறையுள்ளது வழங்கிவருவதலை ஆதியில
வ நவனவாழிய ஆதநிகுடி யென்பனவற்றைக கற்பனைவயத
தென்னரா. இதென்னமேகமை? முதற்கண்வரும் "ஆததி
குடி" எனபவற்றிற் கு மாறாயக கடைமில்வரும் 'நீதிசொ
லமுற்றும்" எனபதையேன கற்பனைபென்று கொள்ளக்கூ
டாது? ஒளவையா ரருளிச்செய்த நீதிசொலமுற்றும் எ
ன்று பிறாசொலவதாமெனயி ஒளவையா கருததலலவாக
லின் ஆசதிசூடிமுற்றும், கொன்றைவேந்தன் முற்றும் என்
றே வழங்குமபாலதெனக ஈ - ஈ - ஸ்ரீ ஆறுபுராவலரவ
ர்கள் வெளியிட்ட தூலகவி சீவ்வுணமையைப் பார்த்துணர்
வாராக.

ஒளவையாரருளிய இரண்டு தூலகருக்கும் அகரமுத
ரிய பன்னிரண்டியாகளும், ஆயத மொன்றும், ககரமுதலி
ய பதினெட்டி மெய்களும், கசுர அகரமாதிவகரஐகராமீரூன
உயி மெய்களும் முறையேவாக்கிபகளின் முதல்புத்து
ககளாய்ப் பெறப்பட்டு வழங்கிவருமென்பது சாவசமபதமெ
ன்க. (வு) 'ஆ' (வொ) (யோ) என்பவைகளமொழிககு முத

வில் வராமையால (உ) (ஊ) (ஓ) (ஔ) என்னும் உயிரொளிக
ள் ஒத்துவரு முண்மை கோகதி உயிராளாகவேகூறிப் போந்
தனா (வெள) எனபது பொருளமை திபொருமையால் மொ
ழிககு முதலில் வராததனநியும் அவ்வொளியொத்துவரும் உ
யிரொளியொனது காணப்பெருமையால் அதனை யறவே
யொழிந்துவிட்டனென்க அனநியும், இடைநிலையே வ
ருவனவாகிய (கௌ) (சௌ) (பௌ) முகலியை முதலாக
ளெல்லாறும் பயனற்றனவாய்க் கழிக்கப்பட்ட வுண்மையை
அநநாலகற்றகண்டரியாமல் மந்தமதியால் இப்பேகையைப்
போலொத்த எவனோவொரவன் சொத்தகாரிய ஒளவையா
ரருளிச்செய்த நீதிச்சொலமுறமும் எனபதை யொருபெரிய
ஆதரவாய்க்கொண்டு புலம்பவந்தது புண்பட்டழிந்ததென்க

உள்ளாயே சைவர்கள் “நீதிச்சொல” எனபதைப் ப
ரட்டி “ஆகதிசூ” எனபனவாகியாய் வழங்குவ வராகளாயி
ன அந்த நூலினையே வருவதாகிய ‘திருமாலுங்கடிமைசேய்’
என்னும் வாகியைதகரினனும் வைத்திருப்பாராகளா? இந்த
வாகியையே அவர்களுக்கப் பேதநதாரொழியவும், நீதிச்
சொல எனபதுஎன்ன விபரீதத்தருவசாய நீதிநிரப்பாராக
ள்? நீதிவெண்பா, நீதிவெண்ணகம், நீதிசாரம் என்றற்றொட
கத்தனவாகிய நூலகறிலே பாடினவருஞ் சைவர்கள் ஒள
வையாருடைய நூலகளுக்கமுதலாக “நீதிச்சொல” எனப
தைத் தள்ளிவிட்டாராகளென்று அறியாமையாற் குறைத்தாழ
த்து அவதிவாசமா யொழிந்ததென்க. அரிசகவடி, ஆகதி
சூடி, கொனறைவேந்தன், வேறமுதம், உலகநீதி, வெற்றிலே
ற்கை, வாககுண்டாம், முகலியநூலகள அவற்றிறகுரிய சாப்
புச்செய்யுள்களின் முதலையே யாதரவாய்க்கொண்டு வழங்கி
வருமுண்மையை யறியாமல் ஒளவையார்நூலைச் சைவர்கள்
புரட்டிவிட்டார்களென்று தமது பிரஷ்டதன்மையைக் கா
ட்டியாழ்த்து நிரஸ்கமாய் விட்டதென்க. இன்னும் விரிக்கிற
பெருகும்.

இதுநிற்க, அததுஷ்டவாசகத்தில புறசசமயிகளாகிய அருகா செய்தகணிதூலகடகு யானைமுகன காபபைச்சோ ததாரகனென்றா, அருகப புறசசமயிசென்னறபோது தமமை எசசமயியென்று கருதியோ அறிநகிலம். புறசச மயம் ஆய்னுளெரவறே பாசசராதகிரமு மாகையால அத னை வேறாககழிப்பது யுகநிமன்மென்க கணிததூலசெயத வாகள் அருகாளென்று கூர்னதால் அவாகளசெயது கொடு பபதன முன்னரிப்பைச சமரிகடகுக் கணிததூலிலை போலும். கணிததூலமாத்திரமா? இலகணதூல மிவாக கிலலையிலை" எல்லாம் சைவாகளுஞ் சமணாகளுஞ்செயது கொடுத்தனவேயானவிலையாகலான "செய்தன்றியறிதல்" எனனு ஞாயம்பற்றிச் சமணாகளுக்காகப் பரிந்துசைவாகளை யெதிராததனாபோலும். ஐயையோ இப்படியேன அன்னிய சமயதூலில் வந்துவிழ்ந்து தலையுடைத்துக்கொள்ளவேண் டும்? சிவபெருமாவிரட்டத்துத் தமிழை யுபதேசிக்கப்பெற்ற வர் ஸ்ரீஅகஸ்தியபகவானாகவும், அவனாவிட்டுத் தமிழிக்கு அதிகாரிகளாக வேறே யாவனாககூறுவது? சமஸ்தமான தூலகட்கும் அவரோயதி ஈரியாகையால கணிததூலசசமண ாகள செயதாரகனென்றாநுத்து தடுமாறிப் போயிறமென்க. நெலலிலக்கம், பொன்னிலக்கம், எண்கவடி முதலிய தூல கள சைவாகள செயததேயனறி வேறு சமரிகள செய்தார் களென் றழவந்தூர தடுமாய்யதென்க. அவ்வருகாசெயத சூடாமணிநிகண்டில் "பிரமம்மாங்கரியோன்றனு" என்று வ ருவதற்கெனசெய்வார? விசயகாகாபபையே விபரீதங்கொ ண்டவா இதனை மெவ்வாறுகொளவரோ அறிநகிலம். எவ்வா றுகொள்ளினு முணமை ஈண்மையெயென்க. இதுநிற்க, வி ஷ்ணுவை இலிககவடிவமாய்க் குழைத்துவிட்டவா விஷ்ணு வை வணங்காரல்லவா? அங்கனஞ்செயதவா அகஸ்தியராக வும், அவாசெயத ஈரிய நெடுங்கணக்கின முதலில் விஷ்ணு ஸ்துதியை பெப்படிச்செயதி ஈப்பார? சிவஸ்துதியே ஒம்பம்: . சிவாயஸ்தித்தம்நம்." என்று செய்திருப்பாராகவும், யாரோவொ

ருபேதை அதனைமாற்றி விஷ்ணுஸ்துதியை வழக்கிவிட்ட வாஸ்தவம் வெளிப்பட்டதனால் தூலகளைப் புரட்டிப் பாவவழியில் திரிந்து பிரஷ்டாகளாய்க் கெடுமபாஷணடிகள இன்னொன்று புத்திமான்க ளம்யாமறபே'கார்.

இதுநிறக, அமலபந்த வாசாத்கில அருணகிரியாருக்குக் கன்னதானமளித்த விலலிபுத்தூராசெய்த பாரதத்தைச் சைவர்கள் கெடுக்தார்களென்றா. இதென்ன முழுமோசம்? கன்னதானம் பெற்றுக்கொண்டவா விலலிபுத்தூராயென்று அருணகிரியாரல்லவென்க. எனங் கமெனின, விலலிபுத்தூரானபவர் தேசங்கடோறுஞ்சென்று விதவான்களாவென்று அவர்களைக் காண்பனஞ்செய்துகொண்டு வருகையில் ஸ்ரீஅருஞ்சலத்தையடைந்து அங்குள்ள வித்துவான்களையும் வாதுகழைத்தகாலையில் இப்பாதகன் எமமுடைய காதுகளையறுத்து விடுவானேயென்று பயந்து சுவாமி சந்தியையணைந்து கோபுரத்தின்மே லெழுந்தருளியிருந்த அருணகிரியாளை வணங்கித் தங்கள் குறைவேசசொலலிக்கொண்டகாலையில் அவாதிருவுள்ளமிரங்கிப் பூமியிலவந்து அவனையின்கழைத்து வாருககளென்று திருவுள்ளமிசைதலும் அவ்வாறே வந்தவராநிப் விலலிபுத்தூராரைநோக்கி நீர் துமது கலவிதந்தம் வெளிப்பட ஓரந்திசொல்லும், அகனையாம் உமது கருத்து வேறுபடாது பொருள்விரிப்போம், பின்னரியாமொரு அங்காத்சொல்லுந்ரோம், நீர் எமது கருத்துக்கு மாறுபடாதுபொருள் கூறுவீராகவென்று திருவாய்மலர்ந்த நன்தலும், விலலிபுத்தூரா “அபு கரந்தாதி” தூறுபாடலை அப்போதே சொல்லுதலும், எமமுடைய சுவாமிகள் அதிலொரு வருத்தம்மின்றி யுடனுடனே பொருளகற்புடித்து “கந்தரந்தாதி” எனனுதலேத தாம் அருளிச்செய்தலும் அதிகவருத்தத்தோடு பொருள்சொலலிக்கொண்டேவந்து,

‘தித்தகதத சித்தகதி சிதாசைகாததத தித்தகிதா
நித்தகததத்தத்தி தித்தித்ததேததத தித்தித்ததா

திதத்தத்தத்தத்தத்த தாதகிதேதுதை தாததத்த
திதத்தத்தத்தத்தத்த தீதீதகிதகி தீதொத்ததே.”

என்னும (ருச) வது பாடல் தமக்கு அறவே விளங்கா
மையால் சிறகொடிந்தாட்சி போற்றியவரு மென்னஞ்சாதி
த்துப் பிறகு தெளிந்து தம மடைய கரதகிராமகி யீருந்த
இருப்புகொறடடைச சுவாமிகள் கரத்தில் நீடுகலும் அ
வா தயாராசபபெ நங்குணச செலவராகைபால் அதனைதீ
ண்டாமல் விலிபுத்தாரைமோகந் ஒ நண்பரோ ! எமக்குப
புகத்தது வேஷமில்லை யாகையால் உமமையாதொரு பங்க ம
ஞ்செய்ய வெமக்குடன்பாடி ராதென்றுகூறி, உம மடைய கா
நமானது எம மடைய தானமாக பெற்றுப் பிழைத்தோடிப்
போமென்று திருவாதகருரி யனுநரநிதகனொன்று கலவி
கேளவிகளில் வல்லவாகளாடிய புகதிமான்கள பல நம வழ
கிவருகின்றாகா எல்லாவித்துவான்களைபுக காநபனாஞ்
செய்துவந்தவா இவ்வாமாத்திரம விடமிவிட்டாரொன்பது
எவ்வனமிசையும? இவரிடத்துமாதிரம இரகம்வகித்தவர்
மறறவர்பால் கொடுமைசெய்தது என்னபாவம்? புகழைவி
ரும்பியே தகாதகாரி பதவினுழைந்து அக்கிரமஞ் செயதுவந்
தவர் என்கள சுவாமிகளையும் அவ்வாறு செய்வாராயின அ
திகபுகாழ்ண்டாகுமே! அங்ஙனஞ் செய்யாததெனின? இவ்
வேதுககள் பலவாறாறனும விலிபுத்தாரரோ கன்னதானம்
பெற்றுக்கொண்டவொன்று இனிது பெறப்பட்டது.

இங்ஙனநிறக, தானம்பெற்றுப்போவாராகிய விலிபு
த்தாரா இன்றொ நகண்டம் நமகந்ருந்தது தப்பிப்போய்வி
ட்டதென்று சங்கோஷத்தினு நமமைமறநகவராகி யிரண்டு
நாழிகைக்கு முன் சம்பவத்தத ஆரத்தையும் யோசித்துப்பாரா
மல் தம்மவாகளேரோகந் இந்தசசிவாலயம் நம மடையகண்
ணிற்படாவண்ணந திளைபோடுங்களைன்று விதித்தது அவ்வா
றேபோகையில் அங்குள்ள சிவனடியார்கள் ஒடொடியுஞ்செ
ன்று அருணகிரியாக கிவ்வபராதத்தைக்கூறுதலும் அவர்

பயந்தவராய் நடுகதி,

“புரத்தை நரசிங்கத்தைப் போலவேனிக் கூறலாம்
*பெரித்தவருக்குத் காத தென்தேரோ—சிறைத்தடிமுத
தேனகடடுஞ் சோணகிரித் தேனிக்ண்ப போற்றும்
லேனகெடடுப் போற்றிவன்”

என்னுந் திருவெண்பாவை யநுஸிச்செயதலும், சாவா
டம்பரத்தோடும் அகங்கரித்துச் சொல்லாக்கிய விலலிபு
ததூரா இரண்டு சுணை நடுங்கெடடுக் கருடாழ்வாராகி
லையோ நமக்கித்த அவன் சமயவந்ததே! சிவபாரத்தகினை
கொடுமையாகுகுமிதுவென்று உளவார் சிவநிமினி யென்ன
செய்வதென்று தேறி, மீண்டும் அநுநிமிநாதனா யணை
ந்து அடியறறப்பணைபோல அவாநிநுவிடிகளில் விழந்து வண
கங்கிக்கொண்டு உயயுநெறி கேட்கவும். அவாநிநுவுள்ளமீர
கங்கி விழுகியவிதத்துக் கண்ணை யறுகிறவிதது ஏதாவது சிவ
சம்பந்தமான னூலொன்றுசெய்து உமாநுடைய அபாரத்த
தை நீக்கிக்கொள்ளுமென்று திருவுளம்பற்றுதலும், விடை
பெற்றுக்கொண்டிப்போய்த் தமமுடைய பதியை யணைத்து சி
வசம்பந்தமாக னூலசெய்தால் நமமவர்கள் பழிப்பார்களே!
என்னசெய்யலாமென்று நயங்கி ஸ்ரீமஹாபாரதம் சிவோத
காஷம் விசேஷமுடையதும், ஸ்ரீகிருஷ்ணா சம்பந்தமுடைய
துமாக விளங்கலான அதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து
விடுவோமாயின உபயபிரயோஜனமு மாதுகூலயமாமென்று
நிச்சயித்து அவ்வாறே செயதுமுடித்த வுண்மையை யறியா
மல விலலிபுத்தூராசெய்த பாரதத்தைச் சைவர்கள் கெடுத்
தார்களென்று விபரீதக் கூறியழுதது விருத்தமாயிற்றென்
க. விலலிபுத்தூராசெய்த பாரதத்திலுள்ள சிவோத்காஷ
கங்களெல்லாம் நல்லாபிள்ளையென்பவா சேர்த்தாரென்று
அழுதார். நல்லாபிள்ளையென்பவர் வேறே தனித்துப்பார
தஞ்செய்திருக்கவும், அகனையறியாது இந்தநூலில் அவர் ச
ம்பந்தங்கூறுவது பெருமபாவமென்க.

* எரித்தவண்ணப்பது அழித்தவண்ணது பொருளாம்.

ஸ்ரீமஹாபாரதம் சிவோத்காஷப் பிரதிபாதகமுடைய தென்னும வாஸ்தவம் திகழிதஸ்வாமிக ள்ருளிச்செய்த “பாரததாற்பரிய சாரசங்கிரகம்” என்னுங் கிரந்தத்தா லினிது பெறப்படுமே. இக்கணைப பாஷாந்தரங்களில் யாவர் மொழி பெயர்த்திடினும் முதனூலுக்கு விரோதங் கூடாதலவா? விரோதிகுமாயின் அது கற்பனையாகுமேயன்றி வேறில்லை யே! ஆந்திரம், கன்னட முதலாகிய பாஷைகளில் முதனூலுக்கு விரோதமின்றிச் சைவவியங்களை யிடமவந்துழியெல்லாமினிது கூறியிருக்கவும், திராவிடமாகிய விலங்குத்தூரா பாரததாந்திரம் அங்ஙனங் கூறியுள்ளதென்பது எங்ஙனங் கூறும்? ஸ்ரீமஹாபாரதம் பொதுநூலேயன்றிச் சிறப்புடையனாகியோ அது சைவவியங்களைக் கூறுதென்பது விசாரஞரியமென்க. மேலநியாயங்களால் விலங்குத்தூரா பாரதம் சைவவியங்களை யிடமவந்துழிக் கூறிவருமென்று ம, அப்படிக்கூறுதாக்கப் பத்தமாய்து துரஹங்காரத்தெழுந்த மூடாபிமானமென்றும் மேதாவியர் நிச்சயப்படுனத இவ்வுண்மையை ஸ்ரீஹ்ருதகராவலரவாகள வெளியிட்ட பாரததாற கண்டினாக.

இக்கணையறியாத புலவா சிரோமணியொருந்தர் விலங்குத்தூரா பாரதம் என்று பேரிட்டதேயொழிய முழுவிரோதமாய் இல்லாதனவற்றைச் சோத்தும், இருபபனவற்றைக் கழித்தும், பாட்டுபாட்டாகவும், அடியடியாகவும் புரட்டித்த மது விபரீதத்தையே வெளியிடுவதுபோல ஒருநூலை வெளியாக்கியிருக்கின்றனா. அது முதனூலுக்கு முற்றும் விரோதமாயிருத்தலால் நவீனவியாய்ச் சிலவற்றைச் சேர்த்துப் பாரதத்தைக் கெடுத்த பரமபுருஷர் இவனோயன்றி வேறில்லையென்க.

“காலப்புரட்டர் மதப்புரட்டோடு கலகஞ்செயுந்
தாலப்புரட்டர் மயிலவாகனேசன் றலஞ்சுருதி
நாலைப்புரட்டிப் பரத தவமெனப் பரநாரணனா
மாலைப்புரட்டிம் வைணவபுனமத் உரதிக்கனே”

என்னும் வாக்கியத்தை யீண்டுச் சிந்திக்கற்பாலதென்க. இனி அககவிச்சிசோஷ்டர் புரட்டிய விஷயங்களைப் பின்னா விவகரிப்பாமாகையால் அதனை யிடுக்கிறுத்ததி விலங்குத தூரா பாரதஞ்செய்யவந்த காரணத்தை அவா நூலாதரவு கொண்டே சற்று விசாரிப்போமாக.

“முன்னுமாமதை முனிவருந் தேவரும் பிறரும்
பன்னுமாமொழிப பாரதப பொருமையும் பாரேன
மன்னுமாதவன சரிகழு மிண்டயிடை வழங்கு
மென்னு மாகையால் யானுமீதபம் புதுக்கிசைநீகை”

என்னுந் திருவிருத்தகத்கால மன்னும் - மாது - அவளை என்னுந் உமாபதியையே புணர்த்துமென்றி, மாதவன் என்று கண்ணனை புணர்த்தாதென்க. எங்ஙனமெனின், இடையி டையே கண்ணன் சரிதமவ நவதைக கூறுவதைக்காட்டி நம்மு முற்றுந் கண்ணன் சரிகமாகவேவரும் வேறு புராணங்களை யேன சொல்லக்கூடாது! உள்ளபடியே கண்ணன் ததாசை யாலெனின் இது விரோதமென்க. மேலிடங்களில் யாம விவகரித்த சிபாயங்களால் சிவாபராகசூரமணாத் தமென்று வெளிப்பட்டதனால் சிவத்திரான விசிட்டத்தைநாடியே யித னைக கூறுவாதென்க. மாது - அவன் - மாதவன் என்று வ ருஞ் சிவவிஷயத்தைப் பிளவருங் கவியானுங் கண்ணெனாக.

“உள்ளடி வீரநகைகள் புறவடி புரட்டினு—

னுபாகனைக கானமுழந்தா

டள்ளரிட னூநடியா தான் வரைக ளொத்தகடி

தடமுதர மார்புகண்ணிதோ

மீளளிவரு செககைகொடு முனைகபிடா நெற்றியொடு

சூடமென வெண்ணுபடையால்

உள்ளலெனை யாளுடைய மாதுவனு மாதவனு

மல்லமர் தொடங்கியுறவே”

என்னுந் திருவிருத்தத்தில் என்னை ஆளுடையமாது அவன் என்று தெளிவுபெறக் கூறியிருத்தலால் அதனைக் கண்ணன் மேலேற்றிக்கூறுவது விருத்தமென்க. ஐயோ.

பாவம்! இந்த வாஸ்கவாபிபிராயம் இப்பேதைகளிதகாறு மய்யாதவாபோலும். அந்நிருப்பாராயின மாதவன் என்பதை மாயவன என்று மாற்றியிருப்பார்கள். இனியென்ன செயவது மிஞ்சிப்போய்விட்டகாரியம்? வேறேவிபரீதஞ்செய்யலாமென்றால் ஓங்கித்தலையெய்திப்பாய நசுககப்படுமிகை யால் அஞ்சிக் கிடப்பாராக.

இத்துஷ்டப்பேய்கள் அத்தனாலில சிவவிஷயங்களை எவ்வளவாகக் கழித்துவிடினும் உலவாக கிழியாமென எம்மநுகும பிரகாசித்தலால் இவைபோலும் பாடல்கள் அநேகமா யெஞ்சிககிடக்கின்றன. “புராணமே வேதகீத புராணரூப மொழிந்தவ்வங், ஸ்ராதஞ்சியவமவுகொண்ட ஸீசனோடு கீரீடியும்” என்றும், “சண்ணரிபஞ்ஞமுடை யோகியாகள பேசவரு மெயினாபதி யானகருணைப, புண்ணிபன” என்றும், “ஆசினுன மறைபபடியு மெண்ணிகோடி யாகமதசின படியுமெழுத ஸததஞ்சுநிப், பூசினுன வடிவமெலாம் விபூசயாலப பூகயினை” என்றும், “தேவபட டிலஸ்து மெயநில வொளியா னெஞ்சினி விருள்களை யகற்றி” என்றும், “ஆசநகடவு ளன்ன வநூதவா தமக்குமெட்டாத, தேசவன” என்றும், “அருந்தவமுன புரிந்தோரி விவண்பபோன மாரா புரிந்தா சிவசிவமென றரிபவாதே” என்றும் வருவனவாகிய சிவோதகர்ஷணகளை யிப்பேதைகள் வெளியிட்ட தூவிலே தானே காணக்கூடுமே! இதுகளை யாவாசோத்தனா? வில்லிபுத்தூரா கூரியதேயனாய் வேறல்லையாகவின் இதுபோலின்னு மவாகூயிய சிவவிஷயங்களில் அடியாடியாயப புரண்டொழிந்ததும், முதலே யெடுபட்டிப்போனதுமானவற்றை யின்னெடுத்துக் காட்டுவாமென்க.

“நீடாழியுலகத்து” என்னும் வினாயகவணக்கச் செய்யுண்முதலிய சிலவற்றையெடுத்ததுவிடச சாமபிரதாயவிநோதமான வேறு செய்யுட்களை முதலிலேதானே சோத்திருக்கின்றனர். அன்றியும் பாயிரச்செய்யுட்களை யறவேமாறவிட்டுக் குருகுலசசருக்கத்துள்வரும் முதலாறுபாடல்களைத் தமது நவீனகவிகளுடன்சேர்த்துப் பாயிரமாக்கிக்கொண்டனர்.

‘பாவருந்தமிழாற் பேர்பெறுபனுவற் பாவலாபாதிரா விரவின
பூவருநெருக்கி மொழிவிளக்கோநி முகநதனைதொழுத னன்னுமி
தேவருமறைபு மினைமுங்காணுச செஞ்சடைகசடவுளைப்பாடி
யாவருமதித்தோர் மூவரிவ்ருவா பிறந்தநா டுநதனனும்”

என்னும் பாடல் பாயிரத்தகாகவும், இது அவர்க்கென்
னதோஷஞ் செய்ததாகவோ முதலே போகுகிவிட்டனர்.

“ஆக்குமா நயனு முசலாககிய வுக்க
காசகுமாறு செங்கண்ணிறை கருணையங் கடலாம்
வீக்குமாறர னுமவைவீரச நானளிப்ப
புகுமுாமுத லெவனவன பொன்னடி போற்றி.”

என்றுவருங் குருகுலச்சருக்க முகற்செய்யுளில் “மீளப்
பூச்சு மாமுதலெவனவன” என்பதை “உநதிபூசுது மாமுதலெவன
வன” என்று மாற்றியிருக்கின்றனர். அந்தப்பாடலில் ஏறா
யே பிரம் விஷ்ணு நுதராகளைக்கூறி அவர்களை அபிதப்ப
ட்ட நான்நாவதுமூர்த்தியைத் துதித்திருக்கவுஞ் சற்றேனும
பாயின்றிக்கூறியதுகூறலென்னுங் குற்றத்திற்கிடனாய் மீண்
டுங் கண்ணையே கூறியதாக அழவந்தது பாழாய்சீட்டதெ
ன்க. இதனை விரிககிற்பெருகும். அன்றியும், சபாபருவம்
இராஜகுயச்சருக்கத்தில் கசச - வது பாடலை நவீனமாகச்
சோத்தனர் அது இடையர்களை வியந்ததாகக் காணப்படுகி
ன்றது. இதனால் அப்புலவர் சிரோமணியானா இடையொன்
று சொள்ளவேண்டிவரும். ஆரினும் அவரை யாமிடையொ
ன்றுகொள்ளேம். அவரிடையாராயின் இப்படிப்பட்ட விபரீ
தங்களின் முயலவாரா? இடையாராகவே பொதுத்தருமங் கூ
றுதலவேண்டும். அஃதினமையின் அவரை இடையொன்ப
துபாண்டு மிசையாதென்க.

‘சொச்சையிடையர் மகளிருக்குந் தத்தக்குனித்த ரவரீதப்
பிச்சைநுசரு மிவனெமக்கு முனனே பூசைபெறுவானும்
சைச்சைமறையின் முறையெனனா தருமன் புரிந்தமகமென்னும்
செச்சைவடிவேன் முடியரசர் செங்கோலென்னா திருவெனனும்.”

என்னு மிகக்விதாற் கண்டினர்க. இனி ஷே சருக்கம
கசஉ, கசந, கசச - வது பாடல்களையுந் திருத்தியிருக்கின்
றனா.

“ஐவகைவழிவா யெனருமாயநின்ற
வசசுத னமலனாநந்தன்
செய்யொளிசிகழும பங்கயககண்ணன
நீரும்களகொழுநனைக காணத
தயபசெய்தவததுத் துருவாசமுனிவன
சேறலுநு சுடா கொளவைருந்த
மெய்யுறுகோயிற றுவாரபாலசுவ
வேதபண்டிதன் றனைவிலகக.”

“விலகிய விருவாசமமையுமந்த
வெருசினமுனிவரன் வெகணநி
துலநகியகோயிற றுவாரமவிட்டவனி
தோனறுமின போயெனசசபித்தா
னலநகலதளவ மெளலியானதுகெட
டநதண்ண றனையெதுகொணந்
கலநகிய துவாரபாலா நினசரபங்
கடப்பதெக்காலமோ வென்றான்.”

“எனறலுமுனிவன் பரிந்திவொழுகா
வினபுறு மனபராயவருத்
லனநிமும மடநகுபவைகவராய் வருத
லலநகிய குனப தமணுகார
மனறலந் தளபமாயையா டென்ன
மலாமகணமசீழ நருமவனாக
கனநியமறையான சாபநீர்கடககுந
கருத்தமறியாது கொலென்றான்.”

இவற்றுள் முதற்பாடலில் “பங்கயககண்ணன நீரும்கள
கொழுநனைககாணத, தயபசெய்தவததுத் துருவாசமுனிவன் சேற
லம்” என்பதைமாற்றி “பங்கய சரணஞ்சிந்தன சிந்தையனுகித்,
தயபமாதவததுத் துருவாதமுனி தொழுவருகாலை” என்றும், மூ
ன்றாவது பாடலில் “எனறலுமுனிவன் பரிந்த” என்பதைமா
ற்றி “எனறலுமுனியுந் தொழுது” என்றுந்தமது கருத்துக்கி

சைந்தவாமெல்லாம் எழுதியிருக்கின்றனா. இப்படி முழு மோசஞ்செய்வா ரிவனாயன்றி வேறேயாம கண்டிலம் தூர் லாசமுனிவர் சிவாமசபூதராகையால் விஷ்ணுவைத் தொழ வந்தாரென்பது விருத்தமெனக் அவரைக் காணவந்தாரொ ன்பதே அமையும். தொழவந்தவரிடுஞ் சாபம் துவாரபா லரைப் பற்றுகாக்கினெனக், காணவந்தவரெனவே, சம தைவிளங்கி விஷ்ணுமூர்த்திக்கும் அவரிடுஞ்சாபம் பட்டிரு மென்பது தோன்றுகலால் துவாரபாலரைப் பற்றியதென பது நிரப்பாதகமாயப்பெறப்படும். பகதர்களைப் பகதர்கள் சபியாரல்லவா? துவாரபாலர்களும் முனிபுங்கவரும் விஷ் ணுபக்தர்களாயின ஒருவரையொருவர் விலக்கினுரென்பது ம, சபித்தாரென்பதும் அவஸ்தையாய் முடியுமெனக். சா பமெல்லாம் ஒருவரினொருவர் வேறுபட்டவாக்கேயாகியின துவாரபாலர்கள் விஷ்ணுபகதர்களும், துவாசமுனிவர் சிவ பக்தருமாய்க்கொண்டு சிவபகதர்கள் விஷ்ணுபகதர்களே ம தியாராகியின துவாரபாலரை நோக்காது முனிவரெனவே சேரலும், அருமையால் முனிவரைத் துவாரபாலர்கள் வில க்கினென்றும், முனிவர்கோபித்துச் சபித்தனென்றும் கொள்ளவேண்டியதும். ஆகவே, முனிபுங்கவரடைய சா பவஸ்திற் றடுமாறிப் பிறந்ததுமல மவகிருளளாகித்துவார பாலர்கள் படடொழிந்தாரென்பது பெறப்பட்டது. இது போலவே சிவபகதர்களால் விஷ்ணுபகதர்கள் காவபகத மடைந்த விருத்தாதகனை மேலிடங்களில் ஏராளமாயுரைத் திருக்கின்றோமாகையால் மேதாவியாகண்டறியாமற் போ கார் இந்திரியாயங்களால் “முனியுந்தொழுத” என்று மூன் றாவதுபாடலில் மீணமிங்கறியது மூடத்தன்மையாயிற்றெ னக். (இதுநிற்க, இடையேநின்ற பாடலில் “அலக்ஸந்தன் வமெளலியானத கேட்டந்தணைநனை யெதிரொணமி” என்று வருவதனுந் தொழவந்தாரென் றழவந்தது தூரமாய்விட்ட தெனக். சமாமமானவர்களையே யெதிரொள்வதனறிக் கீழி டடவர்க்கு அமையாதாகியின முனிவர் தொழவந்தாரென்ப

திண்மிந் தோல்வியடைந்தகென்க. “எதிர்கொண்டு” என்னும் விசேஷத்தால துவாரபாலரைச் சபித்தமுனிவர் நம்மையும் எவகேசபித்து விடுகின்றாரோ என்று பயந்துவந்ததாய நிச்சயமேயன்றி வேறில்லையென்க ஏனெனின் முன்னொருகால அமமுனிவராவது உதையுண்ட ஞாபகமுடையராக்வினென்க முனிவரைக் கீழ்டடவராகக் கொள்வோமாயின் “எதிர்கொண்டு” என்பதைமாற்றி “வரவழிதத” என்று கூறுதலவே னுடும். அப்புலவா சிரோமணியராக் கிதுகோன்றாமல் விடுத தமை தெய்வீகம் விளங்கவேண்டி யிருத்தலினென்க. இன்னும் விரிக்நிறபெரும.

இனி, ஆரணியப் நவம, தவநிலைச்சருக்கம் துள - வது பாடலில் “புள்ளுடைக்கொடியோ நிருவருகாண்ப புண்ணி ன பொருப்பிடைத் தவஞ்செய, வானல்” என்பதை மாற்றி “புள்ளு டைக்கொடியோ நருமுமபங்கன பண்ணிப் பொருப்பிடை” என்று எழுதி யிருக்கின்றனா. இப்படியும் பேதைகளுண் டா? தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் பூரவப் பிரதிகளுக்கு மாறாக இவ்வொழுதிவித்தத்திலேயே அது போய்விடுமா? அத்துடன் போகாமல் இவருடைய விபரீதமும வெளிப்பட நோந்ததே! பிரமவிஷ்ணுக்களுக்கு காணுதற்கரிய பெரி வனிநுக்கையை அநசகனடைந்தானென்னும் அருமையை நோக்காது தமது கவித்தனமையைக் காட்டவந்தோ! என்ன பிரயோசனங்கண்டார்? இதுமட்டோ, ஷே சருக்கம் எயு - வது பாடலையும் அறவே போக்கிவிட்டனர் தோஷங் கலைப் பரிசுரிககவேண்டியது ஸ்வதாமமாகலாற் றுணிதனை யேற்றுக்கொண்டனாபோலும், ஐயோ பாளம்! இவர்க்கேனி ந்த வின்கொடுமை சமணபௌத்தாதிகளும் இதனை நோக்கி ன வருந்துவார்களே;

“போகமாயவிரிததம் போகியாயப்பரதம

புலன்களின் வழிமனஞ் செலுத்தா

யோகியாயிருததம் யோகிசுணமுதலா

முறைபபரும பஸ்பொருளாயு

மேகமாய்நின்ற தத்தவமறைக்கு
மெட்டுதற்கரியதன வடிவிற
பாகமாயவ்ளகுகும பைந்தொடியுடனே
பரிவுடன சினமொழி பகாநதான"

என்னும் பாடலே அதுவாகலான் மேதாவிபர் சிந்தித்
தப்பாபபாராக. இப்படியே, அள - வது பாடலையும் போ
ககிவிட்டனா. இவ்விபரீதமே யிவாககு நித்தியாநுஷ்டான
மபொலும். பாவமபாவம்!"

"ஓனானந்தனைத்தேட வொளிததருளுமிருபாதத

தொருவனந்தப

போனானந்தனைத்தேடிக ஈணகருனபுறப்படான

புனகசெல்லாரு

சோனலலிலே கிரிக்குத தேவதையாகுமுவியையுரு

செனகசேநத்ப

பானோயுலகளைகதம பணிவுடனேபுசுமர்திடத்தன

பத்பினவநகாள்"

என்னும் பாடலாறகண்டுணாக. அதிலுள்ள நயத்தை
கோக்கினால் இவ்விபரீதத்துக் கிடமுண்டாகாதே' ஐயை
யோ' இதுகலிமானமியமெனக.

இன்னும் ஷெசநாகம, க0௭ - க0௮ - கக௪ - ககள -
கக௮ - வது பாடலகளையும் போககிவிட்டனா

"விண்ணிலுறைவானவரில் யாரடிபடாதவா

விரிஞ்சனரியே முசலீனா

மண்ணிலுறைமானவரில் யாரடிபடாதவா

மலுக்கண முதலோரகளதலக

கண்ணிலுறைநாகாசனில் யாரடிபடாதவா கள

சுட்செவிகீபன முதலோர்

எண்ணிலபல யோனியிலுமபா வடிபடாதன

விருந்தழியிருந தழியரோ."

"வேதமடியுண்டன விரிந்தபலவாகம

விதகௌடியுண்டன வொனாம்

பூதமடியுண்டன விராழிகசமுதறபுகலசெய

பொழுதொடுசலிப பிலபொருளின

பேதமடியுண்டன பிறபிலிநிறப்பிலி
பிறங்குலாசன துனமகளார
நாதனமலன் சமரேவடவழிகஞ்சொரி
நரணஸையடி யுண்டபொழுதே.”

“கைவிலு—சேபெரினா சோடிபலாருழவாக
சுன்னமலி லினைவரவே
தெய்வமனதருளிக் டொடாநதுவர வாதபொரு
செய்பசிவசேவன முடிமேற
சைவமுறைமே மினைவா தணமலரினோடறகு
சாததயொளிராண மலலொலா
மெய்மடிவொண டனையசரிய தவவேடனின்
விழிமலா பரப்பிமகிழா.”

“விழுந்தருவினின் மெல்லதநாயின
மழுதியுபிறவிந் னையருவெனமுனரு
செழுநாடா மணிபபணிததிவ சணமெளவியா
யெழுந்தருளிய வினென மாயமோ.”

“ஆதியையண்டமு மனைதகமாபொளிர
சோதியசொன்னைபந சொகனமெளவியாய
வாதிய மரசக வையொளொரு
பாதியெபவளமாம பரமருபியே.”

என்னு மிவைகள் சிவோதகர்ஷங்களு யிருந்தலால
அகையகொண்டனா போலும். எனனை இவா நயையடை
தளினுலேபே வாஸ்தவம்போயவிடுமா? அருசகனனுடைய
விலலடியைப் பெருமானபெறதகாலத்தில பிரமஹாதிஸ் தம
பபரிபந்தமான எல்லவிராகளும் அடியுண்டனவென்பது
மூலப்பிரமாணங்களிற் பராகசககூடுமே! அதற்கென்னசெய
வா? பலலேகாடடிப பசபசவென்று விழிப்பார்போலும். சி
வபெருமானடியுண்டது “ஸ்ரீஸ்ரீசக்திசக்தி சந்நித்யசக்தி”
என்கிற சுருதிபபடி உயிர்கடோறுந் தாம் விரவி நிறகு
நுண்மையை வெளிப்படுத்தவேயனலி யேறிலையாகவும்,
சிறுபிள்ளை பயமற்பாததன்மைபோல வரம்புகூடந்து விவக

ரிககவந்தது வாய்ஹொழுப்புச சீலையாலவடிந்த கணையாய மு
டிந்ததெனக்

திருவிளையாடற்புராணம்.

“பாண்டியன முதலிறப்பட்டது செழியன
பன்னிபருடம்பினிற் பட்ட
நாண்டகையமைச்சா மேனிமேற்பட்ட
நாசினங்குமராமேற பட்ட
திண்டியகழற்கால வீராமேற்பட்ட
திவுளிமேற்பட்டது பருமம்
பூண்டவெககரிமேற பட்டதெவவுயிராக்கும
போதனமேறப்பட்டவத தழுமடி”

“பரிதியுமதியும் பாம்புமைக கொளும் *
பன்னிறம்படைதத நாணமீன
மிருநிலம் புனலகாலெரி கடுங்கணலவா
னென்னுமைம பூசமுங்காருஞ்
சருதியுமாறு சமயவானவருஞ்
சுரர்களுமுனிவருந் தொண்டின்
மருவியமுனிவா கணங்களுமப்பட்ட
மதுரைநாயகனடித் தழுமடி.”

“வானவர்மனிதா நாகாபுளவிலங்கு
மாசுணஞ்சித் லெறம்பாதி
யானபலசாழு மலைமரங்கொடிபுல
லாதியாம சாரும்பட்ட
ஜுண்டைகருவும்பட்ட னைதழும்போ
முத்ததனவுயிரிள்ளா வியமுந்
தாண்டிபட்ட சராசரசுடங்க
டமகஞயிராயினோன றழுமடி.”

“தண்ணெனமாயோன விழித்தனை சுமலச
சோந்யமுயாதென வியந்தான
விண்ணவாபெருமான வெருவினானவாடுனா
வேறளார்மெய்யடனிப் புடைந்தார

வண்ணயாழியககர்சிததா சாரணர்தம்
வடுபபடாவுடம்நின்ற பட்ட
புண்ணையாதென்று தததயிநகாட்டி
மயககினூபுதநதவா றறியாா."

என்னும் பிரமாணத்தால் ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசக சுவா
மிகளபொருட்பெ பாண்டியனால் யிரமபடிபட்டு எல்லாவு
யிராகலிலுந் தாமகலந்திறுந வுணமையைந காட்டினுரொ
ளபதும் சாவபிரசித்தியாமேசிவபெருமானுகஞரிய விசே
ஷணத்தை யிப்பேதைபபுலவா மாறயிவிட்டதனாலேயே அ
து போயவிதிமா' இப்படிப் பிராசசீனப் பிரமாணங்களெல்
லாம வெதுவாயவிளங்குகின்றாண்டி நுகதவும், அவற்றைநோ
ககாது பேதமையா லழவந்ததெனின்' ஆச்சரியம்' ஆச்சரி
யம்' இது கவிதாமமெனக.

இன்னுமிவவாறே செ சருகம் (கஉஅ) வது பாட
லில் 'அந்நிலவிசுட னு மரபதமபண்ட' என்பதை 'அவன்
பதமபணிந்த' என்றும் (கஉக) வது பாடலில் 'ஐயனுமமை
யோடருளபுரிந்த' என்பதை 'அமல யோடருளபுரிந்த' என
றும் அவற்றால் என்னமோ தமகஞ்ச சிலாககியமவந்துவிட்
டதுபோல மாறயிந் நுகயினறனா அப்படி யெழுதினதால்
பொருளவேறு பாடினலாவியுண்டும் அன்புபுழியைமாற்றுகின்
றது. அவன்னபது இடமவந்துழி அழகுசெய்யுமாறினு
ம ஈண்டுக்கூற வந்தவரழகைக்கூடாது காட்டிநின்றது ஐயனு
ம, அம்மையும் என்றும், அத்தனும், அன்னையும் என்றும்,
பிரானும், பிராட்டியும் என்றும், பரனும், பரையும் என்றும்,
அழகுபெறவரும் நுமைபை நோக்காதார வேறென்செயவார?
இருந்த அழகேயவாறே ஆடியிற றேன்றும்? அதனா லெமக
கொரு பாதகமுமின்றெனக. இன்னும் பலவுளவறதை விரி
வஞ்சி விடுத்தாரென்க.

இஃகவனநிற்க, மேலிடங்கூரில் பிரஸ்காபிககபபட்டவ
ராகிய எழும்பூரிவாட்டியுந் தனது மலபந்தவாசகத்தில் பா

கவியுயத்தைச் சமரே வியவகரித்தழுநா. அது, பகவத்
கீதை - ஹரிவம்சமுதய விக்ஷு மாஹாத்மியமுடைய
தாதலால் சிவசம்பந்தமதிறசொல்லுவது பிச்சென்றும்,
சிவகீதை முதலியன பாரதாதி கிரந்தங்களில் வராததன்றி
யுஞ் சங்கராசாரிபா முதலியவர்களால் விபாகயானஞ்செய
பாமல விடப்பட்டதென்றும், மேல்கூடலாமதகல விக்ஷு
பாரமம, விக்ஷுமாஹாத்மியம், வைஷ்ணவ தாமமுத
லிய அநேகவிக்ஷுகள சொல்லப்படுதலால் பாரதம விக்
ஷுபரமே பென்றுஞ் சாதிகவரதார இவற்றுள், பகவத்
கவியுயத்தைப் பின்னா வியகரிப்பாம். அந்நிப பாரதவிய
காரத்தல் சிவகீதை வரவேண்டியதென்ன? கீதைகூடிலுள்ள
மயங்களை விளக்கியுடையோலும் அருமைஅருமை! பாரதக்
தல் வந்ததனால் பகவத்கீதை சிறந்ததென்றும், பாரதத்தில்
வராமையில் சிவகீதை தாமுந்ததென்றுங் கொண்ட அவரோ
லும்திசு விக்ஷுபட்டமக்ககதி நிநயினந்து பகவத்கீ
தை இந்நிசத்தியுள்ளும், சிவகீதை புராணத்திலுள்ளது
மாகிய வுண்மையையுற நோகியுல உதகாஷ அபகாஷ
ங்கள் வெளிபட்டமையால் புராணஞ் சிறந்ததோ இந்
நிசஞ் சிறந்ததோவென்னும் விசாரமாண்டு அத்யாவசிய
மாகின்றது விரிகூறப்பெருகும் தேவத்தின்வழி துலகளா
கிய ஸ்காரதம், பாதமுதலியவற்றுளவ நம் சிவகீதையைச்
சாரபுதுலாடிய பாரதத்தில் வராமெகொண்டிழிவு கூறவந்த
து எனன்பேதம்! பாரதத்தில் வநவனவெல்லாஞ் சிறப்பு
டையனவாயக கொளவோமெனின, நானகதை - இராமன்
கதை முதலியனவும் வந்தலால் அவறையும் பகவத்கீதை
யோடொப்ப உபசரித்தலவேண்டும இராமன கதையைப்
படிகுதாவ நிலையேயெனின, நானகதையைத் தானியார்
பாராட்டாதவர்கள்? சரிபிடிச்ச வொவ்வொருவரும் பாராட்
டியே திரிகின்றார்கள். இரண்டும ஒப்பு ஒப்பு! பாரதத்தில்
வந்ததினலேயே சிறந்ததென்றும், வராது விட்டதினலேயே

தாழ்த்தென்றுங் கூறவந்தது கேவலம் மூடதகன்மையென்க. பிரமாணசித்தமா யொப்புக்கொண்டனவாகிய வேதாக மபுராண இவ்வாசகங்களில் ஒன்றுமநீக்கமில்லைபாகவின் புராணங்களிலவரினும், இகிஹாசகதில் வரினும் எமக்கு விசேஷ மினமெனது பகவத்கீதையோடொத்த விசேஷ தாமதம், நளனகையோடொத்த சாமானிய தர்மமும் எல்லா உலக வரினும் வரகாணாது சகச தாமமாகவும், சற்றேனும் பூநியாது பகவத்கீதையோடொத்தது என்று பிராந்தியாற்கூறியது பாழாய் விட்டதென்க.

இவ்வாறாக, பிராமசடபிரமணிய சாஸ்திரியென்பவந் தாமதமாக "அஷ்டாஷ்டகவரஹஸ்யம்" என்னுந் தலை "அஷ்டாஷ்டகவரஹஸ்யம்" என்கிறார் மிருகியில் "அஷ்டாஷ்டகவரஹஸ்யம்" என்கிற பிராந்திய இகிஹாசபதக்திறகு ஸ்ரீமஹாபாரதம் அந்தமானதால் வேதோபாய பிரமஹணிகளுக்காள் ஸ்ரீமஹாபாரதமே அகதம மடையதென்றா உத்தமமானதை முன்வைக்கவேண்டுமென்பது அகனக நதகாம இகிஹாசம புராண கதைக்காட்டிலும் உகதமமென்பது கோகத்யே "அஷ்டாஷ்டகவரஹஸ்யம்" என்கிறவந்தென்றா. இகனை "அஷ்டாஷ்டகவரஹஸ்யம்" என்கிற பிராந்திய சாஸ்திரிகளாகது பிழையாம். மறமென்மெனின, "அஷ்டாஷ்டகவரஹஸ்யம்" என்கிற சூத்திரந்தால் முதலில் உயிர்களும கடையில் அகதமும் பெறறுவரும் பதங்களை முன்னெவைக்க வேண்டுமென்பது கோகத்யே சமர்த்தமாகப் பட்டதென்க. இகனைய பிராந்திய உகதமானதாலென் றுரைக்கவந்த வன்மததவ்வுரை அல்லலாகவப்பட்டு டொழிந்ததென்க. இவற்றைகோககாது காம சாஸ்திரிகளாகது "அஷ்டாஷ்டகவரஹஸ்யம்" என்கிறபிராம. அஷ்டாஷ்டகவரஹஸ்யம் "அஷ்டாஷ்டகவரஹஸ்யம்" என்கிற ஸ்ரீமஹாபாரதம் இகிஹாசபதக்திறகு அர்த்தமானதன்மையும், அதுவே சாக்ஷாத் வேதவியாச கர்த்துருகத்துவ முமாய் விளங்குகிறதென்றும் பிரசங்கித்தனர். இதனுள்

ஏவகாரஸாக்ஷாத்தபதங்கள் வையர்த்தமாயவிட்டதென்க. பாரதமொன்றேயனறி வியாசஸ்மிருதி, வியாசமுக்திரமுதலியனவும் வியாசகாதுருகதவமாய வினாகும'தளி' னெனக். அனல்யும், இதிஹிசபதத்திறகு ஸ்ரீமஹாபாரதம் அததமானதுபோலவே ஸ்ரீமதராமாயண முதலியனவும் அததமானதால் வேதோபப பிரமஹணங்களுக்கும் பாரதமொன்றிற்கே உததமத்வஞ் சாதிக்'வந்ததும் வியாசாரதோஷத்தால் ழிந்ததென்க. மேலேணடு ழேறுதுககளாலும் இதிஹிசமே சிறுத்தது, பாரதமே உததமமானது எனது கூறும் வீண்வாதம் விபாததமானதால் மேலும் அவாந மிய நியாயங்களை விசாரித்துக் கணடிப்போமாக.

பாரதமே உததமமானதென்பதற்கு ஆகரவாயச சாகராசாரியா, இராமானுஜாசாரியா முதலியவாசா தாசுகளியற்றிய பிரமஹமீமாமஸாபாஷ்யங்களிலு- பாரதவாசகியானபோப பதேபதே யுதகரித்திருக்கின்றாசு'ன்னலும், தீக்ரகரலர்கள இராமாயண தாத்பரிய சாரசங்கிரஹமச்சயத்துபோலவே பாரததாத்பரிய சாரசங்கிரஹமுஞ் செய்தனொன்றும், அப்படியே ஆங்கு தாததென்னு மதவாசாய்நும் பாரத தாத்பரிய சாரசங்கிரஹம் செய்தனொன்றும், வித்யாசனியரும் பாரதாந் தாததமாயிய மஹோபாகயானத்திறகுச் சாரசங்கிரகஞ் செய்தனொன்றும் முஷறயே சொல்லிமுடித்தார். அவா பேதமையிருந்தவாறெனனை' கொடிது சொடிது!! மேற்கூறிய பாஷ்யங்களில பாரதமேயன்றி ஸமிருதிக்கும் உதகரிச்சப்படாநகுகின்றனவே! அவைசனை இவர்பாரததறியாதவாபோலும். இதுநிறக, தீக்ரதரவாகள் இராமாயணத்தைப்போலவே பாரதத்திறகும் சாரசங்கிரஹம் செய்தனொன்றதனால் என்னசிலாகசியம்? யாம் ஆஷேபித்துரைக்கவேண்டியதை எமக்கவர் ஞாபகப்படுத்தினொன்பதை நோக்கி அவர்க்குவந்தனமுஞ் செய்கின்றனம். இவ்விரண்டுமன்றிப் பாகவத தாத்பரிய சாரசங்கிரஹமுஞ் செய்திருக்கி

ன்றனர். ஆனந்த தீர்த்தரோவெனின, அவருமப்படியே பாரதத்தோடு இராமாயணதாத்தரிய சராசங்கிரஹமுஞ் செய்திருக்கினா விதபாரணயரோவெனின, மஹோபாகயானமேயன்றிச் சங்கரஷ்ஜயாமாதி புராணசாரசங்கிரஹங்களுஞ் செய்திருக்கின்றாகலான புராண அபேக்ஷயா இகிஹாசமசிற்றந்தகௌதம, அது ஸ்ரீ மஹாபாரத மொன்றுமேயென்றும், வேகோபப பிரம்ஹணங்களுகளுள் அதுவே உத்தமமானதென்றுந் துரபிமானத்தால வியவகரிக்கவந்தது நிரஸ்தமாய் விட்டதெனக.

இங்ஙனநிறக, இதிறாசபுராணங்கரிரண்டும்வேதோபப்பிராஹணங்களுஞ் சமப்பிரமாணமாயினும் புராணமே இதிறாசதனக்காடிலும் உத்தமமானதென்பகை நிரூபிப்போம வேதம் முதலென்றும், புராணமவழிநூலென்றும், ஸ்மிருதிநிறாசங்குளசார்புநூலென்றும் நிச்சயமாசையால மூன்றுமபிரமாணமாகிச்சார்புநூலினும் வழிநூலுக்காறிகமும, வழிநூலினும் முதலுக்காறிகக மம் ஏறபடுகின்றது. ஆகவே, சார்புநூலாகிய இதிறாசமபிரமாண யோக்யமென்பதுமாதிரம ஒப்பேய அறிப்புராண அபேக்ஷயா அநிககிரமித்தது எனபது நிரஸ்கமெனக. என்னை? “*புராணம் ரீத்யுந்*” (புருஷஸூத்ரம் 1 அநந்தரஹ்) “*ரீத்யுந்*” எனகிற மசசபுராணவாககி. ததால புராணங்களும, தர்மசாஸ்திரங்களும பிரமஹ்மினல் முன்னே செய்யப பட்டதென்றும், பின்னா அவருடைய முகத்தால வேதங்குள பஹிககதமாசிறமென்றும் பெறப்பட்டதெனின், வேதங்களுண்டாவதன்முனனாபுராணங்களைப் பிரம்ஹாசெய்தாரென்பது கற்பபேதமேயன்றி நிஜஸ்வரூபமனநென்க. எனகனமெனின், ஹெ புராணததில “*வ்யாஸஸுத்யா*” (புருஷஸூத்ரம் 1 அநந்தரஹ்) “*வ்யாஸஸுத்யா*” எனகிற மசசபுராணவாககி. ததால புராணங்களும, தர்மசாஸ்திரங்களும பிரமஹ்மினல் முன்னே செய்யப பட்டதென்றும், பின்னா அவருடைய முகத்தால வேதங்குள பஹிககதமாசிறமென்றும் பெறப்பட்டதெனின், வேதங்களுண்டாவதன்முனனாபுராணங்களைப் பிரம்ஹாசெய்தாரென்பது கற்பபேதமேயன்றி நிஜஸ்வரூபமனநென்க. எனகனமெனின், ஹெ புராணததில “*வ்யாஸஸுத்யா*” (புருஷஸூத்ரம் 1 அநந்தரஹ்) “*வ்யாஸஸுத்யா*” எனகிற மசசபுராணவாககி. ததால புராணங்களும, தர்மசாஸ்திரங்களும பிரமஹ்மினல் முன்னே செய்யப பட்டதென்றும், பின்னா அவருடைய முகத்தால வேதங்குள பஹிககதமாசிறமென்றும் பெறப்பட்டதெனின், வேதங்களுண்டாவதன்முனனாபுராணங்களைப் பிரம்ஹாசெய்தாரென்பது கற்பபேதமேயன்றி நிஜஸ்வரூபமனநென்க.

என்கிற வாககியத்தால நானவியாசரூபியாயப்பிரதி துவாபர யுகத்தினும் சதூலட்சப பிரமாணங்களால் புராணங்களைச் சங்கிரகித்து அஷ்டாதசவிதமாய்ப்பூமியில் பிரகாசிக்கச்செ ய்கின்றன, இப்போதும் தேவலோகத்தில் சதகோடிவிஸ தாரமாயக கிடக்கின்றன என்று விஷ்ணுகூர்ந்தாகப் பெற ப்பாடகனால் மேலபிரமஹாவினிடத்துண்டாயின வென்பத் தருமாறாய அஷ்டாதசபுராணங்களும்வியாசரிடத்துண்டா யினவன்று வெளிப்பட்டது. இன்னுமிப்படியே மச்ச ரூபங்கொண்டு பிரமஹாவுக்கு விஷ்ணுசொன்னாரென்றும் பரபரஸ்தமாய்க் கூறியிருந்ததால் வாஸதவஸ்வரூபத்தைக் கிரகிப்பது புண்ணியமிருந்தாலல்லது கிடடாதெனக். “ஸ்ரீமத்ஸுந்தரமஹாபுராணம்” என்கிற மந்திரத்தால் அஷ்டாதசவிதத்தைகளையும், புராணங்களையும் தமக்கு உககிருகுமாராகிய பிரமஹாதேவநாகுப பரமசி வம் கொடுத்தருளினாரென்றும், “ஸ்ரீமத்ஸுந்தரமஹாபுராணம்” என் கிறமந்திரத்தால் சாவவிதத்தைகளும் சிவனிடத்திலே நின் று பரண்டாயிறமென்றும் ஸ்பஷ்டமாய்ப் பெறப்பட்டத னால் புராணங்களைப் பிரம்ஹாவுண்டாககின்றென்பதும், வி ஷ்ணுவுண்டாககின்றென்பதும், வியாசருண்டாககின் ரென்ப தும், மறறைமுனிவாக ஞ்ணடாககின்றென்பதும் ஒளப சாரிசமேயனயி வாஸதவமன்றெனக் அவர்களை அங்காரிக ளாகக்கூறுவது கற்பபேதத்தாலென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. இத்தநியாயங்களால் வேதம், புராணம், இதிஹாசமுதயிய வமறை முன்னால் வழிதூல சாரபுதாலென்றுகூறுவதென சொ ற்ப்பாதக புமினமெனக். இங்கேவிரிககிறபெருகும். இகன் விஸ்தாரத்தைப் பின்னர்கூறப்படும் சிவபுராணதாமசத்வ நி ராகரணப் பகுதியிறகண்டுதெளிக.

இந்ததுடபங்களையறியாத ஷேசாஸ்திரியவாகன் புரா ணங்களை மானும், வேதங்கள்பின்னும் பிரம்ஹாவினிடத் துண்டாயினவென்பதை முன்னேபிரந்த மூதேவிக்கும பின்.

னேபிறந்த சிதேவிகளும் உவமைகூறித் திருபதியடைந்தனர். ஆவறா என்னபுதுமை! புராணம் மூதேவியானால் இவா என்ன ஆவா? மூதேவிகளுக்கு மூதந்தனனையாவாபோலும். இவர் பாபதாதிதயங் கூயிலந்ததில் அகறகொரு ஹேதுவாய்புராணத்தைபுங் கொண்டாரோ! அம்மூதேவிபுராணத்தை எவ்வளவெனதொடவேண்டும்? கொண்டாராகியின் இவருடைய தூஷம் மூதேவிவாசத்தாகநிருபதிடமாநின்றது. மூதேவி எந்நிராவிடினும் இவரிடத்திருபபதுமாதிரிம ஸ்வசந்ததமெனக, முன்னே பிறந்தகெலலா மூதேவியும், பின்னே பிறந்தகெலலாரு சிதேவியுமென்று கொளவாரொன்றி, வியாசரிடத்திலமுறையே பீரம சூகதிரமும், ஸ்ரீமஹாபாரதமும் முன்னும் பின்னும் மூதேவியினொருயதகால பாரத அபேசுஷயா பீரமஹ சூகதிரத்திற்கும் மூதேவிசுவம் சிதேவிக் கின்றதே! ஐயொகொடுமை? பீரமஹசூகதிரத்தை மூதேவியாக்நி இவா என்கே சிவத்தாநிற்பாரா? இது கவிதோஷமெனக. கிரஷ்டாந்தகமடறுவால் இவரைப்போல புத்தம்மனை கண்ணெடுப்பது அபாமை அநமை! இதுபோலவே, முன்னேபிறந்த விஷத்தைகடும், பின்னேபிறந்த அமிரதசுவையும் உவமைகூறினா, விஷமே மரணத்தைக்கொடுப்பது அமிரதமோ மரணத்தைக்கொடுப்பது, விஷத்தைபுண்டலா சிவபெருமான அமிரதத்தைபுண்டலாகள விஷனுலவாதிகள. விஷத்தைபுண்டிஞ சிவனிறந்ததினிலை. அமிரதத்தைபுண்டிம் விஷனுலவாதிகள வாழ்த்தினிலை. விஷத்தைபுண்டாலுஞ் சிவன சாகாதவரென்றும், அமிரதத்தைபுண்டாலும் விஷனுலவாதிகளசாகிமவாகளென்றும் அவர்களுடைய நியாயநியங்களை வெளிப்படுத்தி முபகரணமாயினிளங்கும் விஷத்திருட்டாந்தத்தை யிவராதரித்தது என்னபேதமை? விஷபும் சிவனுக்கமிதமாயிற்று அமிரதமும் விஷனுலவாதிகடாகுஷிஷமாயிற்று. ஆகவே, இவா விஷாமிரதங்களின் றுரதம்யங்கூறியது ஏறறுக்கோவழிந்திலம்.

பாரிவோபோலும். இப்படிப்பலவுளவாகவின் புத்திமார்கள
பகுத்துணாவாராக. இப்படிச்சொலவதனால் பிரமனிடத்து
ப பினவந்தவேதம் புராணத்திற முழங்கதென்பது எமது
கருத்தன்மென்க. புராணத்தினும் வேதமேமுற்பட்ட தென
பதை முன்னேவிசாரித்துத் தீர்மானித்தோமாகையால் இ
வர்கூறிய தோஷம் எங்கேவேதத்துக்கு முண்டாகப்போகி
ன்றதோவென்னும் பயத்தாலேயே இப்படிப்பரிசுக்க நே
ராததென்க முத்தவனுக்கும் இளையவனுக்கும் மிருகமும் அ
னையோன்யசம்பந்தத்தைநோக்காமல் இவர்க்கும் பேதங்
கறபித்து ஒன்றுகிராஹ்நம், ஒன்று அக்ஷரஹ்யமுமாகக்
கொளவது அவிவேகமென்க. இரண்டும் சிவஹ்யமேயாகி
முத்தவன் இளையவனென்று முபசாரமாதிரிமே பாராட்ட
ந்தக்கதென்க. மேலநியாயங்களால் புராணத்தைப்போல
வே இதிலாசமும பிரமாணமென்றும், இதிலாசம் புராண
த்திறகுச சாரபுநூலாகையால் புராண அட்டத்தால் இதி
ஹாசம்நாழந்தகென்றும் நிசசங்கிதப்பபட்டதனால் புராணந
தர்க்கதமாகிய சிவஸ்தைக்கு இதிலாசநாநாக்கதமாகிய பகவ
த்கீதை அதிகநிரமித்ததுஎன்றுகூறும் நூலாதமநிரசிக்கப
பட்டதென்க

இனிச சங்கராசாரியா சிவஸ்தைக்கு வியாக்யானஞ்
செய்யாததெனையெனின், அவாசெய்யாததினாலேயே அ
தற்கொரு குறைவுடைமென்பது என்னபேதமே? பச
வத்தினைக்கு மாதிரிஞ்செய்தனரேயெனின், அதுவகான்
மவாதத்தைச்சாதித்துச் செய்கதேயன்றி இவர்களை பாஞ்
சராத்நிரததைக் கூறினதில்லை யாகவின் அநதவியாகயான
தை ஆதரவாய்க்கொண்டழவந்தது அவத்யாய நடிந்த
தென்க. ஆனமேயியது நூலதிசயமேயன்றிச சித்தாந்த
அதிசயமனறேயெனின், சித்தாந்தவிசேஷத்தால் நூலதிசய
மேயன்றி நூலவிசேஷத்தால் சித்தாந்த அகிசயமில்லை யாக
லான்பரஸ்பரம் பாஞ்சராத்நிரவிகற்பமாகிய சங்கராசாரியா
வியாக்யானத்தால் பகவத்கீதையை நிறுத்தவந்தது நிரஸ்த

மெனக. சுகராசாரியா விசிஷ்டாதவைதபரமாய்ப பகவத
கைக்கு வியாக்யானஞ்செய்திருநதாலொழிய அவனையெ
டுத்துக்கூறுவது அவலமெனக.

இதுநிறக, அவா சிவகைக்கு வியாக்யானஞ்செய்யா
ததை மோக குங்கால "ஐவ" வற்றுமபற்றி யனறே அருச்சுனர
ருக கைகநூல செயியறிவுற நத கண்ணன யானேயுலகெல்லா மா
யினெனென்றதூஉம், முகலவன த விசுவ ரூபததசத் தான காடடிய
தூஉம், ஏனையவற்றைக கைவிட்டு எனனைய உழிபம்கவென்றதூஉ
ம், அதனையும்தபாக்ககொண்ட அருச்சுனன உவனகூறிய கரு
தததோசகிச சாங்காறுஞ் சி பூசசெய்ததூஉம், கண்ணனமேவி
ட்டபாது களமுசலவன றிருமுடிமற கண் - தூஉ மெனக, கண்ண
னுமனனிய முனிபாற சிவதீக்கையுறத சன்னையுத தலைவனைய மு
னாட்டுகொளுசிய சோகமபாவனையத தலைபட்டா னுதலறி."
என்று சிவஞானசுவாமிகர் சிவஞானபோதச சிறுநுரைநிற
கூய்யிருக்கின்ற ராகலான் சிவனசொன்னதையில யா
னேயுலகெல்லா மாயின்னென்றதூஉம், ஏனையவற்றைக
கைவிட்டு எனனையே வழிபடுகவென்றதூஉ முதலையவற
றைச சோகமபாவனையாலென்று கூறவிசையாமை கருந்
யே சிவகையைவிட்டுத தமமையொத்கவாபிப கண்ண
னுரைத்ததையைச கடைபிடித்தகாரொநக. கண்ணன், சி
வதையில ஏனையவற்றைககைவிட்டு எனனையேவழிபடுகவென
று அருச்சுனரதுக கூயிராகவும், அவனசாங்காறுஞ் சிவ
பூசைசெய்து வந்தகெனனே? பாசபதாஸ்கிரமபெறவேண்டி
சசெலலுகைகில கண்ணன் உடனிரந்தும் அவன் கண்ண
னேப்பூசிக்காமல கண்ணனிதத்துச சிவபூசைசெய்ததென்
னே? இவ்வேதுக்கள பலவாற்றாணங் கண்ணன் கூறியதெல
லாளு சோகமபாவனையாலேயேயனறிக் தன்னையே பரமாய்
க் கருதியலலவென்க.

"கண்டவியையலலேனு நெனறகன்று காணுக்

கழிபரமுநானலலே நெனச்சுருதிசு கசிரசு

தொண்டினெடு முளதகவன றுனிந நகலபபாடுல

சோகமெனப பாவிக்கதெதான துவன வேறனறி

விண்டசுலு மலங்கௌல்லாங் கருட்சயானத்தின்
விடமொழியு மகட்பால விமலசுதய மடையும
பண்கடமலகை ஞமது நானுனை னென்று
பாவிசுச்சொல்லு வதபபாவசு வைக்காணை”

எனவாளு சந்தான குரவாவாகியபுஞ் சானமுமெ
ன்க, இத்த நியாயங்களால் சங்கராசாரியா சிவகீதைக்கு வி
யாகியானஞ்செய்யாதுவிட்ட காரணம் வெளிப்பட்டதனால்
அவாசிவகீதா விபாகநியானஞ் செய் விலலை யென்று ம
நதமதியாற குணாத் மடடிவாசகம் நிரஸ்தம்மனக சிவகீ
தையில் ஏகானமவாதத்தைச சாதித்து வியாகயானஞ்செய்
வதனால் தமது சித்தாநகங்கெடுமேயனவ்ச சிறப்படையா
தென்றே அதனைசெய்யாது விடுத்தனரென்க. அநாதிமல
முததராய விளங்கும் சிவபெருமான தாமேபரமேனறும்,
தாமேஎல்லாமென்றும், தமமைக்காட்டிலும் வேறுபதாத
தமிழலை யென்றுங் கூறுவது ஸ்வதாமம். சங்கராசாரியா முத
லியவர்கள் பாசபநதங்களாகலின் அநுநனந தா பங்கூறுவது
பரதாமமாமேயனவ் ஸ்வதாமமாகாகென்க. அதுபற்றியே
சிவகீதாவியாகயானம் அவாகுபபாதகமாயிறறென்க இன்
னுமவிரிசிறிபெ நுகும்.

இங்ஙனநிறக, ஷெ டெட்டியாரவர்கள் பகவதகீதைமு
தலிய விஷ்ணு பாரமயங்கனையும், வைஷ்ணவ தாரகசனையும்
கூறும்பாரதகநில ஷேஷரோதமாயச சிவபாரமயங்கனையும்,
சைவதாமங்கனையும் எப்படிக்கூறுமென்று மறுத்தார். நல்ல
முதிது. அநுசகனருப பாசபதமளிகதல, கண்ணனுக்குப்
பிளகாப்பேறுதவுதல, கிருஷ்ணருக்குச் சிவகீடசை கொடு
த்தலமுதலிய சிவதருமங்களைக்கூறும் பாரததநல விஷ்ணுத
ர்மங்கள் எப்படிவராகூடுமென்று அதனையெதிரிடடுநோக
கின் மேலாட்சேபமசிகுருமாகையால் அவருடைய மீநதம
திக்கு விசனப்படத்தகதா யிருக்கின்றது.

இனி வாஸ்தவவிசாரத்கில ஸ்ரீமஹாபாரதம் பஞ்சபா
ண்டவாகள சரித்திரமேயனவ் வேய்லலை. ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அ

வர்களுக்கும் தேசபந்தாவும், ஆபகாரமாரிந்தர்படியால் அ வர்சரிதமு மிடைரிடையே பாரதத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஸ்ரீகிருஷ்ணர் சரிதமாத்ரமேயனப பிஷமா, துரோணா, அசுவதகாமா முதலிய ஆசாரியர்களை சரித்திர மரு சொல்ல ப்பட்டது. ஆக இப்படி ப பலசரித்திரங்களைக் கூர்வருமபா ரதத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணாசரித்திரமே பராமயமாக கூர்வரு மென்பது விருத்தகமெனக் பாண்டவாள், கிருஷ்ணா முத லியவர்கள் உபாசகர்களேயாகத் தங்கள் அரசதாமங்களி றைவேறும் பொருட்கும், ஆன்மலாபத்தின்பொ ருட்கிலொரு கடவுளை வழிபடுவாராகவின் அவரைச் சாதசிவமுதற்கியெ ன்று இனிதுவீள்க்கும். இந்ததுடங்களைப்பாண்டவாள் வீஷ் ணுபராமயங்களைக்கூறும் பாரதத்தில் சிவபராமயம் எப்படி வரக் கூர்மென்று வீசுமதித்துடைத் வீணவாதக கண்டிக்கப் பட்டதெனக் விஷ்ணுநாமம். வீஷ்ணுபராமய முதலியவற் றை அந்தந்தத்து சிப்பிரகரணங்களில் அவரையு பாசியாக கக்கொண்ட அந்நாரிகள் பொருட்க்கூர்யதெனக், அவ்வு பாசியாரையுபாசுராகி அவர்களு பாசியாகக் கூறுங்கால எஞ்சலுவிருத்தியால் பந்தமடங்கலும் சிவபெ ரமானையே பரமாயசசுகித்தாக கூறுமெனக் இவற்றின் விவரணத்தை ப பின்னா கூறுவாமென்க.

இன்னும் தெ டெடியாரவர்கள் ஸ்ரீ மஹாபாரதத் தை ஸ்ரீ கண்டா சாரியா சிவபராமயங்களைச் சோதது வி ஷ்ணு பராமயங்களை அந்தமா மெடுத்துவிட்டு அவற்றை ஸ்ரீமயய ஒரு விராகன் மருசெய்து மெடுத்துவிட்டாரெ ன்றும், பங்களவாடிகள் சகதிபராமய முடையவர்களாதலா ல தத்சம்பங்கமாய முந்நுறு அதுவாராவாடிகை கலபிதாமசமா ய்ச்சோதது நீலகண்டயத்தை யாதரித்து அந்த தேசத்திலே பாரதத்தை அசுசிட்டார்களென்றும், அந்தப் பிரதிபாதரவா கவே இச்சென்னையிலும் அசுசிட்டார்களென்றும், இதுகள் பிராசசின் வியாக்யானங்களோடு விரோதிகளெனயதென்றும், பலவாறு பிதறியிடுககின்றனா. இவற்றை விசாரிக்குமிட .

தது ஸ்ரீகண்டாசாரியர் விஷ்ணுபாரமயங்களை யெடுத்தவன்
ட்டாரொன்பதும், சிவபாரமயங்களைச் சோத்தாரொன்பதும்
முடிகளையெனக் பாரகத்தில் விஷ்ணுபாரமயம் முக்
லேயல்லாதிருக்கவும் அதனை யெடுத்தவன் ட்டாரொன்ப
வ்வனிசையும்? மேலாயம் சுயிரியாயத்தால் பாரத்ம
டங்களும் சிவநாமத்தையே நிறுத்தென்பது ஸ்வதீபம்
களாபடியே அவர் விஷ்ணு சம்பந்தமான சில அம்சங்
களை யெடுத்தவன் ட்டாரொன்பது, அதனை மறுத்து உண்மை
யை நாட்டி வேறு விபரமியானதால் ஏன் சாதிக்கப்
பட்டது? அவருள்ளபடியே விஷ்ணுநாமங்களைக் கழித்த
துண்டெறின, கொஞ்சம் சேஷமாக விட்டுவைத்தான்
என்று சொன்னவுடனும் பத்காளத்தினாலாவாகள் சம்பந்த
ரமயமாய் புத்தியை ஆவ்யாயங்களைச் சோத்தாரொன்றாம்
இவா நானமில்லாகவாட்பாலும், எங்காவது ஒர்த்தொப்ப
பாய முத்தியை அத்யாயஞ் செய்பவர்களுக்கும் புத்தியை எழு
த்துஞ் சோகநாடினார் ஒரு வலோசனஞ் சோத்தாலேயே
திருட்டு வெளிப்படடுபோமாகவும், அவர்கள் முத்தியை
அத்யாயஞ் சோகநிரவணிதில் இவர்களெங்கே தூங்கிக்
கொண்டிருந்தீர்கள்? இவர்களுக்கு என்னுடைய
உத்தரவிடை ரசிக்குங்கள், கங்குலங்காற்றுகின்றேன் உத்தரவிடை
செய்துள்ளது” எனநிம் சுலோகம் துரிதரணபாவத்தினுள்ளதாக
சக நடந்த திருச்சினறாகவே! அந்நிலைமையை கொண்ட
ராபேலும் திராபடி யெல்லாததைக்கடந்தவர்களுக்கும் பேரை
கள் இவர்களுையென்பதைப் புத்தியாளர்கள் கண்டறிவாராம்
இன்னும் பலவுள்ளவை உள்ளவற்றுள் விநிதந்தமெனது. இது
நிமக, ஸ்ரீகண்டாசாரியர் செய்த டாரம் பிராகயானம் பிரா
சரின் விபரகயானங்களோடு விவரிக்கின்றதெனறா. இவ
தெத்தைப் பிராசரின் விபரகயானங்களைப் பார்த்திருப்பவா?
அந்த விபரகயானங்களுடைய குப பெயர்கள யாவை? அந்தப்
பிரதிகள் எந்தேதேசத்தில் யாரிடத்திருக்கின்றன? அவைத்ம்
மிடத்திருப்பதுபோலவே கூறலோ! ஆச்சரியம் ஆச்சரியம்!!

ஸ்ரீமஹாபாரதத்திற்குப் பிரவாகதர்சனாய்ச் சொர்க்க மத்ய பாதாளங்களில் முறையே பைலமுனிவா, வைசமபாயனா, சைமினிபகவானுடைய மூவனாயும் வியாசமுனிவா ஏறபடுத் தினனொன்றும், அவ்வாறே அவர்கள் அந்தந்த இடங்களில் அகளை வெளியிட்டதுமாதிரிமேயன்றி ஒருவராயினும் அத றது வியாகயானஞ் செயததில்லைபென்றும், பின்னா ஸ்ரீ க ண்டாசாரிய சுவாபிகளென்பவா பரமகாருண்ய ந்திகளாய லுந வியாகயானம் பிரதிபத ஸாமாயசசெய்து வெளியிட்ட னனொன்றும் புத்திமான்கள பலரும் வழங்கி வ நுவதற்கேற்ப அந்த ஸ்ரீகண்ட வியாகயானமொன்றுமே இமசே நுபரியந்த ம பிரசித்தமாயி நுகதினமந். இதனைபுணராது வாயிலவந்தப டிப பிகறந்திகிரிவது பாவம் பாவம்" இது மாநீரெமா? சுரு கிஸ்மிருதிகளிலும் இவர்கள் பேயக்கருதனை விரோதித்த அ மிசங்கலையும் கறபனைபென்று சொல்லவார்களேயன்றி வேற லலை. இப்படிப்பட்டவர்களை என்ன சமாதானத்தால திரு பதி செயயலாம்? விவேகி ளாயச சத்திய பரமானத்திற கட ம்ண்ட புத்திமான்களுக்கே சமாதானத் சொல்லலாமென்று இவரைப்போலொத்த கவிச்சிகிரேஷ்டா புத்தகைல்லலாப மாறந்த் திருபதிசெயவிகக யாவராலதான முடியும்" இனி யிப்படி வீண்புரட்டுகளாலும், வீருதாபபிர சங்கத்தாலும் அவலமாகக்கத்தை யவலம்மீத்துப பாவத்துக்குள்ளாகிக் கெடாதிருப்பாராக

ஒளி ஸ்ரீமஹாபாரதம் சிவபாரம்பர் பிரதிபாதகமடை
யதெனப்பதை விசாரிப்பாம் துரோணபாவத்தில் “கேசவ
ஸ்ருவிஞ்ச்யத் பஜஸ்யுஷ்ணரக்ஷயஸ்” ஸர்வயுக்தஃ ஷண்மூர்த்த
யுஷ்கந்தஃ, கௌரவ்யுஷ்ண ரக்ஷயஸ் கர்ஷ்யவ்யுஷ்ணஸ்” எனநிற
வாகியத்தால தேவாகளுக்காத தெய்வமாகியும், எண்ணக்
கடாமலிருக்கும் ஆகுமபாவ மள்ளவராடியும், குறைவில்லா
தவராகியும் விளங்கும் விஷ்ணுவானவா சிவனைச் சாவஸ்டி
யாயத் தெரிந்து மஹாபபிரபுவாகிய அவரை இனிகத்தினி

[illegible][illegible]

ம, பரப்பிரம்ஹமுமாயுள்ளது அந்தபரமசிவம் என்றும்,
“யக்ஷுகூர்ணஜநம்” என்கிற வாகியத்தால் ஜகத்காரண
மாகிய அந்தப் பரமசிவத்தை யடைநகார்க ளென்றும்,
“சாஸுவீரஸ்வரூபிணாம் சாமுருத்யை நமஸ்க்ருத்”
என்கிற வசனத்தால் தர்மாதாமாவாகிய ஸ்ரீநிருஷ்ணா புராணபுந்
தானும், உலகத்துக்கு முதல்வரும், உறபத்தி நாசாகிக நும்,
பரப்பிரமஹ ஸ்வரூப மாகிய பரமசிவத்தை அரசுகளே
வி வந்திடதாகொன்றும்; ஆரண்யபாவம், தோததயாததிராக
யாயத்தில “யக்ஷுகூர்ணஜநம் ருத்ரமூர்த்தயஸ்து - வம்
யக்ஷுகூர்ணஜநம் ருத்ரமூர்த்தயஸ்து” என்கிறவாகியத்தால்,
அஷ்டனுவானவா அனுககிரகம் பெறவேண்டிப் பரமசிவத்
தைப் புகித்துத் தூலபமான அநேகவரங்களைப் பெற்றா
ரென்றும் இனிது பெறப்பட்டது. இப்படிப் பிரமாண்ய
சகதியாய்த தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் முத்திய சிவாநுதிமானக
ள் சிவபாரமயங்களை வெருவாய விளக்கியிருந்து முண்மை
யில் அஞ்சையகொண்டு மேம்பட்ட சாஸ்திரியாரவர்கள் குழயி
வழிந்திருக்கும் சமாதான வசனைப் பரியாலோசிப்போமாக

பகவத்கீதையில் “ருத்ராஜன்ஞ்ஞ-ரஃஸ்யீ” என்கிற வசனத் தால் ‘சிவனுக்கு வாகனமேய விபூதிதவங் கூறப்படுதலால் ‘ஊர்ஜா’ என்கிற வாகனியத்தாற பிரதிபாதிக்கப்படும சிவ பாரம்யம் சமாததிக்கப்பட்டதன்று வேய்லலை யென்றும், “நாராயணஜீ ருத்ராஜன்ஞ்ஞ-ரஃஸ்யீ” என்கிற மோக்ஷ தனம் வசனத்தில் நாராயண = ஆதமா = யஸ்ய என்கிற பஹுவிரீஹியினால் சிவனுக்கு நாராயண பிரேரியதவம் கூற ப்படுதலால் “ஐக்ஞ” என்கிற வாகனியத்தாற பிரதிபாதிக்க பபிம ஜகத்காரணத்வம் சிவதுலயமாகக் கூறுவது பொரு ந்தாதென்றும், “ஷக்ஷிஷிஷுத் லக்ஷிஷ்ஞ்ஞ-ரஃஸ்யீ” என கிறவசனத்தால் ஐகியினிடத்தில் சகியபராலுணடுபண்ண பபட்ட இவன் விஷ்ணுவென்று சொல்லப்படுவான் என்று பெறப்பட்டதலை “ஐக்ஷி” என்கிற வசனத்திலுள்ள வி

ஷ்ணுபதம் வாமனபரமாக நிசசயிக்கப்பட்டு அவதாரபரமாயச சமாத்திகபபிமனறி மூலவிஷ்ணுபாஸ்யத்வமாகக் கூறுவது விருத்தமெனறும், அப்படி அவதாரத்தில் பூசித்த தாம வராகபுராணத்தில் சிவனைநோக்கி நான் அவதாரங்க டோறும் உன்னைப் பூசித்து உனக்குப் பிரசித்தியுண்டிபண் ஸ்விஷ்ணு எனறு விஷ்ணுமூர்த்தி கொடுத்தருளிய வரத தைப்பரிசேகமும் பொருட்டேயென்றும், ஸ்ரீகிருஷ்ணாசெய த சிவபூசையாதிகளும் இது அபிமதமபற்றியே யெனறும், அந்தந்த அவதாரங்களில் பிராமஹ்ணராதனஞ் செய்துவந் கதுபோல ஸ்ரீநாதராராதனமும் தாம பரிபாலனாததமேய னற்ச சிவசாவோத காஷ்த்தாலனறென்றும் ஒருமுறையமு திதொலைத்தார

இக்கீழ் முறையே விசாரிக்கும்படத்தில் “ருக்மாணஸ்யுத்ர ஸ்யுதி” என்கிற வசனத்தாற் பெறப்பட்ட சங்கரனை விஷ்ணு விபூதியென்று கூறினவா மேல் துரியமூர்த்தியாகிய பரசிவ பரபிரபுவை விசாரியாமல் வெளிப்பட்டது அறியாமையென க. “சுஷோணமஃஸு” என்கிற வசனத்தாற் பெறப்பட்ட விஷ்ணுவைத் துவாதசாதிகதியருள ஒருவராகிய விஷ்ணு வெனறே கூறுவரனறி மூலவிஷ்ணுவே தானுண்டு கூறப்படவருமென்று சொல்லகூறுணிவாரா? ஆதித்தியருள விஷ் ணுவானென்பதைத் துவாதசாதிகதியருள ஒருத்தனாக நிர க்ப்பதுபோல உருத்திரருள சங்கரன நானென்பதை எகா த்சருதரங்களில் ஒருத்தராகக் நிரக்கவேண்டுமென்ப பிரம ஹவிஷ்ணு ருதராதி சாவசுசுஷோட மூர்த்தியாகிய துரிய சிவத்தை யெனறுகொள்வது துரஹங்காரமெனாக. இதளு ல சிவபெருமானுக்கு நாராயணவிபூதிவம் பித்திககாதாகை மால் “ஸூர்ண” என்கிற வசனத்தாற் பிரதிபாதிக்கப்படும பரபிரமஹத்வம் ஸ்ரீபரசிவமூர்த்திக்கென்றே ஸ்பஷ்டமா ய வெளிப்பட்ட தெனக.

இனி “ஸூர்ணஸ்யுத்ரஸ்யு” என்கிறவசனத்தால் சிவனு சகு நாராயண பிசாரியத்வகூறி “ஐந்யு” என்கிற வசனத்

தாற் பெறப்பட்ட ஜகத்காரணத்வத்தைச் சிவனுக்கு அந்தரி
யாமியாகிய விஷ்ணுவினிடத்துக் கிரிகுககவேண்டுமென
து தூபிமானமென்க. “ஸ்ரீஸூரணாம்பரமஸூரணாம்பரம், சூரண
ஸூரணாம்பரம் சூரணம், ஸூரணாம்பரமஸூரணம், ஸூரணாம்பரமஸூரணம்
ஸ்ரீஸூரணம்” என்கிற சுலோக சுவதரவாசகியுத்தரால ரகவராக
ஹதகெலலாந் தலைவராகிய மஹேஸ்வரரும், தேவாக ந
கெல்லாந் தலைவராகிய மஹாதேவரும், பதிகஞ்சுகெலலாந்
தலைவராகிய பசுபதியும். பரமாயுளவாககெலலாந் தலை
வராகிய பராத்நாநம், சாவதநதகாரணமும், தியானமாசக
தாஸு பாசிககப்படுபவாமாகச சிவபெருமானோ நாங்களாகி
யாரோம என்று பெறப்பட்டதன்றியும், “விஷ்ணுஸூரணமஸூரண
ஸ்ரீஸூரணமஸூரணம், ஸூரணஸ்ரீஸூரணமஸூரணம்
ஸ்ரீஸூரணம்” என்கிற ஆதித்யபூரண வசனத்தால சகல ஜகததுக
துகரும் பிரபுவானவாரும், உமாதேவியாராக கிபுடநும், உல
சகலஞ்சுகெலலாம் அந்தரியாமியுமான பாசிவப பிரபுலைப
பிரமஹாதிகளோடு சமமாசவும், பிராடடியானா இதரசசம்
களோடு சமமாசவுங்குங்கு கூடாது என்று நிச்சயிக்கப்ப
ட்டதனால் “ஸூரணஸ்ரீஸூரணம்” என்கிறவசனத்துக்கு அ
தகசுலோகாரமாய் நாராயணனுக்கு ஆதமா அந்தரியாமியாகி
ய சிவபெருமான என்று தத்புருஷ சமாசத்தைக் கிரகிப்ப
பாபபாதிதமென்க. இன்னும் “ஸ்ரீஸூரணமஸூரணம்
ஸ்ரீஸூரணமஸூரணம், ஸூரணஸ்ரீஸூரணம், ஸூரணஸ்ரீஸூரணம்
ஸ்ரீஸூரணம்” என்கிற அநுசாசனிகப
ர்வவசனத்தால சர்வகாத்வாகியும், சாவதந வந்தமகாரக
யும், நாசாஹிதராகியும், சகலதத்வங்களுடைய நிராயக
கோ அஹிந்தவராகியும் விளங்கும் பிரதான புந்ஷராகிய ஸ்ரீ
ருத்ரபகவான் தனது வலதுபாசத்தினின்றும் லோகசிந்
டியைச் செய்யும்பொருட்டுப் பிரமஹாவையும், வாமபாசி
த்தினின்றும் லோகரகக்ஷணாத்நமாய் விஷ்ணுவையும், பிரள

[illegible][illegible]

மிகுந்த ஐசுவரியத்தை யடைந்தார்கள், ஆதலால் சிவபெருமான சமஸத்பிராணி பூதங்களாலும் பூசிக்கத்தக்கவர் என்று பெறப்பட்டது. “ஐசுர்யவ்யஸ்தேஷம் சந்நிவாஸுரீஷு:” “சேஷு: ஐசுரீஷு: வதஸ்து: சந்நிவாஸி:” என்கிற வாமனபுராணவசனத்தால் சிவபெருமான சமஸத தேவாசுர மதுஷ்யாகளாலும் பூசிக்கப்படுகின்றார். சிவனுடைய பூசிக்கப்பட்டவன யாவன பரதிவாதிக்கள சொல்லடமம் என்று வெளிப்பட்டது. “ஐசுர்யவ்யஸ்தேஷம் சந்நிவாஸுரீஷு:” “ஐசுரீஷு: ஐசுரீஷு:” என்கிற அநுசாசனீக பாவவசனத்தால் பிரமனும், வீஷ்ணுவும், மஹாதேவர்களும் சிவலீங்கப்பெருமானைப் பூசிக்கின்றவர்களானால் சிவோஷ்டாகள் யாவா என்று பெறப்பட்டது. “ஐசுரீஷு: ஐசுரீஷு: ஐசுரீஷு:” “ஐசுரீஷு: ஐசுரீஷு: ஐசுரீஷு:” என்கிற துரோணபாஸ வசனத்தால் ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய தவததைச் சந்தோஷித்துப் பரமசிவம் அநுகரி மஹாபாத்மாய வெளிப்பட்ட அவசரத்தில் அவரது இடது பாசத்தில் சுங்கசகரதரைய அடக்கெதிர்ப்பஸ் தோத்திரகங்களால் துதி செய்துகொண்டிருந்த வீஷ்ணுவை ஸ்ரீகிருஷ்ணர பாததருவிறுபொன்று வெளிப்பட்டது இவ்வுண்மைகளை மெய்நிலங்களில் (எ.அ. எ.அ. வது பக்கங்களில் உதாரணத்திற்கு) நுகராமலாக வாக்கியத்தாலும், பிரமஹ கைவர்த்த வசனத்தாலும் விளக்க யிருக்கின்றோ மாகையால் “ஐசுரீஷு:” எனினும் வசனக்கூற பெறப்பட்ட வீஷ்ணுவசனம் மூலவீஷ்ணுவைப் பாதிப்பதென்று கூறிய பாதகவசனம் பரித்யஜிக்கப்பட்டதென்க. மேல வாகியங்களால் பெறப்பட்டனவெல்லாவும மூலவீஷ்ணுபாஸ்யதவமே யாகையால் அவதார வீஷ்ணுகளுக்கு மாத்திரம் இடந்தேடிவைத்து மௌடீயாந்தகார மென்க

இங்ஙனநிற்சீ, அவதாரங்கடோறும் உன்னைப்பயிசித்த உ-
னக்குப் பிரசித்தி யுண்டிபண்ணுகிறேனென்று சிவனுக்கு

கொடுத்தவரத்தைப் பாலிகும பொருட்டே விஷ்ணுவான
வா அவதாரங்களில் புகுதகாரொன்பதும். ஸ்ரீகிருஷ்ணா புகு
திதகாரொன்பதும் பேதமையிற் பேதமையெனக் மேலிடங்
களில் “உஷஸ்டீஸ்டீஸ்டீஸ்டீஸ்டீஸ்டீ” எனநிம் குரநி சித்தமான உ
தகாஷத்தை வெதுவாயக்கூய் பிநசகினறே மாகையால
ஸவத் சித்தியமான சாவோதகாஷத்தையுடைய சிவபெரு
மானிடத்து இராமநிஷயநி அவதாரங்களில் செயத் ஆ
ராதனத்தாலேயே உத்காஷம் சம்பவித்தகென்பது விதண
டாவாதமெனச். வராகபுராணத்திற்குரிய வரதானம் அவு
தவாத மாத்திரமாகவே கிரங்கப்பபிம். அநேக சுருதியிற்
ததமாய்ப் புராணங்கூறுதாயால் பிரசம் சாபரமென்பதே
மேலோரா துணிபெனக் இல்லையெனின, சுருதி விரோதநி
ஹாரத்தேட விடமபெறுது கலபனாமாதிரமாகக் கண்டிசு
பபட்டொழியுமெனக். சமலவரதானம் எனபோலு மெனி
ன், தண்ணிரப்பங்கொ யணென்று நீரநுநித் தாகநதனிக
பிறகுநானிககு நீரநுநியித் தண்ணிரப்பங்கொ வைத்தவனு
குப் புண்ணியத்தை விளைவிக்கவேயன்றி வேறல்லையென்று
யுமம் பேதையிற் சுருதப்பபிமெனக்

இன்னும் பிராமஹணராதனம்போல நுகர்ரா தனமும
தாமபரிபாலன மாத்திரமன்ம் யதாராதமனமென்று உயினா
இதுவு மொருநிநதையாம் மூலவிஷ்ணுவாலும், அவதார
விஷ்ணுகளாலும் அங்கக்காலங்களில் சிவாராதனஞ் செய
யதுவந்ததுபோல பிராமஹணாகருந் சிவாராதனஞ் செய
பவர்களென்பது சாவவேத சமமதம் விஷ்ணுவும் பிராம
ஹணாகருந் சிவாராதனத்தை யுடையவாக ளாகையால்
விஷ்ணுமாத்நி பிராமஹணராதனமசெய்தது சிவபுகாத்நி
கயத்தாலென்று வெளிப்பட்டது. தாவாசா, நங்கி, பிருநுயி
சுந்தாமாரா, அசஸ்தியா, தநீசிபுதலாகிய முனிவர்களை
மூலவிஷ்ணுவே அநேக அவதாரங்களில் வழிபட்டவுண்மை
களைப் பராதாதி பிரமாணங்களாற் கண்டறியலாமன்மயும்
அவர்களை அவதாரங்களிலுபுசித்தும் ஏராளமாகையால்

[illegible]

இதற்கிச்சொல்லுடைய “பிரபலானகாரியம்” என்னுஞ்சுவ
டிபில “ஷ்ரீயூக் ஷ்ரீயூய்யா” என்னும் வசனமொன்
மெழுகித் தங்கக்கைய நகரத்தோறும் மாறாதிக்கமாபிரப
போல நாராயணன் அவதரிக்க அவதரிக்க உச்சாராயாதைய
டைநின்றான் என்று பிரசுரித்தனா. இதனால் மூலவிஷ்ணு
வைக்காடடியும் அவதார விஷ்ணுக்களாகக் காதிக்க மறிகரி
கினமது. மேலசாஸகிரிகளோ வெளின், மூலவிஷ்ணுவை
சுவந்த அபகாஷ்கை அவதார விஷ்ணுக்களமேலேற
பபிரிகரிக்க முயன்றா. இதனால் அவதார விஷ்ணுக்களைக்
காடடியும் மூலவிஷ்ணுவைக் காதிக்க மறிகரிக்கினமது. இ
த விவகாரத்தால் ஸ்வமத் பின்னவாதஞ்சித்தித்தலால அன
யோன்யாசிரய தோஷம் சம்பவித்ததுப் பரித்யஜிக்கப்படு
மெனக. விஷ்ணுவானவர் அவதாரங்கடோறும் உச்சிரா

யத்தை யடைகின்றொன்பதை விசாரிசுகில புடம்போடுங்
தோறும் பொன்னுக்கு மாறறுயாதலபோலென்றும் உவமி
த்துக் கூறினா இப்படியும் பொருள சிறுவாநுண்டா? அந்த
வாகசியத்தாறபெறப்பட்டது சிவனுடைய ஸ்வரூபவானனை
யல்லது வேறில்லை. பொன்னுனது பூஷணங்களாகக் காரிய
பட்டகாலத்தில் அநுபவநியமான சிரோஷடபதாராததமாய்
ஆத்மாகளுக்கு இன்பம் விளைதகலபோல நிஷுகளமாத்தி
ரமாயுள்ள பரபிராமஹம் உமாநாததசீர திவ்யமங்கள வீசு
ரஹதேஜோ ஸ்ரபமாயச சகஸிகரித்து அநுபவ வேதயமாகி
ஆத்மாகளுக்குப் பேரின்பத்தை விளைவிக்கும் அவசரத்
விளக்கவந்த அந்தவாகநியத்தை ஹே பிராஹ்மயங்கொள்வ
து அசுரோஹந்தகாரமெனக் இப்படி விசாரியாமலதங்க
த்தை யுநுக்குந்தோறும் மாறறுதிகமாகிறுப்போல என்று
இராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்கண்மேலேறற்க சிறுவது அ
பசித்தாந்தமெனக். மசசம், கூரமம், வராகம், நாரகம்
முதலிய அவதாரங்கள் மூலவிஷயவினுடைய முதற்புட
ம், இரண்டாமுடம், மூன்றாமுடம் எனருகி ஒன்றல்லென
று மாற்றதிகரிக்கலவேணும். அன்றியு மந்த முலவிஷய
வைப் புடம்போடுதற்கு வேறே யொருபுநஷணம் வேண்டு
ம். மூலவிஷயவினுடைய அவதாரமாகவே பத்தையுங்
கொள்வாமெனின, பொன்னுனது பூஷணங்களாகக் காரிய
பய்பட்டகாலத்தில் மாறறுதிகளில் தாழாதுநிறைபோல்
எல்லா அவதாரங்களும் சமநிலையினிக வேண்டியதுபோக
நாரசிங்கம், ஸ்ரீராமம் முதலிய அவதாரங்களே சிறந்து மச
சம், வராகமாநிசன் அசுரி ஷ்ரபமாய அபுந்யதை யடைந்
திருப்பதால் பாதிக்கப் படுகின்றது தங்கத்தை யுநுக்குந்
தோறு மென்றவுவமைமால் பத்தவதாரங்களும் முலவிஷ
யவினதாக்க கொள்ள வேண்டுமாயினு முலவிஷய மச
சமாகவும், மசசம் கூரமமாகவும், கூரமம் வராகமாகவும்
அவதரித்ததாகக் கொள்ளவேண்டியவரும். ஆதலா கொள்
வாமெனின, பரசிராமனும் ஸ்ரீராமனும் ஓர் காலத்திலும்

பலராமனும் கிருஷ்ணனும் ஓர் காலத்திலும் இருந்தவாக ளாகக் கண்டோமாய்கையால் பாக்கமுண்டாகி மூலவிஷ்ணுவின்தாகவே நிச்சயிக்கவேண்டி யிருக்கின்றது. புட ஞாயவிசாரத்தால் ஒன்றிருந்தகாலத்தில் மதஞ்ஞெய்நுத்த ல கூடாமைபற்றியே நிரஸ்தமாயிற்றென்க. இவ்வளவிலொழியாது பரசிராமனும் ஸ்ரீராமனும் சண்டைபிடித்த கதை களை யேராளமாயறிவோமாகையால் இந்ந விசாரப்பங்கட்கு எங்கே சமாதானநேடுவது?

“தரிபினாநதவதாரசசெயலயாவுமரன செயலாமாலறியாதகந தைகூற்ற, திரிவாகுமுடலவால தருணமூப பினசெயலுயிரின செய லாகுஞ் செயத்தோலும், வீரிவாமைதொழிலையு மெமமிறைவனரு ணே மிதபடாகைகமுணனிலைத் தனகமயிலுண்டாகருந், தரியாதன திராமனுடன் பரசாரமன சமாபொருதகவதயுலகிற சாறமவீரே”

என்று சிவஞான தீபத்திமகூறியவாறு வினைவயப்பட்டு. பிறந்துமலும் உயிவாகுகத்து ளெண்ணப்படடுசி சிவனால காரியப்படுமுணமை வெளிப்பட்டதனால் மூலவிஷ்ணு வுயா ந்தவனென்றும், அவதார விஷ்ணுகளுயாந்தவாகளென்றும் மலைந்து கூறியவாதங்கள நிரஸ்தமாயிற்றென்க. இஃத நியா யங்களால் மூலவிஷ்ணுவின்னுடைய சிவாராதன விசேஷத் தாலேயே அவதாரங்களினும் உதகர்ஷம் சித்தித்த தென்ப துதானே போதரும் இவ்வுணமை விசாரமினறி வாயில் வ உ தனவநதன குழறித்திரிவது அறியாமையும், அஹைகாரமு றிமென்க.

இதுநிற்க, ஷெசாஸ்திரியாரவாகள சாவசித்தாந்த பிரதி யாத்யதவம் விஷ்ணுவாகுக்கே யுண்டென்பதை விவகரிககவந் தார், எங்ஙனமெனின், பாரதம், மோக்ஷதனம் பஞ்சசித்தா ந்த நிரனயாதியாயத்தில், சாங்கியத்துக்கு வகதா கபிலொ ன்றும், யோகத்துக்குவகதா பிரமனென்றும், அபாந்தாதபா வேதாசாரியனென்றும், பிரமஹ புத்திராரான பசுபதி பாகப தக ஞானத்தைச் சொன்னவனென்றும், பாஞ்சராதிரித்துக குவகதா நாராயணனென்றும், சாவக ஞானவகளிலும் பாஞ

சராதிராஞ் சிறத்தெனறும், சாஸ்திரபபடியும், நியாயப் படியும் நாராயணனுத நிருஷ்டனென்றும், தமோபூதாள வணை யற்கிரதிஸையெனறும், சாஸ்திர மறிந்தவர்கள் அறி ந்ருகாளென்றுங் கூய்நுததலால நாராயண நிஷ்டத்துவ ம சாதிகபபபடிப பாசுபதபாதி சர்வசித்தாநதப பிரதிபாந யா அநகரியாமிபரமாய அந்க நாராயண ரொருவாயென் று வெளிப்பட்டதென்றும், வேதத்திலும், இராமாயணத்தி லும், ஹரிவம்சத்திலும், பாரதத்திலும் முதலிலுங் கடைநி லும் வ்ஷ ஸ்வே சொல்லப்படுகின்றொன்று ஹரிவம்சத் திற் பட்டபட்டதென்றும், வேதத்திலுயர்ந்த சாஸ்திரமும், கேசவனிலுபநத் தெயவமுமில்லைபென்று வியாச வசனத் தார் உபபட்டதென்றும் முறையே சொல்லிவந்துதார்.

இவற்றை விவகரிக்குமிடத்து மோஷைகன்மத்திற் கூய்ய நாராயண நிஷ்டத்தவம் ஒளபசாரிகமேயனறி வாஸ்தவமன றென எககனமெனின், சாநதியழகலாகச சொல்லப்பட ட நித்தாந்தமந்தும் ஒளயலொன்று முரணியனவே யன் த்வேறில்லை இப்பகுதியனவற்றை வேதத்தி னுண்மைப பொருளாளாக நிரித்தல்கூடாது. இவற்றன் பாஞ்சரா தம்மம் ஆதிசுமுடையதாகக் கூறப்பட்டதேயெனின், பஞ் சந்நிபாந்தகனின் லொன்றும் வேனையவற்றோடு சமதுலையி லிடப்படுதொன்றாகின் உண்மை பயக்காதென்க. ஆகவே, இவற்றி லொருசேராமல் அநீதமாரகமாதல வேண்டிமென் பது பொருடும். அநவனமின்னையின், அநனை யுண்மை நெ றியாகக் கிரிப்பது கூடாது. ஆயின் அநகலாகநியத்தாற் போந்த ஆதிசுசுத்தாகுப போக்கெனின், ஏனையமார் காகவோபபம அநவநாதிசுந கூறப்பட்டதன்றி வேதத் திற்மெளிபொருளாய்க் கிரித்தபபடுந் சித்தாந்தமும் அது வேயென்பது நிரஸ்தம். சகல சமயாதிதாசவைதமாய் வி ளங்குரு சைவசித்தாந்தத் துண்மையைமேல் (௫-௬) பக்கங்களில் விதந்துகூய் நிறுக்கின்றோமாகையால் ஆண்டுகண் ணொசு, ஆயின்மேல் வாககியத்தார் பெறப்பட்ட பாசுபத்

ய மார்க்கத்துக்குப் போக கென்னையெனின், அதுவாமபாசுபதா சாரமாக கிராஹ்யமேயன்றி உத்தரசைவத்தைப்பாதி யாதென்க. வாமபாசுபதமும், பாஞ்சராத்திரமும் மலபாகம்வராதவர் பொருட்டுப் பரசிவாநுகளுகொண்டு சிவகேசவர்களால் சொல்லப்பட்டன வென்றும், ஞானசிலாகு அவை அக்கிராஹ்யமென்றும், சித்தநாதசைவமொன்றே கிராஹ்யமென்றுமபலவித்ததானுஞ் சுருதிபோதகமீயாககூய் லோமாகையால் பாஞ்சராத்திராதிக்கங் கூறவந்த பணடித்திறம் பாதிக்கப்பட தென்க இந்த நியாயங்களால் மேலவாக்கியத்தாறபோந்த நாராயண நிஷ்டதவம் பாஞ்சராத்திரமாய சாஸ்திரப்படியும், அதிற் கூய்ய நியாப்படியுஞ் சித்திக் குமேயன்றி இதர சித்தநாதாபேக்ஷயா சித்தியா தென்க.

இன்னும் பாசுபத்யாதி சாவசித்தாந்தப் பிரதிபாத்யா அந்தரியாமி பரமாய அநதநாராயண ரொருவரே யென்றும் பிரசங்கித்தனர். விஷ்ணுவால் சொல்லப்பட்டது பாஞ்சராத்திர மொன்றேயன்றி வேறில்லை. இதுகொண்டே சாவசித்தநாதப் பிரதிபாத்யத்வம் அவாகுக் கூறுவது என்னபேதம்? சாங்கியயோக சித்தநாதிகளும் இவ்வாறே கூறுவார்களின் உண்மைதோன்றுவதெங்ஙனம்? ஆகவே சாவசித்தநாதங்களையும் சொன்னவா யாரோ அவரோ சாவசித்தநாதப் பிரதிபாத்ய ரொன்பது சித்திக் கும. இகனால் சமஸ்த சித்தாந்தங்கட்கும் வகதா ஒருவரே யாதலவேண்டும். ஒன்று லொன்று முரணியபல சித்தநாதங்களை யொருவரே கூறுவதென்னையெனின், ஆனமாககளுடைய கன்மபாக்கங்களை நோக்கி யங்ஙனங்கூறினதேயன்றி வேறில்லை யாகலான் பரிபாடிகள் மயங்காரொன்க. உண்மையில சாவசித்தநாதப் பிரதிபாத்யர் ஒருவரே யாதலவேண்மின்றிப் பலபுதல்களாய்க்கிரகித்தல கூடாது. பலராககூறுவது அநதந்த ஸ்துதிப் பிரகரணங்களில் ஒளபசாரிகமாய் மூலபுருஷனுடைய அதிஷ்டிப்பை நோக்கியே யன்றி வாஸ்தவதாலன்றென்க. இந்த நியாயங்களால் சர்வசித்தாந்தப் பிரதிபாத்ய

[illegible]

[illegible]

இனி வேதக்கிலும், இராமாயணத்திலும், ஹரிவம்சத்திலும், பாரதத்திலும் விஷ்ணுவேந்திரத்திலும், இலையிலும், கடைசிலுஞ் சொல்லப்படுகின்றான் என்று ஹரிவம்ச வாககியமொன்றால் சாதிக்கவந்தனா “ஹ்ருதயஸ்ய ஸுரணா ஸ்ரவணம், சக்ஷுஷ்ணோஸ்தாஸாஸாஸா ஸ்ரவணம்” என்கிறபடி, மந்திரவாக்கியத்தால் வேதங்களுக்கும், புராணங்களுக்கும், பாரதமுகலாகிய இதிலும்கூட சிவபெருமானையே சொல்லுகின்றன என்று பெறப்பட்டதால் ஹரிவம்சத்திற்குரிய விஷ்ணுபாரமயம் பாதிக்கப்பட்டகேனக பாரதமடங்கலும் எஞ்சு விருத்தியால் சிவனையே பிரதிபாதிக்கு மென்று மேல்குறியில யாம கூறியபடியே பாரதநா தர்க்கதமாகிய ஹரிவம்ச வாககியம் சிவபரநவ போதகமாமேயன்றி விஷ்ணுபரநவ சாதகமாகாதெனக, ஹரிவம்சத்தைக காட்டிலும் சூகசமறிகை பவிஷ்டபிரமாண மென்பதையுஞ் சிறகிப் பாராக “ஹ்ருதயஸ்ய ஸ்ரவணம், சக்ஷுஷ்ணோஸ்தாஸாஸா ஸ்ரவணம்” என்கிற பாரத புராணவசனத்தால் சகல சைவபுராணங்களிலுங் கூறப்பட்ட விஷ்ணு நிகாஷத்வம்மூலபெருகண விஷ்ணு வுக்கேயென்றும், வைஷ்ணவ புராணங்க ளிற்குரிய சிவநிகாஷத்வம் சிவவிபூதியாகிய உருத்திரமூர்த்திகேயென்றும், சிவபுராணங்களிற்குரிய சிவோதகாஷம் சாட்சாத் சிவபெருமானாகேயென்றும், விஷ்ணு புராணங் களிற கூறிய விஷ்ணு உதகாஷமதந்திரியாமியாகிய சிவ பெருமானாகேயென்றும் பெறப்பட்ட வுண்மைபால் ஹரி வம்சத்தாகுறிய விஷ்ணு உதகாஷம் ஸ்ரீபர சிவபிரதிபா தியமென்பது நிரப்பாதிக்கமாடிச சாதிககப்பட்டது. “ஹ்ருதயஸ்ய ஸ்ரவணம், சக்ஷுஷ்ணோஸ்தாஸாஸா ஸ்ரவணம்” என்கிற கைவல்

யோப நிஷத்வாக்கி...தால் சகல வேதங்களிலும் நானே பிர
ரதிபாத்யன், (வதங்களைச் செயதவனும் நானே, வேதங்க
ளை அறிந்...வனும் நானே என்று சிவபெருமான் கூறிய வுண்
மை ரவளிபமட்டதனால் ஹரிவமசத்தாற பெறப்பட்ட சர்
வவேதப் பிரதிபாத்யம் சிவை கநிஷ்டமெனபதே சாதிக்கப
பட்டது.

இங்ஙனநிற்க, “பிரபன்னகாயதகிரி” என்னுஞ் சுவடியில்
(ருச) வது பாடல் வியாக்கியானதில் ருடிசஞ்ரமுதலி யெ
ன்பவன்தான் ஒரு பண்டாரததோடி வாதித்த காலேயில்,
“ஸ்ரீஸ்ரீநாயக்யதக்ஷுஸந்தி, ஸ்ரீஸ்ரீநாயக்யதக்ஷுஸந்தி, ஸ்ரீ
ஸ்ரீநாயக்யதக்ஷுஸந்தி” என்கிறவாக்கியத்தைக்கூறி எல்லாவே
தங்களிலும் நாராயணனுடைய பதங்களையும், அவனுடைய
மகிமைகளையுமே சொல்லுகின்றன வென்னு ருணமையை
க்காட்டிக் கண்டித்ததாகவும், அவன்மறுததுச்சொல்ல வ
கையிலலாமல ஒடிப்போய்விட்டானென்றும் பிதற்றி யிருக
கின்றனன். அந்தவாக்கியத்தில் எவனுடைய பதங்களையும்
மகிமைகளையுமென்று பெறப்பட்டவுண்மையால அவ்வுண்
மைதோன்ற, “ஸ்ரீஸ்ரீநாயக்யதக்ஷுஸந்தி, ஸ்ரீஸ்ரீநாயக்யதக்ஷு
ஸந்தி, ஸ்ரீஸ்ரீநாயக்யதக்ஷுஸந்தி, ஸ்ரீஸ்ரீநாயக்யதக்ஷுஸந்தி
ஸ்ரீஸ்ரீநாயக்யதக்ஷுஸந்தி” என்கிற காடகசுருதியால சமஸ்தவேதங்களும் யா
தொருபதத்தை மநஞ்செய்கின்றதோ, சமஸ்த தபங்களும்
யாதொரு பதத்தைச் சொல்லுகின்றதோ, சமஸ்தமான பே
ரும் யாதொருபதத்தை யபேகித்துப் பிரமஹ சர்யத்தை
அறுஷ்டிக்கின்றார்களோ, அந்தப் பிரணவ வாசயமானபதத்
தைச் சங்கிரஹமாய்ச் சொல்லுகிறேனென்றுகூறி, “ஸ்ரீஸ்ரீநாயக்யதக்ஷு
ஸந்தி” என்றுமுடிவு பெறுகையினால் விஷ்ணுபதத்தை
க்காட்டிலும் உன்னதஸ்தானமாகிய பரமபதம் என்று பஞ்ச
மியில் கிரகித்துச் சிவலோக சாமபிராஜ்யத்தையே முமு
கூஷக்கள் அபேகிப்பார்களன்றி விஷ்ணுபதமென்று ஷஷ்
டியில் கிரகித்தும் மகிவாகனன் பதமென்று கொள்ளாநொன

க. வியாபகத்தன்மையாற் கொள்வாமெனின், வியாபக சைதன்யமாகிய பரசிவபிரதிபாத்யம் நிரப்பாதித மாகையால ஆன்மம் உண்மை சித்தித்ததென்க. பஞ்சமியாலும், ஷஷ்டியாலும் சிவபாரமயமே சித்தித்ததனால் பண்டாரத்தோடுவிரதித்தேனென்றும், அவன் ஓடிப்போய்விட்டானென்றும் பிதற்றவந்த துஷ்டவாசகங் கண்டிககப்பட்டதென்க. இன்னும், கீதையில, “*வீத்யுச்சுருஷுக்ஷீத்யு*” என்று கண்ணன்கூற்றினதாகவும் எடுத்தககாட்டவந்தாரா. இப்படி கண்ணன்கூறியதெல்லாம் சோஹம்பாவனையா லென்கிற ஞாயத்தை முன்னாகாட்டி யிருக்கின்றோமாகையால கண்ணனிடத்துச் சர்வவேதப் பிரதிபாத்யங் கூறுவது அசங்கதமாயிற்றென்க.

இகதுட னொழியாமலதாய செத்தபோதே குட்டிகளுக் குப் பாஸிலலாமலிறக்குமாபோல சிவனுக்குப் பாதவத்தை நாட்டிவைத்த சமயம் நசித்தபோதே சிவனுக்குப் புத்திரர்களான கணபதி மதமாகிய காண்பத்யமும், குமாரஸுவாமி மதமாகிய கௌமாரமும், சுகதியின மதமாகிய சாகதேயமும் நசித்துப்போய் விட்டனவென்று தன் கதியைப் பிறாமே லேற்றிக் கூய்பிருக்கின்றனன். சிவனிறந்தாலல்லவோ அவர் சமயமிறக்கும்? அவர் சாகாதவொன்பதை அவருடைய சம ஹாரகிரத்யமே சாக்ஷி கூறிக்கொண்டிருக்கவும் அவர்க்கு மேலொரு சமஹார கர்த்தாவை எங்கேதேடிப் பிடிப்பது? படைப்பும், அளிப்பும் அழிப்பிலடங்குமாகையால சாவசம ஹாரகாலத்தில பிரம்ஹ விஷ்ணுக்கள முதலாகிய சராசர பபிரபஞ்சககளும் நசிக்குமென்பதே சத்யம். இப்படிச் சாவைத் தலைமேற்கொண்டுமூலவார சமயமல்லவோ நசிக்கும்? இராமனாகவும், கிருஷ்ணனாகவும் பிறந்து பலதுன்பத்தழந் திச செத்தகதைகள் பாரத ராமாயணதிகள் கூறுமே! இன்னும் செகநாதமென்னுமபதியில வேகாக் குறைககட்டைப் பிணமாய்க் கிடப்பதையுஞ்சென்று பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்க்கலாமே! இப்படிப்பட்ட இழவுகதைகளை யென்கள் சிவசாத் திரங்களில எங்காவது கண்டதுண்டா? இல்லையே! சிவனை

யெப்படி வேதங்கள் நித்தியராகக்கூறுமோ அப்படிப்போல வே உமாதே சியார், கணநாதா, ஸ்கந்தா முதலியவர்களையும் நித்தியராகளாகவே கூறுமே! இவர்களைப் பிரதிபாதித்த புராணங்களிலும் இராமணிறந்தான், கிருஷ்ணன் செத்தான என பதுபோல இவர்களுககு எங்குஞ் சாவுகூடின் தில்லையே! மஹிஷாசூரன், கஜமுகாசூரன், தாருகாசூரன் முதலியவர்களைக்கொன்று சரஸ்வதி, லட்சுமி முதலிய தேவஸ்திரீகளுக குத் தாஸிக்கொடுத்தவர்க ளிவாகடாமன்றோ? சத்தியலோகம், வைகுண்ட முதலிய பதங்குளிலல்லாம இவர்கள் கடைசுகணி பபாலன்றோ நிலைபெற்றநின்றன? சிவனசோயில்களைக் கணக்கிட்டாலும் பிள்ளையா சோலைகளைக் கணக்கிடுவது அரிதாமே! அப்படிபேயன்றோ வசந்தராலங்களுந்? சிவாலயங்க ளிலும் மிவாகுதப பூசையாதிகள் நடக்கதமே! சிவாலயங்க ளணக்கில ஆராதிக்கெட்டென்னும் எண்ணிறந்தனவாரே! விஷ்ணு வாலயங்க ளு நாமெட்டேயன்றோ? இவற்றுளஞ்ரும திருவேங்கடம், பழமுத்ரி சோலை முதலியவைகள் திருடிக்கொண்ட ஆலயங்களாமே!—இந்த விசாரத்தால் பதினமடங்கு சிவாராதனம் பரிஷ்டமென்பதையே னறியார்கள? காஞ்சியில கோணங்குக் கூத்தாடிநின்ற விஷ்ணுவுக்குச் சக்கரமாரித்தவர் விஷ்டச்சக்கர விநாயகராமே! பிரபலத்தேவதை தலைபோட்டுச் சிறையிலவைத்தவர் ஸ்கந்தராமே! விஷ்ணு பொய சொன்னதற்காக மலைப்பாம்பாகச் சபித்தவர் தேவியாராமே! இவ்வுண்மைகளையே னறியமாட்டார்! அன்றியும், ஆதித்திய புராணத்தில, “வீஷ்ணும்குணே, வசுஷும்குணே, சரம், விஷ்ணும்குணே, சூரிஷும்குணே, கங்கேஷும்குணே, விஷ்ணும்குணே” எனகிறவசனத்தால் விஷ்ணு வானவர்தேவியையும், ஸ்கந்தனாயும், நந்திபகவானையும், விநாயகமூர்த்தியையும் புரித்து அவர்கள் பாதோ தகததையும், பிவவத் தையுங் கிரகித்தானொன்றும், அகேமாய ஸ்தோதரங்களுஞ் செய்தானொன்றும் பெப்பட்டதன்றியும் பஹுதரமான பிரமாணங்கள் இன்னும் அகேசேமுளவாகளின் சைவமாராசுகமொன்

மே சம்பார்க்கமாகி நிதநியமாயுள்ளதென்றும், ததஸம்பந்த
மாகிய காண்பதய கௌமாராதிகளுஞ் சைவமே யென்றும்,
தத்விசேராதமாகிய பாஞ்சராததிரம, மாயாவாதம், ஆருகநி
ம முதலாயிய துஷ்டமதங்கள் அவைகளுக்களான மேயம்
மாகு வகளுள்ளும், அவைகள் அகநிராயமாகலன் அநித்
த்யமாகக்கூ ளவைகளையென்றும், நிசசயிககாபட்டது
ஆகவே, விஷ்ணு சமபந்தமான பாஞ்சராததிரததுக்கும ஹா
விசுத்தத்தது. இதனால் தாயசெத்தபோதே குடடிகளுந்
குப பாஷிலலாமந்தநத் ஞாயம் அவாககே சமாதங்ககபப
ட்டது. விஷ்ணுபுத்திரர்களாகிப் பிரமனுக்கும், மனமந்நு
ககுங் கோயில்கள குடடிசசுவாகளாமே! மனமத் தகவத்
தை புலகத்தவா கொண்டாடிவருவதும் பிரத்தியட்சமாமே!
இவாகளுந் காராதன் மெவகுமில்லைய, இத்தேதியை யிலா
ககளித்தவா மவப்பருமானே யன்றோ? இலசகுமிககுநகா
னென்காவது தனி ஆலயங்களுண்டா? தேவிஆலயங்கள் கா
முத்தியை தலங்குரி கிருபபதனற்பும காஞ்சியில் சரஸ்வ
தியும், லட்சுமியும் சாயமனா பிரதிககொண்டிரு மருநகு
மேவல புணந்நிரகக கொலுயிறறிருக்கு மாலயமும் பிரத்
த்யட்சமாமே! அவரைவழிபடுந் சாகத்தயமன்னுஞ் சம
யமொன்றும் பிரத்தியட்சமாமே! நமபிராண்டாராமபிகள, ஒள
வை, நற்கிரா, அருணகிரிபாதா, அபிராமிபட்டா முகஷ்யவ
ராகள மேற்கூறிய சமயங்களில்வந்த மெய்யன்பாக ளாமே!
இத்தூணைச் சிறப்புகளையறிந்தும் அஹங்காரத்தாற குணாதத்
மட்டிவாசகம் நிரஸதமென்க. விஷ்ணுவககு ஆலயங்களு
ஞ் சமயமு முண்டாயிருப்பதைச் சிவாராதனத்தாலவநத்
பெருவாழ்வென்று மேலயாம பலவிடங்களிலகூய் இருக்கி
னறோமாயைவால் ஆண்டுகண்டுணாக.

இவ்வனநிந்த, ஷாஸ்திரியாரவர்கள் “வேதஸூத்ரம்”
என்கிற வசனமொன்றுகாட்டி விஷ்ணுவே பரனென்கிற அ
தத்தை விளக்கினார். அது சுருதிவிருத்தமான பூரவபகூ

வாங்கிய மெனபதை நிரூபிப்போம். “சுரூபரத்நாவளி, சரூபரத்நாவளி, சரூபரத்நாவளி, சரூபரத்நாவளி” என்கிற பைப்பலாதததால பரத்துக்குப்பரம்பிரம னென்றும், அவனுக்குப்பரம விஷ்ணுவென்றும், அவனுக்குப்பரம ஈசனென்றும், அவர் சமானாதிக குணியொன்றும் வெளிப்பட்டதன்றியும் கூடாமபுராணத்தில “சுரூபரத்நாவளி, சரூபரத்நாவளி, சரூபரத்நாவளி, சரூபரத்நாவளி” என்கிற விபாசவசனத்தால பிரமணவிஷ்ணுவாதிகளோடு சிவனையும், இதர சக்திகளோடு பாவதியாரையும் சமதவங் கூடலாகாதென்றும், சமஸ்த தேவாகட்கும் சிவனையும், சமஸ்த சக்திகட்கும் பாவதியாரையும் உத்திருஷ்டமாகக் கூறவேண்டுமென்றும், யாவொருவனதமோபுத்தைய அனாதா கூறுவானே அவன் பதித்தைய ஸ்பரிசுகக்கூடாதவ னாவென்றும் ஸ்பஷ்டமாய்ப் பெறப்பட்டது. இன்னுஞ் சுருதிகளில் “யந்நூர்த்நாவளி” என்றும், “சரூபரத்நாவளி” என்றும் வந்தவாகியவர்களால யாதொரு வனைகூடாது உத்திருஷ்டமானுஞ் சமானமில்லையோ அவன் சிவனென்று வெளிப்பட்டது இந்த வுணமைகளால சிவனுக்கு உத்திருஷ்ட சமதவ முடையதே வதாந்தரத்தைப் பிரதி ஷேதித்துச் சிவனுக்கே சாவோத்கர்ஷதவம் சாதிக்கப்பட்டது இதனை அவததை வயத்தானமயங்கிக்கூறிய வியாசருக்குக் காசிச் சிவசுத்தமபனம் சித்தித்ததன்றியும் “சரூபரத்நாவளி, சரூபரத்நாவளி, சரூபரத்நாவளி, சரூபரத்நாவளி” என்கிற காசிகண்டவசனத்தால் விஷ்ணுவானவா வெளிப்பட்டது வியாசனாகிய மூடாகேள, சத்தியமாயசொல்லுகிறேன், சமஸ்த ஜகத்துக்கும நானேகாததன், எனக்குக்காததா மஹேசுவரா, தேவதேவராகிய அவர்க்குக்காததா கிடையவே கிடையாது என்று கூறினொன்று வெளிப்பட்டதனா

ல் அபார்த்தங்கொண்டு புலம்பித்திரிபும் அவதிகள் யாவும் பரிகாரமாயிற்றெனக். இன்னும் பலவுளவற்றை விரிவஞ்சி விமித்தாடுமெனக்.

இது காறுங்கூர்வந்த ந்யாயவீச்சுநகளால் பாரதமடங் கலுஞ் சிவபாரமயமே பிரதிபாதிக்கப் பட்டுள்ளதென்றும், தூமதிகளாகிய பாஞ்சராதிகிரிகள் சாபவசத்தராயச சிவபா ரமயங்களைக்கெடுத்தும், விஷ்ணுபாரமயங்களைத் தொடுத் தும் அபசித்தாந்தங்களைப் புகட்டி வழங்கிவருகின்றார்களெ ன்றும் அவர்கள் விபரீதம் வெளிப்பட்டதனால் சைவர்களை மேலேற்றி அப்பேதைகளகூறந் தூவாதம் நிரசிக்கப்பட்ட தெனக்.

இனிநனமகிவிளக்கப் பண்டோலத்தார் புத்திகோசரத்தை ச சறமேவிசாரிப்போம். இந்தப்புத்திமான இமமட்டையொ ழியாமல் தனது மலபந்தவாசகத்தில் கம்பராமா யணத்தை யுஞ் சைவர்கள் கெடுக்கப்பார்கின்றார்களென்றா, நன்று நன்று!! கம்பன் ஒருநாளிரவில் வீதியிலாவி வரும்போது க டையிதியில் கம்பராமாயணப் பிரசங்கம் ஒருவிதவான செ யகின்றதைச் சற்றுநின்றகேட்டு இந்தநூலில் நானசொன்ன துஞ் சில இ நுகின்றன என்று கூறினென்று வழங்கிவரு னுசொல் வழக்கால் கம்பனிநுகும்போதே கம்பராமாயண ம திரியப்பட்டதென்று வெளியாகின்றது. அந்தநூலை யொ ருபெரிய பிரமாணமாகக்கொண்டு சைவர்களென்னமோ அ தைக் கெடுக்கப்பார்கின்றார்களென்று விந்தைகூறுவது ப ரியாசாஸ்பத மெனக். கம்பன்வாகுதவான் மீதியோடு சில அமசங்களில் பரணுமாகையால் அப்பிரமாணதவம் சித்தி த்தது. அதலா அதனைப் பிரமாணமாகக் கொண்டாலும் அ தனால் சிவோதகாஷம் பாதிக்கப்பட்டதில்லை. கம்பன்புத்தி சாதனத்தனாடினுஞ் சாமான்யம் விதவசசிரோஷ்டதவம் சித் திக்குமேயன்றி மதசம்பந்தம் அன்வயமாகாதாகையால் அ வனுடையநூலால் சித்திக்கும் உத்கர்ஷ அபுகர்ஷங்கள் எம்

கதியாணமும் பிரமாணமாகாதெனக். கமபன பொதுப்பட
ககூறிய அத்தொடரில் இத்தத்துவப்பேய்கள புகுந்து விப
ரீதஞ்செய்த அம்சங்களில் சிலவற்றையிணை தழைப்போ
மெனக்.

“ஆகியந்தமரியனயாவையும்” எனபதை “ஆகியந்தம்
யெனயாவையும்” எனமும், “எழுந்தன்ன கடகலி மந்தையு
யும்” எனபதை “எழுந்தனா கமைமிடறய்யையும்” எனம
மமாற்றப் பூவப்பிரதகஞ்ஞமாறப்ப வெளி பிடும், “சூல
முண்டது சூறளோர், காலமுண்டது ரைக்கொளவார்,
ஆலமுண்டவ னுழிவாய், நூலமுண்டவன லகிணை” எனது
கவியால சூலமுளது அச நலம் அமர நுவாழநர் யுண
கிவிட்டது அதனை விண்ணுமாத்நாதினது சக்கர சினிட
மாகவிநந்து சிவபெருமான பெருங்க சம்பகானனுக்கு
கொடுத்தாரென்று பொருளாய்நியுஞ் சிவபரமபதநோகெ
டுக்கத்தலைப்பட்ட பாக்கள பரஞ்சாதநிரிதளேயனநி
வேறல்லே அதக்கவியால அதனைவிட முண்டநுளிய சிவ
பெருமான சக்கரத்தையேடுகிப உலக புண்ட கிருமால்
கொடுத்தானென்று பொருள நற விடமுண்டாயினும் அன
யமதவாணி சத்திகுகிறபாபால் உபயசம பித பன்னமாநி
ய சாதநாதத்தை யிணைவிநிப்பாமெனக் எந்நானமெனி
ன, “ஆழிவாய்நூல் புண்டவ” என்று அனமை விரியாககி
“ஆலமுண்டவன் லகிணை” என்று அனவய பாலத்தாற
கிரகித்து, வேறாமமுாததி அதனைச் சிவபெருமான சூம
பகானனுக்குக் கொடுத்தாரென்று விபிஷணா நுநன்காக
நிசச்சிக்கப்பட்டது இத்தவண்ணமைய யுணராமல் பாவந
தழம்பேறித் தூவுறவகார மிநகியால் அபாநதக்கூறித்
திரியும் ஒவ்வொன்றும் இவ்வாமே பரிதடஜிதப்பதிமென்ச.
இத்துடனெழியாமல், நைஷத்ததில், “தேககமமுளவின
னான முத்தித்தவநாந், தாங்க நுகாமவெமமை திரிக்கில்
ராகியனறே” எனபதை “தேககமமுளவனினு நான்முக
த்தேவஞ்ஞாந், தாங்கருங் காமவெமமை திரிக்கில் னகியன

ரே” என்றும்மாறநி யிருக்கின்றனர். விஷ்ணுவைத் தப்பி விட்டுப் பிரமனைக் காட்டிக்கொடுக்கப் பார்த்ததினாலேயே அது விட்டுவிடுமா? “தக்காராதசவில ரொன்பதவரவ, ரொச சத்தாறகாணப்படும” எனனும் பிரமாணமுகத்தால பிரம் ஹகேவனாரோகக அவாசத்தை யுணமை வெளிப்பட்டத னால் “தேங்கமழதுளவானு நான முகத்தேவன” என்றுமா றநிகூற்றினும் விஷ்ணுவைப்பற்றித் தத பாதகம் வீட்டதேயில லை இதுமட்டோ “கொண்டைவேந்தன செலவனடியினை எழுந்தோங்கித் தொழுவே” மிராமே” எனப்பதை “கனறு மெயத்த கண்ணனடிகளை-எ ருமே சித் தொழுவோமியா டம்” என்றும், “தந்தி புகுகெததை சகங்கைப் பதமபோ ரம்” எனப்பதை “தங்கி நுழைவந்த தாசரதிதாளபொரநி” எனனும் மாறப்ப பா ருசன பானையவாரு சிறுநுட்கரி னுந் தங்குள அல்லடசணகலகக் காட்டியிருக்கின்றனாகள். இப்படி அவர்கள் புரட்டியபாகங்கள் ஏராளமாகலின் சை வரங்கள் புரட்டாகின்றனும், சம பரமாயணந்தையுங் கெடு சந பரமாயணந்தை னொன்றும் விண்ணவாசமிட்டினாகத் மடல வாச சம நிரஸகமெனக் வேகத்தெவழி லாலிய புராணங் கள பரனெட்டனுப்பத்து சிவபாரமயமும், ஒன்று தேவ பாரமயமும், மூன்றுவிஷ்ணு பாரமய மும், இரண்டு பிரம் ஹபாரமய மும், ஒவ்வொன்ற அக்ஷரி நூரிய பாரமயங்கூர, மாகிவிளங்கும் குவாறுள ிவபுராணங்களன்றியும் இதர புராணங்களிலும் புராவோககர பாகங்களில் ஒவ்வொருபாக ம் சிவபாரமயமாபிடுங்கும் இந்தவுணமையால் விஷ்ணுவு க்குள்ள புராணமூன்றில் பாதிபாகம் சிவபாரமயமாய் வீட்ட ததனால் சேஷித்து பின்றது முனறரை ஒண்ணைபுராணம் இவாகடகுச் சொந்தமும் இவ்வளவு ஹ்னதசையோடுகூடி யஇவாகள சாவவேதப் பிரதிபாதயனைய விளங்கும் பரசிவபா ரத்தியைநித்தித்தும், அவனடியாராசனை சைவப்புரட்டாக ளென்றுவைதுஞ் சந்தோஷித்துத் திரிவது குருட்டரிப்பா ளன் குபேரனைப் பழித்தலபோலாம். கம்பன் வாகு

பலிபுடப்பிரமாண மாகாததுநோக்கி இவ்வளவில் விதி
தனமாயினும் இனி யிரண்டாமமாகத்தில் மாரதத்தில் கிதை
முதலிய பிரமாணங்கட்குச் சிவபாரம்பழ கிரஹணவிசேஷண
ங்களைவிஸ்தரித்துக் கூறுவோமாகையால் அதனுடன் வான
பிஷயுதாததருவிய ஸ்ரீமதிராமாயணப் பிரசமசையையும் வி
ஸ்தாரிப்பாமைன்க. திருத்திலவாமிதாபுதலிய சிவாநு
புத்திமான்கள் “இராமாயண தாத்பரிய சாரசங்குநீடம்” என
பதாதிசிரந்தங்களால் சிவபாரம்பங்களை இனிது விளக்கியி
ருந்தமுணமையானுந் தெளியக்கூடவர்.

ஒருதப்பாகத்தை யிவ்வளவோடேநிறுதி மேலிரண்டா
மமாகத்தில் பிரணவ வித்யவக்யே ஒவ்வொரு அமிசா
தையும் பரிஷ்கரித்து “நனமதிவிளசம எனனும் போலிப
பெயாமாயனுபோக வுணமையைச் சித்தா பப்படுகிச
வாதித்யங்களாகிப் அரசனங்களை வளையினி வாரிசனோடு
புறா மாகையால் மெய்யனபாகளாவா கரங்குரிலேறுப.

பதஞ்ஜலம் பொன்னிற பாகபாப லவசுத
மேலுந் தெனன வருமிடம் கந்த
உருத்திர மணிபூஜை உடம்பாடு
அனபாக னெவரு மதசயிசு துறையா
செம்மனத கிதுமாப தெருந்ருவியாப
பாஞ்ச ராத்திரப பதிக ஞான
யனமபக தெதி யோடி யொது
பூதி சாசனம் பொலிக் வுலகத
தேசமின ஞானத தியதசைய ராச
வினருண மாககந தோடவவாழ ருவடு

சிவாதித்யரத்தநாவளி

முதற்பாகம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றடிபலம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றமபலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்த குருவேந்தர்

இரட்டையர்கள் அருளிச்செய்த

தை வீ க உ லா வி ல

சுவாதி நயம்.

கலலா னிழலிருந்த கண்ணுதலா தமமுடனே
யெல்லாயுந் தேவொன றுரைத்த—நல்லாயொப்

பேதுநிகரா விரும்பினையும் பொன்னினையந்
தாதுவென வுரைக்குந் தனமைகாண—மீதுலவு

நீடு-டராழிநிலத் தேரிலீரிணடு
பாடுசுருதிப் பரிபூட்டித்—தோடார்

நளினத்துப்பாக னடத்த வெரிவாயத்
துளவப்பகழி தொடுத்தக—கொளுவியநான்

மூரியர வாகமு தண்டமுந் தாங்கு
மேருவெனுஞ் சைலம விலலாக—வாராவமுள

மூவருயிவாழ முப்புரமு நீற்க
யாவாபொரு தாளிமை யோரில—தேவா (க)

பழித்த பெருவேளவி பழுதாக வாள்விட்
டழித்த விமையவா வேரூர்தா—னிழைத்து (உ)

வதைப்பான வருங்கூறறை மராக்கண்டாகநாக
வுதைத்தாரிவ ரலலா துண்டோ—வெதிர்த்த (ங)

சுழற்கான மதனமாளக கணமலரால வெய்ய
வழற்றினையே வினூரார்தா—னிழற்பொற (ச)

- கலையா விடநதிட்ட கண்ணுக்கோ ராழி
விலையாக நலகிஞா வேறா—நிலையாகத் (௫)
- தன்னுமொருசிலந்தி சோனாடுங் காவிரியும்
மன்னியரசாள வைத்தவரோ—பன்னெடுநாள (௬)
- தேடியிருவா தீரியத் தெரியாம
வீங்குடா வடிவாய நின்றவரோ—ஜடலென (௭)
- வங்காரஞ்செய்தே யுலகுண்ட மாலயனைச்
சங்காரஞ் செய்தபின்னந் தந்தவரோ—பங்கயனமால் (௮)
- வீந்தசுடலை விபூதி தரித்திருவ
ராரந்ததலைமலை யணிந்தவரோ—மாயந்திடவே (௯)
- நாராயணருடலு நாலுமுக னாருடலுங்
கூரா' குலமிசைக் கொண்டவரோ—சேர (௧௦)
- வெரிந்த பிறையெயிறறி னீனாநது வாயும்
பரந்த செழுங் குருகிபாய—மெரிந்தொருவன (௧௧)
- மானா கிடக்க மலையான மகளுடனே
பூனா விர லொன்றுடையவ ரா—தோன்றியட (௧௨)
- லோசவிட முண்பியநிறத் தாமனாமேற
கோதையர்க்குத் தாலி கொடுத்தவரோ—மாதவனைக் (௧௩)
- கூடியவனைக் கொடுத்தவரோ மேகினிபா
னாமிமெழிற சாதனைமுன் னல்கின்றோ—பாடாராத (௧௪)
- புத்தேளிரொன்பைப் புனைந்தவரோ ரல்லினுமை
கைத்தாளா கொட்ட நடங்காண்பவரோ—மத்தமுறு (௧௫)
- மாதிரெடு மாலுதிர மத்தனையுங் கைத்தலத்திற
பாதிதனிலே நிறையப் பண்ணினரோ—வேதமுடன (௧௬)
- முணவிண்ணவே யாழிபுருகு சோமுகனைச் செறநிழிமீன்
கண்ணை யுகிராற் களைந்தவரோ—கண்ணா (௧௭)
- ராமவடிவநதனிலு மாதிரவராகந்நனிலு
மாமுது கோட்டைக்கூரத்தால வாகுகின்றோ—தாமதையும (௧௮)

- பேசரியசிமபுளாயப பேராட கணையடுங்
கேசரியை வளஞ்சிராற தீண்டவரா—கசா (கடி)
- தடருஞ் சலந்தரனை யனருழி சூட்டி
யுடலம் பிளந்தவா வேறுண்டோ—படிவிண (கக)
- முழுதளந்தமாயன் முதகெலுமபைச செநநீ
ரொழுகவே வாகுகினா வேறுண்டோ—பழுதென (உ௦)
- ட்டமலரோ னுசசித தலையை யுகிரா
லுடனே குறைத்தவர் வேறுண்டோ—நெடுவிசுமபு (உ௧)
- முற்றும் புதைத்தலையான மோதஞ் சுரந்தியைச
சுறறுசுடையிற சுவறுவிதது—மற்றும்
- பகீரதனின் னாழிராட் பாதமலா போற்ற
மகிதலத்தே போதுவித்தார மற்றா—புகழைச (உ௨)
- செலுத்தச சிறுத்தொண்டா தேவியறுததாக்கிக்
சலத்திற படைத்த கரியைத்—தலைகிட்ட
- சுடடியு மாலைச சுரி குஞ்சியு முதனங்
கட்டியை நல்குங் கனிவாயு—மிட்டதொரு
- வாளிபுங்காது மருங்குமணி வடமுந்
நாளிணையுஞ் செம்பொற சதங்கையுமாய—மீளப்
- பிறப்பிக் தவாதம் பெரும்பிறப்பை யெல்லா
மறுப்பிக்க வல்லவாதா மற்றா—நறைக கொன்றை (உ௩)
- யாதிதனையொழிய வாரூறு தத்துவத்தின
மீது மகிழ்ந்திருக்கும் விண்ணவரா—மாற்ற (உ௪)
- பொருந்தி விடையாகப் பூந்தழாய் மாலை
விரும்பி நடத்தினார் வேறா—அரன்பெருமை (உ௫)
- யினனும் பலகோடி யிலையோ யாமிருந்து
சொன்ன பொழுதே தொலையுமோ—வுன்னரிய
- மூவா முதலா முதலவனையு மூவுலகிற
சாவார்பிறப்பார கடங்கனையுந்—தேவாக

வொக்க நினைவாருக் கல்லவோ வோரோமு
மிகக் நரகம் விதித்ததுகாண—ஈமக்கண (௨௬)

மருவார சூழலியென மறவஞ் மந்தப
பெருவாழ வுடைய பிராணைப—பரவியவா

தெய்வ வெழுததைநது மோகித திருநீறு
மெய்யி லணியவி தியற்ற—ஈமயற்ற

மெட்டெழுததை போதி யிடுவாராமண ணைப்பொழுதுக
கட்டுகாக்க யெனைக் கௌதம்னா—ரிட்டபெருஞ்

சாபத தியலபுதரு மாமறையோர் செய
பாபக கலிகாலப பண்புகாண—கோபவிதழ (௨௭)

மினனே யெனசுகிறதும் வேதியராசிப பிறநது
மெனனே பெருமை யிருந்தவா—முனனே

மறையி னெழுததைநதும் வாயாரவோதி
நிறைய வணிகது திருநீறும—பிறவியெல்லாம்

வாட்ட வறியாமல் வாளா பிறவிதனை
யீட்டுவதே பாவ மெனவுரைத்த. (௨௮)

என்றற் றெடுக்கத்தனவாகிய அருள்வாக்கியங்களால
உண்மைகண்டுணர்வாராக. இவைகட்குப் பிரமாணம் (௧௪௩)
வது பக்கத்திலமேல (௧) முதலாகிய குறிப்புகளிலெழுதி
யிருக்கிறபடியே கண்டுணாக.

இரண்டாவது பாகம் அதிவினாவிலேநானே வெளியிடப்படும்.

சிவமயம்,

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீசாமபாய பரபிரமஹேணேநம

—o—o—o—

இரட்டையர்கள் அருளிச்செய்த

தைவிகவுலாவிமபோந்த

பிரமாணத்திரட்டு

~~~~~

(க) எ ஸ்ரீமந்நாராயண-ஸ்ரீமஹாபாரத முகவியன்

பாகவதம் சதாநாதநாகநாம பிரமஹேணே நம: முகவியன்

உ சரபோபநிஷத்த-மாரகண்ட-மாமகாமமுகவியன்

ச) இராமாயணம் உதாரகாண்டம் - மாரகண்டமுதலியன்

(ரு) சரபோபநிஷத்த - மாரகண்டநாம - ஆதித்யபுராண முகவியன்.

ப) சிவராமபாரத-அகஸ்திபகதவிலாச முகவியன்

எ பாஸகநாமநிஷத்த - பிரமஹேணே நம: - பரபிரமஹேணே நம: முகவியன்

(அ) சரபோபநிஷத்த-மாமபுராணம்-வித்யாநாம முகவியன்

(க) இராமாயணம்-சரபோபநிஷத்த முகவியன்

(க) இராமாயணம்-ஸ்ரீமஹாபாரத முதலியன்

(உ) சரபோபநிஷத்த-பாகவதம் அஷ்ட-மஸகந்தம்-இராமாயணம் உதாரகாண்ட முதலியன்.

- (௧௩) பஸ்மஜாபாலம்-உபதேசகாண்டம்-கூர்மபுராண முதலியன.
- (௧௪, ௧௫) சிவரஹஸ்யம் - பிரம்ஹாண்டபுராணம்-கூர்மபுராணமுக
லியன.
- (௧௬, ௧௭, ௧௮) ஆதித்தியபுராணம சரபோபநிஷத்த - பிரம்ஹாண்
டபுராணம உத்தரபாசம் - அதாவணம் - தைத்திரீயமுத
லியன.
- (௧௯) மானவீயசம்ஹிதை-ஆதித்தியபுராண முதலியன.
- (௨௦, ௨௧) சரபோநிஷத்து-வாமனபுராணம்-ஸகாந்தமுதலியன.
- (௨௨) இராமாயணம் பாலகாண்டம்-பாரதம்-ஆரண்யகாவம்-வாம
னபுராணமுதலியன.
- (௨௩) உபமந்யுபகவுலாசம்-சிவரஹஸ்யமுகலியன
- (௨௪, வேதம்-சிவாகமமுதலியன.
- (௨௫) ஈசானசமஹிதை-வாசிஷ்டலைவகிய முதலியன.
- (௨௬) நுகவேதம்-பாரசரஸமிருதி-ஜபாலசுருதி முதலியன
- (௨௭, ௨௮) சாபாலசுருதி-பாசுவதம் - எகருகவபவசாண்டம்-பெ
ஷ்யோத்தரபுராணம் - பராசரபுராணமுதலியன
சாபமிட்டமஹரிஷிஷ, தரிசி - உபமந்யு - தாவாசா - கௌ;
மா - பராசரா - பிரம்ஹம்முதலியவர்களாம்.

இப்புத்தகம் வேண்டியவர்களுக்கான சென்னையைச் சார்ந்த
சுனாக கறையானகுடடை ரொட்டிச்சிவகு திருவேங்கட
முதலியாரவீதியில் (௧௮) வது கதவிலக்கமுடையவீட்டில்
ம-ஈ-ஈ-ஸ் சபாபதிமுதலியாரிடத்தில் விலைநாபா (௧) கொடு
த்துப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். இதனால்வரும் பிரயோசன
ம் சிவதர்மங்களுக்கே உபயோகிக்கப்படும்.